

АЛЕКС КОШ

УЧЕНИК НА МЕДИУМ

МИСТИК ①

АЛЕКС КОШ

УЧЕНИК НА МЕДИУМ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Благодарение на един опасен старец след смъртта си аз се озовах в алтернативна реалност, възникнала в резултат на изместването на оста на света през 1943 година. Тук също е двадесет и първи век, но развитието на науката и технологиите е тръгнало в малко по-различна посока поради появата на магически създания, мистични ритуали и наличието на свръхестествени способности у хората. В този свят компютрите трябва да бъдат защитени от призраци с руни, домовете се обитават от духове-пазители, а градските жители се бият със същества, които периодично се промъкват от измерението Лимба. Децата, надарени със суперсили, се учат да ги използват едва ли не от люлката, а най-талантливите се обучават за елитните отряди на защитниците на света. Уви, аз не съм от тях, защото единственото, което мога да правя, е да виждам призраци. Но всяка способност може да се развие и занаятът на медиум не е най-лошият начин да започна пътя си в новия свят. Освен това новото ми семейство е в опасност и според уверенията на опасния старец само аз мога да им помогна.

ГЛАВА 1

Ако се съди по книгите на съвременните писатели на научна фантастика, порталите към други светове са едва ли не зад всеки ъгъл и зад всяка врата: в шкафове, храсти, реки и дори в най-обикновени стени. Природно бедствие, взрив, удар на мълния, случайно намерен тайнствен артефакт, банална смърт в автомобилна катастрофа или целувка от красива непозната — всичко съвсем лесно ви пренася някъде в далечни земи, където започват невероятните ви приключения. А нататък вече зависи от жанра — или ще е някой смел боец, или весела и безобидна комедия, а може и кървава касапница. Най-обидното е, че на героя никога не му предлагат да избира в каква постановка му предстои да участва. Лично аз бих предпочел комедия. Такава, в която нито един от главните герои не умира, а всички злодеи ходят с черни ленти на главата с надпис „злодей“ на челото и патетично се смеят по повод и без повод. Разбира се, малко преувеличавам, но нали да мечтаеш не вреди? И пренасянето бих искал да стане с помощта на целувка на красиво момиче, а не от глупаво падане в някоя идиотска канализационна шахта. Въобще много неща искам да получа — способност за магии, ново младо тяло, вече вградени в паметта бойни умения, или най-малкото познаване на местния език. Но не, останах си все същия тридесет и пет годишен мъж. Стегнат, очарователен (изказвам лично мое мнение, но някои особи от женски пол са напълно съгласни с това), не глупав, но очевидно неприспособим към такива житейски перипетии. Чувал съм, че някои успяват дори с цяла кола оръжия да се пренесат, а аз — само по леко спортно облекло и плейър. Ето така неочаквано за мен приключиха вечерните ми кросове из града. Уж столица, а уличното осветление беше далеч от идеалното, затова пропуснах тъмната дупка на канализацията, скрита сред многото сенки. Дори да се уплаша истински не успях. Макар че за канализацията както и да е, нали според всички закони на физиката би трябвало просто здраво да ударя глава в асфалта, а вместо това полетях някъде под земята —

инстинктивно поставих ръце пред себе си, но не намерих никаква опора. Би могло да се нарече пропадане в заешка дупка, в памет на Луис Карол. Между другото, падах малко по-дълго, отколкото би било логично. Колко дълбока би могла да е една канализация? Три-четири метра? Пък дори и десет. Тогава откъде се взе падане в продължение на няколко часа?!

Пред очите ми успя да премине не само целият ми живот, но и всички изгледани сериали, анимета, филми и дори реклами. В какъв свят бих искал да попадна? Магически, технически развит, средновековен или в света на някое аниме от рода на „Наруто“ или „Евангелион“? Трудно решение, особено когато знаеш със сигурност, че никой не ти предоставя този избор. Но най-вече по време на това забавно вертикално пътуване ме занимаваше въпросът с приземяването. „Колкото по-дълго падаш, толкова по-малко ще се мъчиш“, казваше инструкторът от парашутната школа. Аз, между другото, така и не скочих след тези негови думи. И ето сега ми се предоставяше възможност да полетя, само дето някой беше забравил да ми даде парашут.

— Искам да попадна в харем — казах на глас.

По някаква причина звукът на собствения ми глас ме успокои. Най-малкото почувствах, че съм все още жив и дори с относително запазен разум.

— С елфийки: тъмна и светла, както е редно.

Казват, че визуализацията на желанията води до тяхното изпълнение. Аз много ярко си представих тези дами, както и собствения си замък с всички съпътстващи го удобства. Да, да, биотоалетната е много важна. И водопроводът също. Така че никакво средновековие, по-добре в някое развито общество.

„Ох, по дяволите, ами ако този полет продължи цяла вечност? — неочаквано се мярна в главата ми. — Това ще е някакъв вечен ад. Ще се побъркам от нямане какво да правя.“

Честно казано, дори не знаех от какво да се страхувам повече — от приземяването или от безкрайното падане. За щастие и този избор никой не ми го предостави. В един момент мигнах и хоп — озовах се проснат на „звезда“ на земята. Падането свърши толкова неусетно, че за миг си помислих, че всичко само ми се е сторило. Но после завъртях

глава и отчетливо осъзнах, че пътуванията между световите са станали моя реалност.

— Мамка му — изпъшках аз, седнах и се хванах за главата.

Първо, сега беше ден. И второ, бях навсякъде другаде, но не и в Москва. Около мен се простираше безкрайна широколистна гора, весело чуруликаха птички, а в очите ми грееше жарко лятно слънце. Прелест. Единственото „но“ беше, че си нямах абсолютно никаква идея къде се намирам. Природата изглеждаше недокосната, сякаш човешки крак никога не е стъпвал тук: никакви бутилки, опаковки и прочие отпадъци. Звучите, характерни за високоразвита цивилизация (като например ревът на коли, самолети, влакове или пияни крясъци под звуци на китара), също липсваха. Разбира се, съществуваше и вероятност да съм се озовал някъде далеч в Подмосковието, но интуицията ми яростно протестираше. Явно на интуицията ѝ се искаше приключение в друг свят или тя просто знаеше нещо, което аз не знаех.

Въобще, като че ли започвах да разбирам идеята на онзи, който ме захвърли тук. След дългия полет в пълен мрак всеки свят ще ми се стори като рай и всички преживявания на мига ще минат на заден план на фона на безкрайното падане в нищото. Да, вярно, в стария свят останаха родителите ми и те ще се тревожат за моето изчезване. Но, за щастие, имам по-голям брат, с неговото семейство, с децата му — те няма да оставят мама и татко да изпаднат в депресия. А и винаги има шанс да се върна, във всеки случай повече от пет процента от героите в книгите за „пътуващи в други светове“ се връщат обратно, че дори се научават да пътешестват между световите. Тук основното е ти да се окажеш главния герой, да оцелееш и да научиш всичко необходимо. Е, да не забравяме и харема, разбира се.

„Може би си струва да поразузная — реших аз и бързо се заоглеждах за подходящо дърво. — А после по-бързичко ще намерим цивилизацията, замъка, елфийките...“

Отдавна не съм на петнайсет и дори на двайсет, но още не бях забравил как да се катеря по дървета. Да се покатеря на десетина метра не ми представляваше никакъв проблем.

Дървета, дървета и само дървета. Не виждах нищо друго. Листата закриваха цялата гледка. Но имаше и плюс — всички дървета ми бяха познати, никаква екзотика. Брезите си бяха брези, а и кленът

определено го разпознах. Въобще каквато ще да е, само да не е тропическа гора — още от дете се ужасявах от всякакви там вируси, мравки-убийци и змии. Да не споменавам проливните тропически дъждове, които просто ще ме удавят.

Да извикам „ехо-о“ не посмях. Дали прословутата интуиция отново се задейства или логиката: ако в гората има опасен живот, то аз с удоволствие ще мина и без компанията му. Но все пак трябваше да направя нещо, нямаше никакъв смисъл да оставам на място. Ако бях близо до река, щях да тръгна по течението ѝ, а така трябваше да избирам посоката на случаен принцип. Единственото, което със сигурност помнех от курса по оцеляване, беше известният начин за определяне на север по мъха на дърветата. Веднага се спуснах долу и успях да намеря този проклет мъх. Но имаше един проблем — ако щете убийте ме, но не можех да си спомня от коя страна растеше — от северната или от южната. Да върви по дяволите. Избрах напосоки и поех пеша на, надявах се, не прекалено далечно пътуване.

Гора, поле, гора, поле. Само че без полето. Плътен горски масив. Не гъст, но достатъчно плътен и някак неестествено равен. Дърветата бяха едва ли не в редички. На няколко пъти забелязах зайци, но по някаква причина няхах желание да ги ловя. Най-опасното оръжие в моя арсенал беше ключът за апартамента, а с него едва ли можех да убия нещо. Но все пак трябваше да си намеря някакво средство за самозащита, дори най-обикновена по-тежичка тояга би ми свършила работа.

След кратко търсене станах горд собственик на тежка, но много крива сопа. С такава и глава на динозавър ще пробиеш с един удар, единствено за носене беше малко тежка. Но и да я хвърля ми беше жал. Къде е скапаният ми замък с елфийките? Вече са се уморили от чакане, предполагам, а аз тук из гората обикалям, зайци да плаша. Не е добре. А на туй отгоре и много ожаднях. Все пак преходът ме хвана по време на бягане, а и дългото пропадане в мрака ме накара доста да се поизпотя. За съжаление определено нямаше къде и с какво да възстановя загубата на течности. Макар че вече бях готов да утоля жаждата си дори и от мръсна локва.

Няколко часа ходене ми бяха предостатъчни. Плейърът показваше един след полунощ по московско време, когато слънцето приближи до хоризонта и обагри небето в огненочервени краски, а аз

окончателно се изтощих. Своего супер оръжие срещу хищници бях захвърлих още преди час, тъй като не срещнах нищо по-опасно от заек или катерица и логично разсъдих, че силите все пак трябва да си ги пестя.

Когато вече сериозно започнах да се замислям как да изкопая кладенец с помощта на ключа, някъде отпред се раздаде бодро „квак-ква“. Възприех квакането на жабите като манна небесна, защото където има блато, все ще има и някаква вода. Пък дори и да е воняща. А и месо може да се намери. С какво съм по-лош от французите? Само огън няма с какво да запала. Защо ми беше да спирам пушенето? Сега поне в джоба си щях да имам запалка.

До блатото стигнах няколко минути по-късно. Първо усетих характерната миризма, после земята започна да джвака под краката ми, а след това изведнъж р-раз, и се озовах до колене в... зелена тиня. Мечтаейки за вода, аз изобщо не помислих, че горските блатата не са най-доброто място за разходки. Хлътнеш ли — измъкване няма.

Измъкнах се от тинята и тръгнах да обикалям блатото в широка дъга в търсене на рекичка или езеро. Нали все отнякъде трябва да идва тази вода? И скоро късметът ми се усмихна — натъкнах се на малко, но буйно поточе. Нереално прозрачната вода весело се провираше между камъните и едва не предизвика в мен сълзи от радост. Макар че ако не беше обезводняването ми, кой знае, може би щях и да заплача. Паднах на колене и започнах жадно да гълтам от потока. Никога в живота си не бях пил толкова вкусна вода.

След като се напих до насита, тръгнах покрай потока да видя къде отива. Ако не потъваше в някаква подземна пещера, имах всички шансове да намеря река, а вече по нея да стигна и до най-близкото селище. А дали ще са хора, или не съвсем хора, или дори „изобщо не хора“, зависи от късмета ми. Най-добре да са елфи, разбира се. Селище с елфийки-амазонки, зажаднели за сурова мъжка ласка. О, мечти!

Аз буквално опрях нос в дърво с черни плодове, по форма напомнящи на къпини. Да не е някаква черница? Искях да ям, но струваше ли си риска? Бях чел в някаква фентъзи книга, че за проба трябва да изядеш един плод и да изчакаш три часа. Ако със стомаха всичко е наред, тогава спокойно можеш да се натъпчеш. Точно така и ще направя. Ще нощувам точно тук, за да се събудя утре, да хапна и да продължа. Въпреки че слънцето все още светеше някъде отвъд

хоризонта, по моя биологичен часовник вече беше късна нощ и наистина исках да спя. Само ще трябва да измисля някакво подобие на прикритие.

Изядох тестовия плод и се заех със създаването на архитектурния шедьовър, наричан с простонародното име „навес обикновен“. За основа избрах дърво, чийто най-долен клон растеше почти хоризонтално на височина около метър и половина от земята, и започнах. Цялото строителство се сведе до начупването на достатъчно дълги клони и храсти и подреждането им напречно. За легло ми послужиха още клони от широколистни дървета.

„Е, като цяло не е лошо — помислих си, докато оглеждах получената се конструкция. — Елфийките, разбира се, ще ме е срам да ги поканя тук, но от вятъра и от мно-ого слаб дъждец подслонът би трябвало да ме предпази.“

Вмъкнах се вътре, затворих очи и дълго се вслушвах в заобикалящия ме свят. Гората живееше свой особен живот, в който изобщо не се вписвах. Всъщност аз не го и исках особено. Робинзонада не беше приключението, в което бих желал да участвам. Дори и с елфийските „петъци“. А и мястото в моето „имение“ за трима нямаше да стигне, самият аз едва се побирах.

Заспах изненадващо бързо, явно пътуването между световите е много изтощително. И ми се присъниха най-различни идиотщини. Няма по какъв друг начин да назова странния старец, седнал върху огромен камък на брега на така любимия ми поток. Е, уж старец, защото на лице изглеждаше като класически плешив дядо с посивяла брадичка, но телосложението му беше като на истински бодибилдър на върха на кариерата си.

— Какво стоиш, Роман, заповядай, седни — неочаквано каза „дядото“, гледайки ме с леденосините си очи. — Ей тук на съседния камък седни, да си поговорим.

Изведнъж осъзнах, че вече седя на същия този камък, точно срещу дядото-бодибилдър.

— Тъ-ъ... здравейте.

— Добре дошъл — подсмихна се моят събеседник. — Но ти не изглеждаш много добре. Старичък си, а и някак хилавичък.

— Старичък ли? — повторих като папагал.

И това ми го казва седемдесетгодишен дъртак?!

— Явно във вашия свят Михайлови са се изродили. Въпреки че усещам родната кръв, тя си е в теб. Макар да е малко, може би точно тази капка ще е достатъчна за моето семейство да премине през предстоящите изпитания. Като няма риба — и ракът е риба, както се казва.

Тоест тук ме смятат за стар рак. Хм, супер. С такова отношение няма да видя харема.

— Е, както и да е, това е поправимо — продължи старецът. — Главното е, че преносът е минал нормално и вече си тук. Честно казано, за първи път правя този фокус.

Кой знае защо неговото „да поговорим“ се превърна в непрекъснат монолог, не можех и дума да вмъкна.

— Поне от приличие да бяхте ме попитали, преди да си правите фокусите — бързо се вмъкнах аз. — И у дома си живееш добре.

— Обидно — пое си дълбоко дъх старецът. — Сигурно ще ти е обидно да чуеш, че изобщо не ми пука за твоите желания. Но такава е твоята реалност.

Стоп, стоп. Обидното го разбрах, но май каза и нещо за родна кръв? Ние сме роднини?

— Да не би да има родствени връзки, свързващи различни светове? — попитах удивено аз.

— При определено стечение на обстоятелствата род със силна кръв може да стане част от няколко реалности. Ето например аз те изтеглих от съседен на нашия свят.

Железен дядка. По собствено желание урежда пътуване през канализационни шахти до други светове.

— А защо точно аз? — реших да уточня. — И ще можете ли после да ме върнете обратно?

— Ще мога, но едва ли ще поискам. Може би някой ден ти сам ще го направиш — дядката ме прободе с поглед като рентгенов лъч. — Макар че е малко вероятно. Не и с твоите способности.

— Способности към какво, към магия? Може би вие и елфи си имате тук?

Старецът се намръщи.

— Кръвта си е кръв, но ти изобщо нормален ли си? Да не са те били по главата? Каква, по дяволите, магия?

Ясно, значи харем със сигурност няма да има.

— За какви способности говорите тогава? — наежих се аз.

— Умствени — изръмжа дядката. — Единственото нещо, което трябва да запомниш, е, че за теб семейството трябва да бъде всичко.

— Какво семейство?

— Твоето. Ново. Семейство — натърти дядото. — И ще направиш за тях всичко, дори ще дадеш безполезния си живот. Точно затова те пренесох тук.

Е, този дядо вече е изперкал. Да си давам живота за незначително когото? Сериозно?!

— Погледнете ме и после погледнете себе си. Каквото и да застрашава вашето семейство, вие сам можете да ги защитите само с лявата си ръка. Точно същата, която е дебела приблизително колкото са двата ми крака общо.

Дядката озадачено погледна ръцете си, сякаш ги виждаше за пръв път. После сви рамене и се намръщи.

— Старичък съм вече. А да участвам в живота на семейството не мога по обективни причини, които скоро сам ще разбереш. Имай обаче в предвид, че ако някой от моите роднини умре, ти също ще умреш. Това мога да ти го осигуря.

Така, ето че вече започнаха и заплахите. Е, супер.

— Ще ти дам медальон, който да потвърди принадлежността ти към семейство Михайлови. Невъзможно е да се направи, както и да се сложи на човек, който не е от нашия род.

Той ми подаде малък черен медальон на сребърна верижка: представляваше овална рамка с красива буква „М“ в средата, свързани помежду си с тънки островърхи мълнийки. Едва докоснах медальона с пръсти, и старецът с невероятна бързина ме бодна с нещо остро в дланта и със сила притисна медальона към нея.

— Носи го с чест и дори не си помисляй да го опозориш. Ако трябва, ще те намеря и след смъртта.

Отворих дланта си и видях, че кръвта, появила се от малката раничка, странно как беше покрила буквата „М“, обагряйки я в червено. За миг подаръкът на все още останалия безименен старец светна с червена светлина.

— Всичко това, разбира се, е много интересно — казах аз, докато продължавах да разглеждам медальона. — Но вие все още не сте ми казали нито дума за това къде съм попаднал. Какъв е този свят?

Само че когато откъснах поглед от медальона и погледнах към стареца, от него вече нямаше и помен. И камъкът, на който седеше, също беше изчезнал някъде. А накрая и самият аз пропаднах в мрака...

* * *

Събудих се от гръмки звуци на стъпки, буквално блъскащи в бедните ми тъпанчета. Сякаш в ухото ми са вкарали мощен слухов апарат, включили са го на максимална чувствителност и са започнали да танцуват степ. И въобще главата ме цепеше като след сериозно напиване.

„Не, това определено не е черница — помислих си аз, надигнах се на лакът и се опитах да разтъркам очи. — Такива халюцинации дори и в бояджийския цех не съм имал, където работех на младини. А тогава в края на дълъг работен ден дори излизаци от стената зомбита съм виждал. Но дядо-бодибилдър с кофти характер — това си е вече прекалено.“

Надникнах от убежището си и забих поглед в черни, излъскани до блясък ботуши. После почувствах нещо студено да докосва челото ми. Ох, по дяволите, това е дуло на автомат!

— Стани. Ръцете на главата.

„Проблеми с езиковата бариера определено няма да имам — отбелязах си наум, докато послушно изпълнявах заповедта и изчаквах да ме обискират. — Но пък други — колкото си искаш.“

Моят импровизиран навес беше наобиколен от петима военни в камуфлажни униформи и в пълно бойно снаряжение. Още толкова стояха малко по-нататък, контролирайки околното пространство. Повечето от тях, между другото, бяха европейци, което също не беше лошо.

— Кой си ти? Как си минал през охранявания периметър? Колко сте проникнали на територията на имението?

Не знам кой ги е учил тези момчета, но със сигурност не заслужаваха повече от двойка: още дума не бях казал, а вече получих толкова много полезна информация. Бях се оказал в някакво защитено имение и това, което бях приел за гора, явно представлява някакъв изкуствено засаден парк. Освен това на раменете на хората около мен

имаше необичайни нашивки с изображения на сини дракони. Разбира се, аз не съм експерт, но в руската армия такъв род войски определено няма.

— Нямам представа къде съм и как съм стигнал до тук — отвърнах честно. — Казвам се Роман Михайлов и съм напълно сам.

— От Семейство Михайлови? — веднага се напрегна военният, очевидно командирът на групата: нисък, но здрав мъж на моята възраст с остра „мускетарска“ брадичка.

Направо усетих как го казва с главна буква — „Семейство“. Явно сънят с дядката здравеняк не е бил точно сън!

— Да — потвърдих за всеки случай аз.

Какво пък, ами ако наистина съм от семейство Михайлови. Нито една моя дума не беше лъжа. Само дето майка ми е секретарка, а баща ми — собственик на автомивка, и техните личности със сигурност не могат да предизвикат подобна реакция във военните.

— Лъже ли? — обърна се „мускетарят“ към друг военен.

— Не. Всичко е истина — кратко отвърна слабичкият китаец или японец.

Хм, и как толкова бързо го определи?

— Михайлови имат само две деца на неговата възраст, но едното е момиче, а другото е по-голямо и не толкова хилаво.

Дете?! И въобще какъв идиот трябва да си, за да наречеш „хилаво дете“ мъж на тридесет и пет години и с тегло деветдесет и пет килограма?

— Да го разстреляме? — предложи един от военните. — Чист пришълец си е. Само го вижте — тръгнал навес да строи на територията на имението на Михайлови.

Тогава със закъснение си спомних за медальона, даден ми от дядото. Е, сега ще им покажа това чудо и те веднага ще паднат на колене пред своя повелител... Ъ-ъ... къде се дяна? Измами ли ме дядката или какво?

Уви, в себе си нямах никакъв медальон.

— Предлагам да го закараме в базата и да извикаме Евгений Сергеевич. Просто за всеки случай. И там вече ще стане ясно.

— Съгласен съм — отвърна вторият военен.

Реших да не се намесвам в разговора им. В крайна сметка, когато сте десет души и имате автомати в ръцете, спокойно може да говорите

за човек така, все едно не е до вас. Да, всъщност с такова числено превъзходство можеш всичко да си позволиш, а те още ме третираш с добро.

Един от военните ме претърси, взе плейъра и го пъкна в джоба на ризата си. Постарах се да запомня лицето му, така че по-късно да мога да си взема техниката. Ако не ме екзекутират за нещо си, естествено.

— Тръгвай — заповяда военният и леко ме побутна с ръка в гърба.

Аз послушно последвах мъжете пред мен. Между другото, като се вгледах по-внимателно в униформите им, забелязах на джобовете на гърдите стилизирани букви „М“, подозрително подобни на тази от медальона, с който ме подхлъзна дядката. И освен с добрите стари автомати Калашников, бяха въоръжени със странни, покрити с руни тояги. Или пък бяха жезли?

— Извинете ме, но къде все пак съм попаднал? — внимателно напомних за съществуването си аз.

— Това са земи към имението на граф Михайлов — сериозно отвърна военният.

— А страната? — едва ли не жално попитах аз.

— Момче, да не си болен? — раздражено изръмжа „мускетарят“. — Това са Обединените острови, Златния.

— Какъв Златния? — окончателно се обърках аз.

— Остров Златния!

За планетата да питам се притесних, интуитивно осъзнах, че от тази информация особена полза няма да получа, но виж по врата — със сигурност. Но по повод на „момчето“ все пак реших да продължа:

— Аз, разбира се, съм добре запазен, но не чак дотолкова, че да ме наричат момче.

— Ах, извинете! — ехидно отвърна един от военните. — Чичо.

— Като начало завърши гимназия, хлапе, и после имай претенции — изляя „мускетарят“ под смеха на останалите военни.

И тогава отново си спомних своя наркотичен сън и разговора с веселия старец. Той май спомена нещо за обновление. Бързо се огледах и се уверих в предположенията си — наистина се бях подмладил с около двацет години! При това се чувствах толкова естествено, че отначало не бях забелязал никакви промени.

— Какво спря, малък? Движи се — отново ме пришпори „мускетарят“.

Да спориш с въоръжени хора си е безусловно вълнуващо занимание, но и много глупаво. Особено когато те са прави, нали сега аз наистина съм шестнадесетгодишен. По дяволите, с това ще е още по-трудно да свикна, отколкото със самия факт, че съм пренесен в друг свят.

ГЛАВА 2

Скоро приближихме огромно имение. Бяло като лист от най-бялата хартия на света и излъскано до неестествен, буквално фантастичен блясък. Бих казал, че на големина беше колкото малък градски квартал, макар от портите да беше трудно да се преценят точните му размери. Преди всичко приличаше на средновековен летен дворец с множество колони, балкони и симетрични цветни лехи наоколо. Ретро картинката леко се разваляше от многобройните камери и суровите мъже в камуфлажни униформи, дефилиращи покрай решетъчната ограда. Особено ме порази пазачът в странен стоманен костюм, приличащ на „Железния човек“. Бих го объркал с робот, ако отвореното забрало на шлема не ми беше позволило да видя суровото, но определено човешко лице. А, да, освен това на един от покривите на имението се виждаше хеликоптер, а паркингът отпред беше изпълнен с дузина бронирани машини с различна степен на въоръженост и лукс — от почти танк до луксозна лимузина.

Утрото в новия за мен свят беше доста прохладно и както си бях по шорти и тениска, не се чувствах особено комфортно, но това явно не вълнуваше никого. Между другото, съдейки по времето, за което пристигнахме, бях нощувал не толкова далеч оттук, само на няколко километра. Как можах така да го измъдря?

— Стига си се оглеждал! — бльсна ме в гърба военният, решавайки, че съм прекалено любопитен. И наистина, аз оглеждах имението, отворил уста от учудване в най-буквалния смисъл на думата.

Стигнахме до портите, където ни посрещна сивокос, слаб мъж в строг черен костюм. Дългата коса беше прибраха в стегната опашка, която придаваше на и без това хищното му, благодарение на острите черти, лице още по-голяма рязкост.

— Този ли се е промъкнал през защитения периметър? — оглеждайки ме с хладен поглед, попита той.

— Точно така — отвърна „мускетарят“.

— В мазето.

О, в мазето — това не звучеше много добре. Там нищо хубаво не се случва, ако се съди по филмите. Не съм виждал нито една сцена, в която някой да са го завели в мазето и там да го чака някоя приятна изненада от рода на огромно джакузи, тълпа красавици или море от алкохол.

— Прощавайте, но аз съвсем случайно се оказах тук и...

— Ш-ш-т — изшътка ми „мускетарят“. — Не смей да го заговаряш, ако не искаш да останеш без език.

Аз уплашено млъкнах. Поне за времето, през което съм до този подозрителен, обичащ да реже езици, мъж.

— Кой беше този? — шепнешком се обърнах аз към „мускетаря“, когато минахме през портата. — Господарят на дома ли?

— Икономът Хан.

Ако икономите им са толкова високомерни, то какви ли ще са господарите?

— И къде ме водите сега? — попитах обречено.

— Нали чу, в мазето.

— И какво има там? — продължих със замряло сърце аз. — Зала за мъчения?

— Слушай, млъкни поне за малко — раздражено изръмжа военният. — И без теб си имаме достатъчно проблеми. Ще поседиш в удобна единична килия, докато графът реши какво да прави с теб.

Граф? Ха, да не съм попаднал в Англия? Но нали всички говорят на руски. Странно е всичко това. Макар че кое от събитията през последните десетина часа не беше странно?

За мазето не минахме през основната сграда — не и с моята подозрителна мутра. На мястото на предварителното ми задържане стигнах през малка ъглова пристройка. И всъщност това се оказа не мазе, а някакъв гигантски подземен комплекс. Във всеки случай, надолу се спускахме няколко минути с асансьор, а когато вратите се отвориха, пред очите ми се появи огромна зала, наподобяваща току-що построена метростанция. От тази зала в различни посоки водеха множество проходи, част от които явно бяха пригодени за преминаване на електромобили, няколко от които стояха до асансьора.

Но мен не ме качиха на кола, а ме поведоха по един от тунелите пеша до така наречената „килия“, която по-скоро приличаше на комфортна хотелска стая. Уж малка, но като нищо беше два пъти по-

голяма от целия ми (сега вече бивш) апартамент, единствено нямаше прозорци.

— А кога хранят тук? — попитах преди масивната стоманена врата да хлопне пред мен и ключалката да изщрака.

— Закуската вече я проспа — раздаде се ехидният глас на „мускетаря“ зад вратата. — Ще постиш.

Като цяло оставиха мен, бедния и гладния, в уютна и доста просторна стая. Зад шкафа дори вход към баня с джакузи открих. Огромното джакузи щеше да събере поне петима! Да не очакват затворените тук и оргии да правят?! Ех, винаги съм си мечтал да лежа в джакузи с книга и портокалов сок, като в най-добрите домове. И излиза, че е трябвало само да се преместя в друг свят и да попадна в затвора, за да се сбъдне тази моя малка мечта! Вярно, че няма книги и сок, но с моето стройно телосложение в това джакузи дори ще мога да поплувам.

Без да се замислям много, аз напълних това чудо на техниката с гореща вода и подobaващо се отпуснах и се сгрях. Не знам какво ще става с мен по-нататък, но поне да получа известно удоволствие от случващото се. След ваната дори намерих с какво да се преоблека — в един от шкафовете имаше безформена камуфлажна униформа. В горницето можех спокойно да се загубя, но панталоните и зелената тениска донякъде ми станаха. Не бяха точно моят размер, но определено беше по-добре, отколкото да съм по шорти и тениска.

Малко по-късно вече бях застанал пред огледалото в банята и внимателно разглеждах по-младото си лице. Непривично. Сякаш гледаш някой друг човек. Макар паметта услужливо да подсказваше, че точно така съм изглеждал на шестнайсет години — това не е тялото на някой друг, а моето, просто силно подмладено. Смътно познати, слаби черти, не по детски сериозни сини очи и кльощави ръце. Ех, толкова години блъскане във фитнеса, а сега всичко постигнато с непосилен труд е отишло на вятъра. Пак съм си глист.

— Сбогом, батка — тъжно казах аз.

— Оpozнаваш ли се? — раздаде се внезапно насмешлив женски глас.

Рязко се обърнах и видях миловидно русокосо момиче на около двайсет. В бяло халатче, едва достигащо до средата на бедрата, с трети или дори четвърти размер гърди — фантастика! Смущаваше

единствено подозрителното метално куфарче с червен кръст в ръцете ѝ.

Ух, добре, че вече се бях облякъл. Тялото на юношата реагира незабавно на такива сексуални изненади. А виж животът се подобрява! Ето я вече първата кандидатка за моя харем.

— Прощавайте, а вие коя сте? — попитах предпазливо.

— Ника — направи лек реверанс момичето. — А ти?

— Роман — представих се аз.

— А фамилията?

— Михайлов — отговорих след кратка пауза.

Някак недобре реагираха войниците на моето име, но и нямаше смисъл да го крия. Освен това така вероятно по-бързо ще намеря споменатото от странния старец семейство, на което съм длъжен да помагам.

— Трябва да ти направя малко изследване — леко мръщейки се, каза момичето. — Ела, ще те сложим на дивана и ще се заемем с работата.

Пфф, да, аз съм само за!

На дивана се озовах почти мигновено. А после красивото момиче извади от същото подозрително куфарче огромна спринцовка. Не, наистина огромна! Никога преди не бях виждал такава.

— Стой спокойно — меко помоли тя и започна да стяга ръката ми с турникет. — Не боли.

„Няма да боли, ако спринцовката е поне двойно по-малка“ — помислих си нервно, но не го казах на глас. Момичето изглеждаше много мило и определено не исках да си развалям отношенията с нея още от първите минути на запознанството. А и в следващите минути, часове и години, между другото, също.

Миловидната блондинка ми източила толкова много кръв, че в края на процедурата бях сравним със снежнобелия таван над мен. Затова пък ръцете ѝ се оказаха невероятно нежни, а успокояващото поглаждане по време на целия процес имаше точно обратния ефект. Бих казал, че тя раздвижи кръвта ми, но не съм сигурен остана ли в мен какво да се раздвижва.

— Ника, защо ти е толкова много кръв? — със закъснение попитах аз. — Да не храниш вампири?

— Донорската кръв не е подходяща за вампири — сви рамене момичето, карайки ме искрено да се изненадам. — Просто ми е наредено да направя максимално пълни изследвания: за родство, за всички болести, за наситеност на кръвта с Х-тела.

От изброеното разбрах само смисъла на изследванията за болести. С кого смятат да ме проверяват за родство? Какви са тези Х-тела? Да не споменавам странната фраза за вампирите. Шегата? Или този свят не е толкова обичаен, колкото си мислех? Тогава може и за елфийка да има надежда?

— Какви са тези Х-тела? — попитах подозрително.

— О, дълго е за обяснение, а трябва спешно да предам кръвта в лабораторията. Обещавам, че следващия път заедно с резултатите от изследванията ще те запозная и с кратка информация по темата.

— На чаша кафе?

— Какво умно момче — усмихна се Ника. — Не съм сигурна, че скоро ще ти разрешат да излизаш оттук, но мисля, че мога да донеса няколко чаши кафе тук.

— Разбрахме се!

Прекрасното същество в бял халат отлетя заедно с няколко литра от кръвта ми, а аз отново останах сам и със закъснение си спомних, че се канех да питам за храненето. Бях много гладен, но жалките ми опити да извикам някой от охраната не доведоха до нищо. В мястото на временното ми пребиваване нямаше абсолютно нищо за правене, освен с часове да кисна в луксозното джакузи, така че реших да смачкам възглавницата за два часа. А няколко часа по-късно най-накрая ми донесоха обилна и вкусна вечеря. Месо, салатата, десерт, плодов чай — при такава грижа веднага ставаше ясно, че не съм обикновен затворник. А и коя гадина ще тръгне да мори с глад шестнадесетгодишен тийнейджър? Аз самият все още не бях свикнал с новата си личност, но околните ме възприемаха именно като непълнолетен.

И отново здрав, но вече съвсем нормален сън.

Събуди ме звукът на отварящата се врата. Скочих от леглото, оправих си дрехите и посрещнах „гостите“ в стойка мирно. Вече познатото ми момиче се появи в компанията на зловещия иконом и сторен и елегантен младеж на около двайсет. Русокос, с тънки черти на лицето, и кой знае защо ми изглеждаше смътно познат.

— Това той ли е? — попита младежът, гледайки ме с отвращение.

Сякаш във всичките им килии са затворени деца и се притеснява дали не са объркали килията и са попаднали на друго дете на шестнайсет. Въпреки че кой ги знае, всъщност...

— Той — потвърди Ника. — Нарича себе си Роман Михайлов. ДНК анализът потвърди родството ни. Допълнително направих тест за родство с нашата кръв и тест за наследяване на Y-хромозома с кръв от баща ни. Той определено е наш роднина.

Аз стоях с отворена от изумление уста.

Уау!

— Възможно ли е да има грешка? — уточни младежът.

— Не — сериозно се намръщи Ника, от което стана още по-сладка. — При това не е от някакъв страничен клон, а пряк роднина. Ако не бях сигурна, че баща ни няма други деца, щях да си помисля, че е наш брат.

Аз съм неин брат? По дяволите! Защо-о...

— Клонирание? — хладно продължи младежът.

— По последни данни на ЩИТ нито едно семейство не притежава подобни възможности — отвърна моята „сестричка“. — Изследвания на тази тема се извършват в семейство Ортега, но те са наши съюзници и ние имаме всички обобщени отчети.

Странно, че той сериозно се вслушва в мнението на толкова младо момиче.

— Ами X-телата?

— В нормални граници. Средни стойности. Със стихииите засега не е ясно, той тъкмо навлиза в пубертета.

— Хей, всъщност аз също съм тук — не издържах аз. — Може би трябва да поговорите с мен?

Младежът отново ме дари с погнусен поглед.

— И с теб ще поговорим. На специално място.

И като каза това, той излезе от стаята, а Ника и икономът го последваха.

— Какво стоиш? Да вървим — надниквайки зад вратата, ми намигна момичето.

Но още щом излязох, и от двете ми страни се залепиха пазачи. Прихванаха ме като в „клещи“ и периодично ме поглеждаха така,

сякаш бях най-известният терорист в света, а не най-обикновено шестнайсетгодишно хлапе.

Вкараха ме в класическа стая за разпити, точно като във филмите. Недружелюбни стоманени стени, столове и една маса. Къде ще седне моята скромна персона аз някак си интуитивно се досетих по сладките стоманени фиксатори на подлакътниците и краката на стола. Лично аз бих поставил някой друг там, но кой ще ме пита мене?

И наистина, военните ме настаниха в не особено удобното стоманено столче и внимателно фиксираха ръцете и краката ми. След това Ника и младежът седнаха срещу мен, а икономът си свали връхната дреха и започна да си навива ръкавите на ризата.

— Ей, аз нищо не крия — притесних се аз. — Задавайте умни въпроси и ще получите умни отговори.

— Спокойно, пришълецо — студено каза икономът. Това май бяха първите думи, които каза за цялото това време. — Никой няма да те бие.

— Засега — с тънка усмивка добави младежът.

По дяволите, изглежда, че благодарение на „мускетаря“ сега всички ще ме наричат пришълец? Не е най-обидното прозвище. И като цяло наричайте ме както си искате, само не ме бийте.

В това време икономът пристъпи към мен и извади от джоба на ризата си малък кожен калъф. А пък това, което се оказа вътре в калъфа, ме накара да потръпна и да се уплаша сериозно. Имаше съвсем тънки, блестящи игли с дължина около десетина сантиметра.

— Ей, ей — задърпах се аз. — По-полека. За какво са ти тези дълги неща?

— За да гарантират искреността ти — отвърна ми Ника вместо иконома. — Отпусни се, изобщо не боли.

Преди да успея да кажа нещо, икономът с мълниеносно движение заби една от иглите в мен... дявол знае къде, но аз наистина нищо не почувствах. След първата игла последва втора, после трета... за минута и половина икономът вкара в мен повече от двадесет игли.

— А сега вече да поговорим — каза младежът, изчаквайки утвърдителното кимване на иконома. — Как се казваш?

— Роман Сергеевич Михайлов.

— Кой са твоите родители?

— Сергей Павлович Михайлов и Марина Викторовна Михайлова, по баща Жданова.

— Откъде са?

— Татко е от Москва, а мама — от Днепропетровск.

Настъпи пауза.

— За какво говори той? — шепнешком попита Ника.

Наистина ли си мисли, че няма да я чуя? В тази микростаичка и в пълна тишина?

— На кой остров са тези селища? — продължи младежът.

— Остров? — повторих аз. — Ти да не си идиот? Това е континент — Евразия.

Младежът подскочи с цяло тяло, сякаш не просто го обидих, а го ударих по лицето.

— Нали трябва да говори само истината? — обърна се той към иконома. — Сигурен ли си, че методите ти работят както трябва.

— Разбира се — невъзмутимо отвърна икономът. — Очевидно той наистина ви мисли за идиот.

Ника прихна в юмручетата си, без дори да се опитва да остане сериозна. Като цяло, въпреки присъствието на тълпа въоръжени до зъби войници зад вратата, някак си всичко случващо се не изглеждаше достатъчно сериозно. Достатъчно за това, да ме изплаши истински.

— Къде се намира тази твоя Евразия? — продължи младежът. — В Алианса?

— Идея си нямам за какво става дума — признах си честно аз.

Момичето гледаше на брат си като на пълен идиот.

— Евразия се е наричал първоначалният континент. Ти изобщо учил ли си история? Преди Петер Ауфшнайтер и Хенрих Харера през 1943 да намерят Шамбала, да повлияят на оста на света и да провокират Великия катаклизъм.

О, боже мой, това значи е точката на разделяне на нашите светове. Нещо не си спомням нито едно аниме на тази тематика, тоест няма да имам никакви сериозни подсказки от рода на това как свършва всичко. И елфи тук едва ли ще има. По дяволите!

— На кой му е притрябвала тази твоя история — изсумтя младежът и ме погледна злобно: — Как попадна на територията на нашето имение?!

— Не знам.

— Колко души сте във вашата група?

— Няма никаква група, сам съм.

— Какво се канеше да правиш?

— По принцип планирах да си направя харем от тъмна и светла елфийки. Или да стана главен пилот на огромен човекоподобен робот. Или да постъпя в Академия по магия. Още не съм решил със сигурност.

Този разпит започна да ме забавлява. Не могат ли просто да ми позволят кротко да разкажа моята скромна история и да опиша срещата с нездравословния дядка, който ми даде ценния медальон. Ако беше с мен, това със сигурност щеше да реши всички проблеми.

— Ти да не си идиот? — озадачено попита младежът.

— Желая ли ни злото? — зададе, по мое мнение, леко наивен въпрос момичето.

— Не — отговорих честно и на двата въпроса, а после добавих за Ника: — По принцип сега желая теб.

Казах го и се опулих от изненада.

Какво беше това?!

— Мери си приказките! — избухна младежът.

— А ти направо млъкни, нещастник — изсумтях аз. — Правиш се на мъж, но си тъп като пън. И между другото, теб не са ли те учили да се представяш на събеседниците си, кой си ти всъщност?

Младежът подскочи напред, очевидно възнамеряваше да ме удари, но икономът го спря. Бързакът реагира незабавно и успя да хване ръката на хлапака.

— Успокой се, Виктор — каза той. — Въздействието върху определени точки не само го принуждава да говори истината, но и като цяло да озвучава всичките си мисли.

Значи този отворко се казва Виктор?

— Какво е „отворко“? — с интерес попита Ника.

Ох, на глас ли го казах? По дяволите тази акупунктура!

— Аз съм Виктор Михайлов, единствен наследник на управляващото семейство — раздразнено изръмжа младежът. — А сега казвай всичко, кой си ти и какво правиш тук.

— Аз съм Роман Сергеевич Михайлов и седя тук, завързан за стоманен стол — отвърнах, едва сдържайки смеха си.

Икономът извади от джоба си още един калъф с игли.

— Явно ще трябва допълнително да стимулираме мозъчните ти процеси.

— Спри, спри! — завиках аз. — Нека по-добре сам да ви разкажа всичко, че то мозъкът на вашия единствен наследник май има само една гънка.

Не знам защо се държах по този начин, обикновено не проявявах подобни самоубийствени наклонности. В края на краищата щом този младеж е шефът тук, определено може да заповяда да правят каквото си искат с мен. Но не можах да сдържа подигравката.

Ника сложи ръка на рамото на брат си.

— Не му обръщай внимание, нали чу, че всичко това е резултат от въздействието върху точките.

Младежът ми хвърли толкова злобен поглед, че аз неволно настръхнах. Дори бялото на очите му се беше покрило с тънки червени ивици — току-виж и зъби ще впие в гърлото ми. Ох, пак ли го казах на глас?

Прас!

Виктор стовари с всичка сила юмрука си в стената, до която седеше, оставяйки дълбока вдлъбнатина в нея. В стоманената. Стена. Вдлъбнатина. Може би ми се стори, но в момента на удара юмрукът му се покри със странно синьо сияние.

— Аз съм спокоен — изръмжа той, издърпа юмрука от стената и издуха невидим прах от него. — Говори, самозванце!

— Глупак си ти — отново го подразних аз. — Всичко е много просто. Бях пренесен във вашия свят от един доста здрав, стероиден дядка на около седемдесет. Плешив, със сива брада. Той ми каза, че съм призван да спася семейство Михайлови, връчи ми някакъв медальон с буквата „М“ и изчезна.

Настъпи напрегната тишина.

— Откъде се пренесе? — полюбопитства Ника.

— От моя си свят — отвърнах с готовност. — Не знам къде съм се озовал, но това определено не е моят дом. Може би, след като проуча вашия глобус и няколко книги по история, ще мога с по-голяма сигурност да кажа дали е така.

— Пълни глупости — изсумтя младежът, очевидно загубил целия си гняв. Сега изглеждаше по-скоро объркан, отколкото гневен. — Какви, по дяволите, паралелни светове?

Е, поне имат християнство. Както и руски език. Значи наистина нашите светове са много сходни, просто при този има някаква алтернативна история на развитие след някакъв тайнствен Велик катаклизъм.

— А къде е медальонът, за който говориш? — попита икономът, като ме дръпна за яката на куртката. — Охраната не каза нищо за медальон. Само аудиоплейър от неизвестен производител с женско име.

Разбира се, на врата ми нямаше медальон. Дяволският дядка определено ме беше прецакал.

— Не знам — честно (и как иначе, с този сноп стърчащи от мен игли) отговорих аз. — Тогава изчезна и старецът, и медальонът.

— А ти пробва ли да го захраниш с мисъл? — поинтересува се Ника. — Или просто да проявиш аурата си, тогава, ако медальонът наистина е на врата ти, той ще стане видим.

— Ъ... какво да направя? — попитах озадачено. Веднага ми се прииска да докосна врата си в търсене на невидимия медальон, но ръцете ми бяха здраво фиксирани. — За какво става дума?

И тримата се спогледаха.

— Ама че бездарник — констатира Виктор. — Да ни спасява дошъл, как не. Използваш чакрата, за да напълниш аурата с енергия точно толкова, че тя да се прояви. Ето така.

И той изведнъж заблестя! Тоест, цялото му тяло се покри със странна светеща синя мъгла.

— Това е проява на аура — раздражено поясни Виктор. — Най-простото действие, което дори петгодишните знаят как се прави. Разбира се, един нормален човек просто би подал малко енергия в медальона, но толкова фино действие очевидно не е за теб.

Да, тук май всяко действие не е за мен. За какво ми говори изобщо? Аз не съм магьосник или йога, а тридес... или по-скоро шестнадесетгодишен младеж.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах честно.

Виктор изобрази класическо плесване по челото, а икономът замислено потърка брадичката си и каза:

— Може би ще мога да го накарам да освободи аурата си с помощта на игли. Но това ще бъде малко... болезнено. Може да умре от шока от болката.

— Изобщо не ми пука — изсумтя Виктор. — Няма човек — няма проблем.

— Бихме могли да изчакаме завръщането на доктор Семьонов — неуверено се намеси Ника. — Той със сигурност би могъл да реши проблема не толкова кардинално.

Младежът само махна с ръка.

— Хан ще се справи. Не виждам смисъл да се чака няколко дни, когато можем да получим нужната ни информация още сега.

— Хей, всъщност аз съм тук — казах раздразнено. — А защо просто не ме научите как да използвам чакрата си и да направя всичко, което трябва, сам?

— Започвай — заповяда младежът на Хан и криво ми се усмихна. — И му затвори устата, ако обичаш, за да не крещи.

Погледнах Ника в търсене на подкрепа, но тя само добродушно се усмихна, сякаш случващото се изобщо не я интересува.

— Както кажете — спокойно отвърна икономът.

И преди да имам време да реагирам, той заби една игла някъде във врата ми, от което гласните струни отказаха да ми се подчиняват. След това икономът извади още един комплект игли и се зае с мен сериозно. От самите игли болка не чувствах, но с всеки изминал миг по кожата ми възникваше все по-силно усещане, сякаш прокарват по нея шкурка. В началото това беше нещо като лек сърбеж, но след известно време започнах да се чувствам така, сякаш ми дерат кожата на живо. Опитах да се освободя от скобите, които ме държаха, но мускулите отказваха да се подчинят, очевидно мъчителят ми превантивно ме беше обездвижил напълно. Дори не можех да крещя или поне да муча. Оставаше ми само яростно да хриптя и да се пуля в лицата на седящите срещу мен и гледащи страданията ми с най-искрен интерес „роднини“.

В един момент, когато вече мечтаех по-бързо да умра, за да прекратя мъките си, внезапно всичко приключи. Видях буквално на забавен каданс как иглите се изстрелват от моето тяло във всички посоки и като по чудо не попадат в седналите пред мен хора. Впрочем това може и да не беше чудо, а някакви техни странни способности, тъй като много игли видимо променяха траекторията си. После погледнах надолу към ръцете си и видях, че светят със същата синя светлина, с каквато преди малко светеше Виктор. С лекота скъсах

стоманените фиксатори, които ме държаха, и вдигнах ръка пред очите си, за да огледам тази така наречена аура.

— Медальонът — все така спокойно каза икономът, посочвайки на Ника и Виктор гърдите ми.

И наистина, върху леко широката ми зелена тениска се беше появил даденият ми от дядото медальон със стилизирана буква „М“. Младежът веднага скочи към мен и прекара ръка по медальона, карайки го да засвети с ярка бяла светлина.

— Хм, значи не лъже — заключи той. — Този хлапак наистина е наш роднина, това тук не може да бъде подправено.

Изглежда никой не беше изненадан, че с лекота се освободих от оковите и забитите в мен игли.

— Браво на теб, Ромик — намигна ми Ника. — Ще се видим след няколко седмици.

— Защо след...

Не успях да продължа, защото загубих съзнание още по средата на изречението. Но светът по някаква причина не беше погълнат от тъмнина, както обикновено се случва, а от безкрайно синьо небе. Превърнах се във вятър и се разтворих в безкрайните небесни висини...

* * *

Имението на семейство Михайлови, месец по-късно.

— Татко, ти сериозно ли ще оставиш този скитник?!

Виктор нахълта в кабинета на Михайлов старши без дори да почука, което си позволяваше изключително рядко.

Евгений Сергеевич само недоволно погледна сина си над папката с документи и Виктор веднага се усети, поклони се късо и се извини. В този дом на наследника се позволяваше и прощаваше много, но не и пренебрегване на етикета пред външни лица. И въпреки че седящият срещу господаря на дома плешив човек да беше близък приятел на семейството, все пак някои формалности трябваше да се спазват.

— Сядай, тъкмо обсъждаме създалата се ситуация и ще ти е полезно да чуеш какво казва многоуважаваният д-р Семьонов.

— Добре — покорно отвърна Виктор и седна в креслото до доктора.

Ако главата на семейство Михайлови по телосложение приличаше повече на професионален борец, напъхал се някак си в строг костюм, то Семьонов изглеждаше като класически луд учен. Мършав, небръснат, омачкан, в постоянно изцапана с някаква гадост бяла престилка. Той просто не смяташе за необходимо да се грижи за външния си вид, предпочитайки да използва мозъчните си ресурси за многобройни изследвания. Напълно логично ученият нямаше нито семейство, нито приятели, за сметка на това броят на откритията му в най-различни области на науката и финансовите му възможности му позволяваха, ако пожелае, да си купи за лично ползване няколко острова.

— Значи роднинството е потвърдено еднозначно? — повтори въпроса специално за своя син Евгений Сергеевич.

— Да, три пъти правих ДНК тест, всички резултати недвусмислено потвърждават родство по линия на рода Михайлови. Предполагам, че и вие сте забелязали семейната прилика, тук трудно ще сбъркаш. Медальонът също е оригинален, а не фалшификат.

— А останалите тестове?

— Нивото на интелигентност е високо, IQ — 170. Познанията му в някои области са просто изумителни, а в други изобщо липсват. Отначало му дадох тестове от матурите в гимназията, той ги предаде буквално след половин час. По математика, физика, химия, руски и английски има по 80–90 точки от сто. По история има само пет точки, и то явно по чиста случайност.

— Значи не е толкова умен. Моето IQ е 183 — тихо промърмори Виктор.

— Това не е всичко — усмихна се докторът. — След обичайните тестове от любопитство му дадох няколко задачи от курса по висша математика. Реши ги за няколко минути.

— Интересно — безстрастно произнесе Михайлов старши. — Ами физическата форма и наличието на X-тела в кръвта?

— Това е тяло на човек, който никога не се е занимавал с бойни изкуства и със спорт.

Виктор пренебрежително изсумтя, спечелвайки си още един недоволен поглед от баща си. Но не можеше да направи нищо със себе

си: внезапно появилият се роднина го вбесяваше не само със самия факт на съществуването си, но и с поведението си, с думите си и с невероятната си арогантност. Освен това именно заради него преди месец Виктор получи сериозно мъмрене от баща си. Когато „пришълецът“ беше доведен в имението, наследникът на семейство Михайлови реши да докаже на баща си, че с такива дреболии може да се справи и сам. Именно затова проведе разпита, без да дочака завръщането на д-р Семьонов, и едва не уби своя мним роднина. В резултат на пълното опустошение на енергийните канали на „пришълеца“ той беше оцелял като по чудо, но лежа в кома на границата между живота и смъртта почти три седмици и половина.

— X-телата са в норма, съвсем средни са за възрастта му. Не е гений, но не е и пълна бездарност. Когато се възстанови окончателно, ще мога да направя пълни тестове на обема енергия и контролирането ѝ. Но още отсега може да се каже, че има стихията на вятъра, както е при всички във вашето семейство.

— Откъде изобщо се взе? — стараяйки се да сдържи раздражението си, попита Виктор. — Нима сме длъжни да повярваме в приказката за паралелните светове и дядото, които му е дал медальона?

— Самото момче вярва в нея — сви рамене докторът. — Освен това би било глупаво да отричаме съществуването на паралелни светове, имайки в корпорацията отдел по демонология.

— Но пък светът му да е съвсем същия като нашия, с изключение на Великия катаклизъм, и в него да има семейство Михайлови с абсолютно същия набор от хромозоми като нашия? Невъзможно. Мисля, че просто е от някакъв неизвестен клон на прадядо ми — замислено отвърна Михайлов старши. — Тогава времената са били смутни, а и Александър е обикалял насам-натам, може да е съгрешил някъде. А останалото някой го е внушил на момчето, засега единствено не е ясно защо.

— Значи може да си остане и неизвестен? — с надежда попита наследникът. — На кого изобщо му е притрябвало това кутре?

— Семейството е преди всичко — рязко напомни Михайлов старши, натъртвайки на всяка дума. — А това кутре е наша кръв. Освен това той далеч не е идиот, което означава, че може да ни бъде

полезен. Не мога да го измисля още сега, но със сигурност бихме могли да разиграем тази карта в наша полза...

Доктор Семьонов се прокашля, привличайки вниманието към себе си.

— Работата е в това, че тази ваша карта е леко дефектна.

— В какъв смисъл? — не разбра Михайлов старши.

— Икономът Хан е отличен специалист в своята област, но като палач не се е погрижил за състоянието на пациента след процедурите. Правейки манипулации с вътрешните енергийни канали, той е причинил някаква незначителна микроповреда, която е повлияла на поведението на момчето.

Евгений Михайлов се намръщи и изразително погледна към сина си.

— И какво се е случило с него в резултат на необмислените действия на моя син? Да не му е увредена главата?

— Не е станал идиот! — намеси се Виктор. — Във всеки случай поне не повече, отколкото е бил преди. Просто момчето постоянно казва само истината.

— Няма да се съглася — отново се намеси докторът. — Той говори не само истината, но и спонтанно озвучава всичките си мисли. Трябва да отбележа, че това е доста забавен случай. Каквото и да решите да правите с него, момчето ми е нужно в лабораторията. Възможно е като проучим промените в енергийната му структура, да успеем да разработим нови методи за разпит. Освен това той е преживял енергетичен колапс, това също си заслужава да се проучи.

— Добре, тогава ще остане под ваше разпореждане — лесно се съгласи Михайлов старши. — А за останалото момчето напълно адекватно ли е?

— Ако не броим странната мания за личен харем, напълно. И е повече от любопитен — с дни стои в библиотеката.

— Значи, решено. Ще го призная официално.

— В качеството му на какъв?! — не сдържа емоциите си Виктор.

— На приеман син. Без право на наследяване, разбира се.

ГЛАВА 3

След странния разпит, превърнал се едва ли не във фарс, прекарах цял месец в безсъзнание. Дяволският любител на иглата нещо обърка и едва не погребва младият ми, дори бих казал, съвършено нов организъм. Затова пък след комата с неочаквана лекота статутът ми от затворник в подземията беше променен на пленник с привилегии, снабден със съответстваща легенда. Отсега нататък бях племенникът на господаря на къщата, дошъл от далечната Руска империя. Моята свобода все още беше ограничена до рамките на имението, но тук можех да се чувствам почти като у дома си, разбира се, ако някога съм живял в огромен дворец с басейн и картечни кули по периметъра. Отначало обаче бях изпратен за изследване в местната лаборатория, намираща се още по-дълбоко под земята. Местният учен, който външно удивително много приличаше на доктор Браун от поредицата „Завръщане в бъдещето“, единствено косата му беше по-къса, едва ли не подскачаше около мен, разглеждайки ме като някаква рядкост. Той беше този, който ми съобщи изключително „приятната“ новина, че временно съм станал най-честния и неконтролиращ думите си човек в света. За щастие, доктор Семьонов не ме тормозеше с анализи, за почти месец (докато бях в кома) вече беше успял да изучи едва ли не всяка клетка от моето тяло. Но пък ми направи няколко интелектуални теста и ме поизпита по основните училищни предмети. Не можах да се съдържа и блеснах с остатъците от знания, сгушени в дебрите на паметта ми още от училище и от института, което накара доктора изумено да се почесва по врата. За своята истинска възраст аз така и не бях казал на никого, нямах и намерение, честно казано. Главното е да не ми зададат правилния въпрос, който аз не бих могъл да избягна. Защото с моята странна „болест“ не можех да си държа езика зад зъбите и си казвах всичко като „отче наш“. А, да, също така Семьонов ме накара да нарисувам с помощта на специална програма фоторобот на напомнимия дядка, който ме беше пренесъл в този свят и подмладил тленното ми тяло. Никога не разбрах как от безкрайната поредица

бради, мустаци, уши и прочие части може да се събере човешко лице. Но накрая се получи точно това. Във всеки случай докторът погледна екрана, изсумтя странно и милостиво ми разреши да напусна подземията.

Но да се върнем на новия ми дом, и по-точно, на тази част от него, която беше над земята. Охраната живееше в отделна сграда и нямаше достъп до имението, а количеството домашна прислуга беше необичайно малко, затова пък на практика се запознах с почти всички обитатели още в първия ден. Освен Виктор, Ника и дворцовия палач Хан тук живееха няколко камериерки, готвачка, шефът на охраната и самият Евгений Михайлов. Именно него все още не бях виждал, сякаш бащата на семейството не се интересуваше особено от появата на неочакван роднина в къщата. Жена той нямаше. Или беше умряла, или бяха разведени, засега все още не ми се беше предоставила възможност да попитам. Виктор и Ника бяха заминали нанякъде, така че след като ме настаниха в нова стая, обиколка на къщата ми организира икономът.

Кухня, обща трапезария, фитнес, жилищни етажи, бани и тоалетни. Всичко си беше като в обикновена селска къща, само че десет пъти повече и сто пъти по-натруфено. Например това, което нарекох бани, всъщност представляваше цял СПА комплекс с плувни басейни и джакузита.

— Масажистката е в отпуск, ще е тук от следващата седмица — невъзмутимо каза икономът, когато напускахме блестящият с неестествена чистота СПА център. — Ако е необходимо, до пристигането ѝ масажите ги правя аз.

— Боже опази! — отдръпнах се аз. — Живял съм три... петнайсет години без масаж, ще потърпя още няколко дни. Между другото, какъв ден е днес, месец също?

— Двадесети април, две хиляди и седемнайста година. Сряда.

„Хм, изглежда времето в нашите светове върви еднакво. Дали бих могъл да разбера в кой момент нашите светове са поели по различни пътища на развитие?“ — помислих си аз.

— А имате ли библиотека тук? Или компютър с интернет? — попитах аз икономата.

„И изобщо създаден ли е интернет?“ — добавих на ум.

Покрай всички тези лабораторни истории все още не знаех нищо за обкръжаващия ме свят. Дори за годината се сетих да попитам чак сега. Странен пришълец си бях, абсолютно нелюбопитен. Но нищо, ако трябва, ще създам тук някакъв вид инстаграм, ютуб или друга подобна глупост за лично обогатяване. Все ще има някакви мрежови проекти, за които не са се сетили в този свят. В краен случай ще започна да печеля от писане на песни за рок банди, слух имам и паметта ми е добра.

— В библиотеката има лаптопи. По-късно, ако Михайлов разреши, ще поръчам на нашите техници телефон и таблет специално за теб.

Михайлов той наричаше главата на семейството, докато в същото време синът беше само Виктор. Не разбирах много добре какви взаимоотношения съществуват в семейството им и какво място ще заема аз в тях. Вятърничавото момиче Ника, сприхавият брат Виктор и тайнственият Евгений Михайлов — всички те в бъдеще трябваше да станат мои роднини. Всъщност технически те вече бяха мои роднини.

— А айфони имате ли? — подкачих го аз.

— Ай какво? — вдигна вежди икономът.

— Ами айфони на компанията Ейпъл — уточних аз.

— Не знам за такава компания — отвърна мъжът, което ме доведе до лека еуфория. — Индийска ли е?

— Страхотно! — възкликнах възхитено. — Определено започвам да харесвам вашия свят. Може би и Америка нямате?

— Извинявай, но ти наистина би трябвало първо да отидеш в библиотеката — каза той с леко покровителствен тон. — Не е Америка, а Миротворчески Американски Алианс.

Пак същото, и в този свят се смятат за миротворци.

— С кого са в алианс? И срещу кого?

— След Великия катаклизъм половината от страните изобщо са изчезнали от картите, а тези, които останали, били принудени да се обединят в няколко независими алианса. В частност, Америка погълнала Канада, Бразилия, Боливия и още няколко оцелели след катастрофата страни.

А, да, май чух нещо такова по време на разпита. Значи тук се е случил някакъв Велик катаклизъм, при това с главна буква. Очевидно здраво беше разтресъл планетата.

Продължих да задавам въпроси, докато крачехме към библиотеката:

— А какво е станало с Русия?

— Руската империя заема най-големия континент на планетата и е основният доставчик на природни ресурси.

Ха, и в това отношение нищо не се беше променило. Знаех си, че ще оцелеем във всяка, дори и най-гадна ситуация.

— Империя, значи? Яко! Но военните казаха, че сме на някакъв остров...

— Така е — потвърди икономът. — Това е специална територия, създадена върху руините на Европа. Малкото държави, които не потънали изцяло под водата, не могли да съществуват отделно и трябвало да се обединят в конгломерат от пет острова.

— На мястото на Европа сега има острови? — изненадах се аз. — Яко! А защо Михайлови живеят тук, а не в Империята?

— Аз не съм справочник — студено каза икономът. — Цялата информация можеш да намериш в учебниците по история. Може би в бъдеще ще наемем учител, който да те подготви по някои дисциплини, за да постъпиш в училище. А дотогава ще разполагаш с това, което е в библиотеката и в интернет.

Отново на училище? Това ще бъде забавно. И силно напомня на аниме. Може би наистина съм попаднал в света на някое аниме, но просто все още не схващам в кой точно? Само да не е „Евангелион“ или друг подобен апокалиптичен свят. Всъщност тези анимета са толкова всеобхватни, че е просто невъзможно да се знае всичко за тях. Винаги съм се изненадвал защо героите-пришълци не само успешно се прехвърлят в гледаното аниме, но също така помнят перфектно идеите си. Хвърли ме сега в света на „Наруто“, едва си спомням няколко ключови момента и сигурно всичко ще объркам.

— Проучвай — милостиво разреши икономът, отваряйки вратата пред мен. — Ако огладнееш, поръчай си от кухнята. А, и не забравяй, че само Михайлови, професор Семьонов и аз знаем за твоя произход. Ако някой от служителите задава въпроси, то ти си роднина на Евгений Михайлов, който е дошъл тук от Руската империя след ужасната смърт на родителите си. Мисля, че споменаването на трагедията ще те спаси от допълнителни въпроси, а по-късно ние ще

допълним „легендата“ с документални доказателства, както и всички необходими подробности.

— Ще бъде направено — козирувах аз.

Аз съм от Руската империя. Страхотно! Нямах търпение да изуча географията и историята на този свят!

А библиотеката се оказа страхотна! В най-добрите традиции на английските филми: високи рафтове, стигащи почти до петметровия таван, стълби на колелца, удобни кресла, дивани и маси от червено лакирано дърво.

Икономът си тръгна и първата ми работа бе да се насоча към лаптопа. Но това, което икономът нарече с тази горда и миниатюрна дума по-скоро приличаше на куфар. Нещо подобно продавах у нас през деветдесет и пета година. Добре, че поне екранът беше цветен. С такива технологии направо се страхувах да си представя какви ли ще са им таблетите. Да се надявам, че няма да ми се наложи да го бутам на количка пред себе си.

А лаптопът аз все пак подцених, той се различаваше от познатите ми само по странно обемния си корпус от неизвестен материал, украсен със сложни руни и рисунки. Интуицията ми подсказа, че това далеч не е просто украса, може би служеше като защита срещу някакво магическо въздействие. Инсталираната на лаптопа операционна система „Windows XP 2.0“ се оказа доста подобна на нашата „седмица“, скоростта на процесора също ме зарадва. Местният интернет също не бе много по-различен от нашия, така че бързо се ориентирах в системата за търсене и започнах да опознавам новия свят. Уви, тук все още не бяха създали аналог на нашата Уикипедия (отбелязвам си го като бизнес идея), но сайт с исторически хроники намерих без никакви проблеми.

Първото нещо, което направих, беше да изчета раздела, посветен на Великия катаклизъм. Както се очакваше, именно той се оказа тази точка във времето, след която светът започнал стремително да се променя. И това бедствие се случило почти в средата на Втората световна война, и по-точно — през 1943 г. Виновен за всичко се оказа райхсфюрер от СС Хайнрих Химлер — фанатичен мистик, който пожелал да намери митичния град Шамбала в планините на Тибет. Според легендите в този град бил центърът на света — оста на Земята, притежаваща невероятна магическа сила и позволяваща да се

разпореждаш с материята и дори с времето. Побърканият немец възнамерявал да се върне в 1939 г. и вземайки в предвид всички грешки на бъдещето, да направи Германия най-великата държава на планетата. Е, в моя свят той не успя. Впрочем, и тук също, но все пак успял да намери града. Всъщност не точно Химлер, а изпратената от него група от петима души, начело с някой си Хайнрих Харер. Не се знае какво точно се е случило в Шамбала, но оста на света определено се изместила. От шестте континента останали само пет, при това част от Европа и почти цяла Азия се отделили от Евразия. Австралия престанала да съществува. А Северна и Южна Америка се събрали в един континент и за хората от двата континента това се превърнало в още по-голяма катастрофа, отколкото наводняването на по-голяма част от Африка. Останките от Европа по-късно станали известни като Обединените острови, защото никой не посмял да нарече тези парчета суша континент. Е, а Антарктика си останала на старото място на практика недокосната, както, между другото, и Русия.

В допълнение към вълната от разрушения по цялата планета, Великият катаклизъм донесъл на света и още нещо. По-късно учените предположили, че от Шамбала се изтръгнало нещо, което встъпило в реакция с информационното поле на земята. А най-добре в това поле кой знае защо се отпечатвали колективните страхове и религиозните вярвания. Древни богове, малки митични същества, върколаци, вампири, зомбита, русалки, призраци. Всичко, което раждало подсъзнанието на хората. Освен това скоро хората започнали да откриват в себе си нови способности. Първоначално ги наричали магия, но постепенно успели да ги поставят на научна основа и дори да идентифицират някакви си Х-тела в кръвта, отговарящи за способността да се управлява новия вид енергия. Но и това не било всичко. С изместването на оста на света границата между световите изтъняла и се отворил пробив към света на демоните! В текста се отбелязваше и друга версия, според която демоничният свят бил създаден въз основа на най-силните човешки страхове. Като цяло, въпреки усилията на всички учени да обяснят резултатите от катаклизма, абсолютно нищо не се знаеше за самата му природа. Хайнрих Харер бил открит няколко години по-късно в някаква болница в Китай, специализирана в необясними заболявания. Човекът бил изгубил разума си, затова пък имал свършено неостаряващо тяло

с невероятни способности за регенерация. Именно от неговия дневник станало ясно за Шамбала, за оста на света и за причината за световната катастрофа.

Щом катаклизъмът започнал да стихва, съществено намалялото човечество се заело с изясняване на отношенията, но, колкото и да е странно, не помежду си, а с новопоявилите се изменени същества. Въоръжени с легенди, художествени книги, филми и всичко възможно, хората започнали битката си за оцеляване. И трябвало да го правят заедно, загърбвайки старите вражди и дрязги. Американци, руснаци, африканци, китайци, японци, както и малкото оцелели европейци — всички обединили сили и започнали открито да обменят информация. Да бе. Определено трябва да се вземе предвид, че чета официален учебник и явно тук също не можеха, без да украсят действителността. Няма как да повярвам, че държавите могат да се включат в такова сътрудничество дори в мирно време, а тук до вчера е имало световна война и хоп, днес хората дружно се борят срещу нечовеците. Не-вярвам.

— Аз, разбира се, се извинявам, но вие сте тук вече пет часа. Може би трябва да хапнете нещо? — разнесе се тих женски глас зад мен.

— Засега не искам, благодаря — отвърнах, без да се обръщам.

— Вие, живите, трябва да ядете.

— Какво значи вие жи... — поглеждайки през рамо към събеседницата си, аз рязко подскочих настрани, събаряйки стола си. — Мамка му!

Във въздуха пред мен висеше съвсем истински призрак! Полупрозрачно момиче на около петнадесет години, тоест практически на моята биологична възраст. Дългата бяла коса, очилата, стройното тяло и строгият сив костюм биха изглеждали много сладко, ако тя не беше шибан призрак!

— Ай-ай-ай, грозно е да се ругае на такава млада възраст — осъдително поклати глава призракът.

— Още не си чувала как мога да ругая — веднага се наежих аз. — Ти всъщност какво си?

Момичето разпери ръце.

— Призрак.

— Наистина!? — възкликнах нервно. — Сам не бих се сетил! Какво искаш от мен?

— Нищо. Аз живея тук, в библиотеката.

Осъзнавайки, че никой не се кани да ме убива, аз леко се успокоих. В крайна сметка току-що бях чел за вампири, зомбита и други ереси, описани в съвсем сериозна историческа хроника. А тук само един безобиден красив призрак.

— Хм, а аз си мислех, че съм се запознал с всички живеещи тук.

— Аз се появявам само след полунощ — с лека тъга отговори момичето. — Така че през деня не бихме могли да се запознаем.

Леле, вече е минало полунощ! Май наистина много съм се застоял.

— Тогава да се запознаем — намигнах на призрака аз. — Роман. Момичето мило се изчерви и направи въздушен реверанс.

— Катя.

— Приятно ми е да се запознаем, Катя — абсолютно искрено се усмихнах аз.

Ама как може така, а? Срецам в новия свят две красиви момичета, една от тях се оказва моя сестра, а втората — сладък призрак. И как в такива условия да работя за създаването на харем?

— Наистина ли ме смяташ за сладка? — още по-силно се смути Катя.

— Ъ-ъ... аз на глас ли го казах?

— Ами да. Но защо ти е цял харем? Последните проучвания на психолозите показват, че моногамният брак е по-полезен за мъжете, отколкото за жените. Хегел също така казва, че...

— Стоп, стоп — прекъснах аз призрака. — Не може ли човек да има мечта? Някой си мечтае да полети в космоса, друг да напише гениална кантата, а аз искам харем. От тъмна и светла елфийка, в краен случай от брюнетка, блондинка и червенокоса.

Момичето неволно прокара ръка по дългата си бяла коса, очевидно замислена дали тя може да се смята за блондинка.

— Мечтите са нещо важно — съгласи се тя замислено. — Но също така е важно да се храниш правилно. Човешкото тяло се нуждае от определена дневна норма протеини, мазнини, въглехидрати и микроелементи.

Стомахът ми изкъркори в съгласие.

— Да, може би наистина си заслужава да отида в кухнята и да хапна нещо.

— Трябва да се грижиш за тялото си — наставнически каза Катя.

Благоговейният тон на момичето подсказваше колко много я засяга тази тема. Ами да, не започваш да цениш нещо, докато не го загубиш. И ставайки безтелесен дух, със сигурност ще завиждаш на живите, които не осъзнават цялото си щастие.

— Точно така — намръщено кимна момичето.

— Аз отново ли на глас?! Добре, да вървим да хапна...

По-точно аз тръгнах, а Катя полетя до мен. Плъзналата се покрай нас слугиня така небрежно поздрави призрака, че окончателно се убедих, че тя е пълноправен обитател на дома.

— И отдавна ли живееш тук?

— Да, още от Великия катаклизъм.

Ох, проклетие, та тя е на почти деветдесет години?! Ама че малко момиче!

— Тук преди имаше небостъргач, когато земната кора се разцепи, аз паднах в процепа. Дойдох на себе си вече в това състояние и не мога да се отдалеча от мястото на смъртта си на повече от няколко десетки метра. А много по-късно тук построиха този дом — момичето тъжно въздъхна. — За съжаление, не мога да напусна това място и не мога да докосвам материални предмети. Така че единственото ми развлечение е този компютър.

— Можеш да използваш компютър? — удивих се аз. — Но той е материален.

— Силните призраци могат да влияят на електронната техника. Именно от тях защитават руните на корпусите на лаптопите.

Ха! Значи за руните се оказах прав!

Готвачката ме посрещна като родна баба. Въпреки че на възраст беше на не повече от четиридесет, а и външно беше доста добре запазена, но подходът и желанието ѝ да ме нахрани до смърт издаваха в нея принадлежността ѝ към вида „бабичкус грижливикус“.

— Ох, колко си ми мършав — плесна с ръце тя и бързо сложи на масата пред мен „лека закуска“ от шест блюда. — Но няма нищо, аз ще се погрижа за теб. Там в Империята май изобщо не са те хранили, а?

— Метаболизмът ми е бърз — отвърнах, докато тъпчех и двете си бузи с огромна пържола.

— Нищо, аз ще те охраня — заплаши ме с пръст жената, между другото, името ѝ не беше нашенско — Горта. — Така че по пет пъти на ден да идваш в кухнята.

— По-добре седем — включи се и Катя.

— Да бе, десет — измърморих аз. — Вие да не сте решили сумист да ме правите?

Беше много странно и в същото време забавно така спокойно да си говоря с призрак. Интересно, кой ли още ще срещна просто така в този свят? Вампири или върколаци? Или домашни духчета? Списъкът на създанията, появили се на Земята след катаклизма, беше толкова голям, че дори не го възприех сериозно, само му хвърлих един бърз поглед.

— Има ли в дома и още някой, с когото са забравили да ме запознаят? — за всеки случай се поинтересувах аз.

— Домашният дух, но ти така или иначе няма да го видиш — безгрижно отвърна Горта, докато ми наливаше зелен чай в чашата. — С останалите вече се познаваш.

Да бе, за малко да повярвам. Само че с господаря на цялото това нещо кой знае защо забравиха да ме запознаят. Или той не искаше. Гнуслив ли е? Макар че какво всъщност знам за семейство Михайлови? Може би сега имат толкова много работа, че изобщо не им е до мен.

— Ясно-о — бавно проточих аз.

След като започнах с историята на този свят, в мен възникнаха много въпроси, но не смеех да попитам Горта и Катя. Силно се съмнявах, че готвачката беше информирана за истинския ми произход, а да се издъня от незнание на най-прости неща беше много лесно. С Катя беше по-сложно, не бях сигурен, че обитателите на дома изобщо могат да скрият нещо от нея. От друга страна, кой знае, Михайлови можеха да обсъждат важните дела в някакви защитени от проникване на призраци места.

— А ти готвиш ли се за постъпване в нашето училище? — попита Горта.

— Предполагам — уклончиво отвърнах аз, защото за щастие наистина не знаех по-нататъшните планове на главата на семейството за мен. — Защо?

— Просто още щом дойде, веднага заседна в библиотеката. За тийнейджър на твоята възраст това е малко необичайно.

Да бъда тийнейджър на моята възраст е странно само по себе си. Явно съдбата ми е да стана зубрач, тъй като ще трябва да се чете наистина много, за да мога поне малко от малко да съм готов за общуване с обитателите на този свят. Дали да не си купя очила за пълнота на образа? Или, тъй като тук има магия, то и проблемите със зрението се решават толкова лесно, че отдавна никой вече не носи очила? Ето на, дори за такива елементарни дреболии не знам нищо.

— Обичам книгите повече от хората — промърморих аз, погледнах към Катя и добавих: — И от призраците.

Всъщност нямах намерение да казвам на глас подобно нещо и дори не бях сигурен, че помислих точно това, но след иглите на иконома-инквизитор станах жив пример за поговорката „език мой — враг мой“.

— Извинявай — обидено изписка Катя и се разтвори във въздуха.

— Млади човече — неодобрително поклати глава Горта. — Не знам как е прието при вас в Империята, но тук хората се отнасят с уважение към призраците.

Мда, недобре се получи. Трябва някак да се науча да сдържам глупавите мисли още на етапа на формиране.

— Виновен. Аз наистина не се държа много добре с... с всички.

— Добре, сега яж — каза Горта, като ме потупа по главата. — Катя ще се появи чак утре, тя, когато изпитва силни емоции, веднага губи концентрация и се развъплъщава. Непременно ѝ се извини утре вечер.

— Разбира се.

Разговорът с готвачката замря, тъй като аз се страхувах отново да отворя уста, за да не изгърся някоя глупост. А тя вероятно реши, че съм срамежлив тийнейджър, който все още не е свикнал с новата среда, макар и тя да е по-добра. Този образ ще ме спаси от ненужното внимание на домакинството поне няколко дни, а дотогава се надявах да се нагодя към местните реалности.

Връщайки се в библиотеката, аз отново седнах пред компютъра, но този път се зарових в историята на Руската империя. Всъщност територията на родината ми не изглеждаше особено пострадала от

движенията на полуделите тектонични плочи. Но пък дългите разстояния между селищата и отслабването на страната от войната не позволили на жителите да реагират своевременно на новите заплахи. А благодарение на мултинационалния народ на майка Русия те бяха предостатъчно: ходещи мъртъвци, демони, кикимори, горски духове, русалки, огромни вълци, върколаци, летящи дракони и прочие отрицателни герои от разнообразния съветски фолклор. Все пак им беше провървяло, че през четиридесетте години ги е нямало стотиците хиляди книги на моите съвременници в различните жанрове на научната фантастика, фентъзито и хоръра. В общи линии това, което не се беше удадо на немските нашественици и земетресенията, го бяха направили многобройните приказни създания и хората с пробудили се необикновени способности. Загинали десетки милиони хора. Много повече, отколкото бяха загинали по време на Втората световна война.

Хванах се за главата.

Господи, колко много още ми предстои да уча?! История, политика, наука, технологии, изменени хора и същества, телевизия и книги. И не само защото всичкото това знание ще ми е необходимо, за да съществувам удобно в новия свят. Беше наистина интересно — да разбера каква е разликата между нашите два свята: дали същите хора са станали президенти, появили ли са се знаковите музикални групи, по какъв път са поели тукашните технологии, като се има предвид появата на новия вид енергия — магическата?

Легнах си късно. Сам не знам как успях на автопилот да намеря стаята си, защото да се изгубя в тази огромна къща беше много полесно. Проснах се на леглото направо с дрехите и мигновено потънах в сън без сънища.

* * *

А на следващия ден се случи събитие, което разтърси моите и без това не особено стабилни представи за новия свят. На сутринта ме събудиха глухи удари, сякаш някъде на съседния етаж деца са включили компютър с мощна озвучителна система със суббуфер и са решили да поиграят на контрастрайк. До стаята ми достигаха само

многобройни „вуф-вуф“ — автоматични откоси или нещо много подобно.

„Странно, кой освен мен би могъл да играе компютърни игри? — леко се изненадах аз. — Аз съм единственият, минаващ за дете тук.“

Прозях се широко, протегнах тяло, изпълзах от леглото и погледнах през прозореца. Просто така, без никакви предчувствия или подозрения. Не можех дори да си представя какво ще видя...

— Мамка му! — хлъцнах аз и се проснах на пода.

Под прозорците на имението се водеше съвсем истинска битка: бетонната стена на едно място беше взривена, през дупката се виждаха няколко разбити БМП-та и двойка пилета-роботи, буквално копирани от стария филм „Робокоп“! Също и тела, много тела в дрехи с цвят каки, повечето от които лежах извън територията на имението. Всичко това видях малко по-късно, когато предпазливо погледнах през прозореца. Между другото, шумоизолацията на сградата се оказа толкова добра, че не чувах нито изстрелите, нито виковете — нищо. Само глухите „вуф-вуф“ на стационарните установки на покрива на сградата създаваха вибрации, които бях приел за изстрели от някаква компютърна игра. Съдейки по видяното, нашите все пак печелеха, тъй като стрелбата се водеше главно от страна на Михайлови. Не знам що за стъкла имаше на прозорците, но те все още бяха цели, дори без никаква драскотинка от заблудени куршуми. Чудеса!

Когато канонадата стихна окончателно, на разораната от изстрелите и взривовете полянка се изсипаха охранители и делово започнаха да махат телата. Най-много ме изненада това, че всички тези действия ги ръководеше моята така наречена сестричка Ника. В униформа в цвят каки, плътно прилепнала по тялото ѝ, и с два извити меча в готовност. Какъв е смисълът да участваш в престрелка с хладно оръжие? Още повече, когато в действие влизат роботи и БМП-та?! Шумоизолацията не ми позволяваше да чувам какво точно казва момичето, но ако се съди по жестикулацията, тя уверено раздаваше заповеди на охранителите, какво, къде и защо да влачат. Скоро при Ника докараха един от нападателите, той лесно можеше да се различи по цвета на униформата (нашите носеха добрата стара „бреза“, а нападателите — дребнозърнеста американска „цифрова гора“), както и особената „нежност“, с която военните го държаха за завързаните зад гърба ръце. Удар с крак го накара да падне на колене пред момичето,

след което последва кратък разговор, по време на който мъжът пръскаше слюнка и крещеше нещо злобно и агресивно. Всичко това приключи съвсем неочаквано — скъпата ми сестричка рязко замахна с меча и му отрязва главата.

Облещих се в търкалящата се по земята глава, неспособен да повярвам на случващото се. Първо странното нападение, което аз благополучно проспях, а после тази показна екзекуция.

Ника избърса меча в дрехите на мъртвеца, обърна се към къщата и видя ошашавената ми физиономия на прозореца. Ухили се в радостна усмивка и приветливо ми махна с ръката, стискаща острието.

„Тя определено е луда — ужасих се аз, усещайки как косата ми се изправя. — Боже мой, къде изобщо попаднах?“

ГЛАВА 4

Едва имах време да скоча в панталона, когато така наречената ми сестричка, също и маниак-убиец, който с лекота реже главите на враговете си, нахлу в стаята.

— Братле, събуди ли се?!

— Сериозно? — криво и леко нервно се усмигнах аз. — Изобщо някой би ли могъл да спи спокойно под звуците на изстрели?

— Аз бих могла — лекомислено отговори Ника. — Но будилникът ме събуди.

Момичето се приближи плътно до мен, облъхвайки ме с миризма на лавандула, примесена с барут.

— Е, съжалявам, малък. Тези гадни убийци ни нападнаха без предупреждение, и самата аз останах без сутрешно кафе.

Тя неочаквано ме прегърна и буквално ме притисна към разкошните си гърди.

— Кхф!

За миг се отдадох на приятното усещане, но се опомних и се опитах да се измъкна. Но тънките й грациозни ръчички се оказаха изненадващо силни и упорити.

— Те те изплашиха, тези лоши хора — нежно прошепна Ника и ме погали по главата.

— Изплаши ме ТИ! — глухо отвърнах аз. — Да отсечеш главата на невъоръжен мъж! И спри да ме стискаш! Не съм ти плюшена играчка!

— Тоест, ако бях отсякла главата на въоръжен мъж, всичко щеше да е окей? — саркастично уточни Ника, освобождавайки ме от крепките си сестрински обятия. — И защо си толкова разстроен?

Тя седна на леглото и потупа мястото до себе си.

— Седни. Кажете на сестра си какво така те разстрои?

— Може би малката война точно под прозорците ми? — нервно предположих аз, сядайки на леглото. — И колко хора си убила през живота си?

— Запомни основното правило на семейство Михайлови — много сериозно каза Ника. — Никога не оставяй враговете си живи. Аз се старая винаги да спазвам това правило.

— Сурово — не се сдържах аз от крива усмивка.

Не, всъщност мен винаги са ме вбесявали героите на книги, филми и анимета, които оставят победените врагове живи. Ако има удобна възможност, убий и забрави. Така си мислех, докато четях книгите, но виждайки това действие в живота, леко се уплаших. А може би дори не леко.

— Наистина ли във вашия свят не убиват никого?

— Убиват, разбира се — отговорих аз, спомняйки си многобройните новинарски репортажи. — Но по-често по телевизията, отколкото под прозорците. Животът при нас като цяло е спокоен... БМП^[1], например, съм виждал само на парада и в музея.

— Да, без Великия катаклизъм животът ви очевидно е по-лек от нашия. При нас дори в най-безопасните градове имаме пробиви от друго измерение или разни ексцесии, а и сблъсъците между различни семейства и групировки далеч не са рядкост. Въпреки че толкова нагло нападение като днес е по-скоро изключение — Ника съкрушено поклати глава. — Съвсем спряха да уважават нашето семейство.

Веднага наострих уши.

— В смисъл?

— О, това е дълга история — махна с ръка сестра ми.

— Пред нас е цялата закуска — настоях аз. — А сега ако утре сутринта подкарат цял отряд работи към имението и го изравнят със земята, аз дори няма да знам защо съм умрял героично, криейки се под леглото.

— Добре, обличай се и на закуска ще те просветя малко. Още повече, че сега вече си част от семейството и това знание определено няма да ти е излишно.

Всяко знание ще ми бъде полезно! Както и закуската, между другото. Нали сега съм млад растящ организъм! Много се надявам, че съм растящ, защото да гледам света от височина метър и половина заедно с шапката ми е доста странно.

На закуска присъствахме само ние с Ника и икономът. Нещо повече, икономът Хан дори не ядеше, само мълчаливо се преструваше на статуя на входа на трапезарията. Очевидно на слугите, дори на

такъв доверен човек като него, не се полагаше да седят на една маса с „господарите“. Готвачката се беше постарала с десетина ястия, като ме увери, че с удоволствие ще изпълни всяко мое кулинарно желание, ако предварително ѝ кажа за него. Приятно е, мътните да го вземат.

— И така, кой ни нападна? — попитах веднага щом Горта сложи последното ястие на масата и ни наля кафе.

— Всъщност не е толкова важно кой, главното е защо — намръщи се Ника. — Баща ми работи дълги години като началник на полицейското управление на Златния остров. Това е висока и отговорна длъжност. И като правило, на такава длъжност човек колкото по-добре се справя със своите задължения, толкова повече врагове има. А баща ми се справяше много добре.

Отпих глътка кафе и направих изненадана гримаса. Изглежда Горта беше използвала вкиснато мляко.

— Работеше? — попитах, оставяйки кафето настрана.

Притеснявах се да кажа каквото и да било на готвачката, но и нямах намерение да пия тази гадост, затова се престорих, че съм силно увлечен от прясно изцедения сок.

— Преди месец го уволниха. Замесени са политика и вътрешни интриги, за които няма смисъл да говорим, но в резултат на това почти всички ни обърнаха гръб. Приятели, съюзници, партньори — всички тези боклуци сега усърдно се преструват, че никога не са чували за семейство Михайлови.

Ето значи за какви проблеми говореше онзи старец. Какво пък, логично е да убиеш бившия шеф на полицията — това е свято дело за всеки мафиот. Особено ако има достъп до БМП-та и въоръжени с картечници работи.

— Дори се наложи да се преместим от главната къща тук, извън града, за да е по-лесно да се отбраняваме. А и съседите се оплакваха от прекалено силните взривове на ракети и гранати — продължи Ника, докато с ентузиазъм гълташе огромна порция бъркани яйца и шунка и довършваше третия кроасан. — Така че сега сме нещо като неофициални изгнаници. Михайлови все още притежаваме няколко компании в Руските княжества, но дори там започват да ни оказват натиск.

— Какви компании? — по инерция попитах аз.

— Производство на компоненти за строителни работи. Какво, да не си решил да се захващаш със семейните активи? — лукаво попита момичето.

— Не бих те съветвал — раздаде се мъжки глас над ухото ми.

От изненада едва не изпуснах чашата със сок. Виктор беше успял да влезе изненадващо тихо в залата, сякаш специално искаше да ме изплаши. Но едва ли, за подобни хлапашки лудории той беше твърде сериозен и високомерен. Дори на закуска със семейството си младежът идваше в строг, старателно изгладен костюм. С една дума — скука.

— О, Богът на войната се появи — изсумтя Ника. — Пропусна цялата веселба.

— Отново тези копелета от корпорацията? Толкова са забавни — студено каза моят... ъ-ъ... брат и седна на масата срещу мен. — На какво изобщо разчитат, идвайки тук с толкова малки сили?

Момичето изведнъж стана по-сериозно.

— Те всъщност използваха последно поколение работи „Тунгус-12“ и водеха двама Специалисти със себе си. Ако Хан не ги беше неутрализирал още на подхода, можехме да имаме сериозни проблеми.

— Това му е работата — спокойно отговори Виктор, докато ловко въртеше ножа и вилицата над сервираните от Горта бъркани яйца. — Ех, как бих искал да ги посетя в „Галотех“ и да унищожа всичките им дяволски...

— Мечтай си, баща ни никога няма да го позволи. Освен това Уолес също не са глупаци. Е, почти не са глупаци — поправи се момичето. — В охраната си имат боец на ниво експерт, той ще те попилее.

Много малко разбирах от разменените реплики, но не посмях да питам под намръщения поглед на Виктор.

— Нито един достоен Експерт няма да работи за този боклук. Така че щях да проверя кой кого.

Ледените очи на момчето светнаха от гняв. Буквално! За момент зениците и белият ирис на очите се разтвориха във виолетово сияние, видимо дори въпреки яркото пролетно слънце, което грееше през прозорците.

— Ако баща ми позволи, самата аз нямаше да имам нищо против да намина при тях на разсъмване — с кръвожадна усмивка каза Ника.

— Събудиха малкото ми братче.

Виктор удари по масата с юмрук, но без особен гняв. Сигурен съм, че ако положи малко повече усилия, от масата ще останат само трески.

— Спри да наричаш „това“ братче!

— Така-а — присви очи Ника. — Веднага спри да тормозиш детето. Всеки, който обиди моето БРАТЧЕ, ще си има работа с мен. Включително и ти.

Сега тонът ѝ стана толкова плашещ, че по гърба ми пробягаха мравки. Може би имаше шизофрения? Как можеш да преминеш толкова бързо от добродушно бърборене към такъв студен тон, буквално пропит с изгарящо желание да убиваш. Впрочем, точно както от отсичане на глава на жив човек до банален разговор за закуска.

— Добре, добре — успокояващо вдигна ръце Виктор, който също усети заплахата, идваща от сестра му. — Всъщност баща ни вече реши да приеме момчето в семейството. Остава да се реши каква роля ще му дадем.

Аз наострих уши:

— И какъв избор имам?

— Ти — никакъв — отрязва ме Виктор. — Засега ние решаваме къде би могъл да бъдеш поне малко полезен. Но явно при всички случаи ще трябва да те изпратим в някое училище-интернат.

Едва сдържах смеха си. По-точно не успях, нали сдържаността сега изобщо не беше моята стихия. И все пак колко смешен може да изглежда видимо млад човек, който усърдно се представя за спокоен и уравновесен „вожд“. Колкото и да беше подкован от многобройните уроци в училищата на аристократите, мисленето и реакциите му все още си оставаха юношески. Определено не можеше майсторски да лицемерничи и да сдържа емоциите си — той не ме харесваше и това си личеше във всичките му думи и действия.

— Добре — усмихвайки се откровено, казах аз. — Какви са пред вас вариантите да използвате бедния безполезен тийнейджър?

Колкото и да не ми се искаше да съм ехиден, всъщност си беше точно така — в този свят аз не можех и не струвах абсолютно нищо. Вярно, че в моя собствен свят бях на приблизително същото ниво — обикновен веб програмист, обичащ аниме и фентъзи, който не владее никакви специални знания или умения. Затова пък от малкото

информация, която успях да усвоя, децата на местните аристократи на десет години правеха неща, които съм виждал само в комикси и дори това не им гарантираше светло бъдеще. Само шанс за по-нататъшно образование и статут с половин стъпка по-висок от „обикновени хора“.

— В дадения момент ти наистина си безполезен — с убийствена сериозност се съгласи Виктор. — Но все пак можеш да постъпиш в някое от местните училища и с времето сам да постигнеш нещо, както и да завържеш необходимите познанства. Може дори да успееш да се ожениш сполучливо. Освен това, според уверенията на доктора, твоите Х-тела са развити достатъчно, просто трябва да компенсираш изостаналостта в развитието си...

Най-обидното беше, че той сега дори не се опитваше да ме нарани. Именно за изостанал в развитието си се смятах в този нов свят, особено в сравнение с потомствените аристократи. Тях на практика още от люлката започваха да ги учат на бойни изкуства, на владееене на оръжия и как да използват тези незнайни Х-тела. Така че на десет години те вече бяха сурови хлапета, способни да удрят с огнена сфера или мълния.

— И сега решавате в кое училище да ме изпратите? — уточних аз.

— Да. Или ще бъде училище за истински аристократи, или общо. В зависимост от целите, поставени от баща ни.

— Но...

— О, нека да обясня по-добре — прекъсна го Ника. — Не можеш да говориш с нормални хора без преводач.

— Много смешно — рязко отговори моето „братче“. — Между другото тук обсъждаме сериозни неща. И твоите шегички са напълно неуместни.

— Шегите са уместни винаги — отвърна сестричката.

По дяволите, тя е красива във всеки смисъл и мисля, че вече я обичам. Като сестра, разбира се.

— Тогава сама му обяснявай всичко — раздражено се тросна Виктор. — Едновременно с това можеш и с основното обучение да се заемеш, до решението на баща ни има още няколко дни. В момента той изучава списъците с ученици в училището към Златната академия и други учебни заведения, за да избере най-подходящите контакти за неговата възраст. Въпреки че според мен с неговите знания и

подготовка даже в училище за умствено изостанали няма да е лесно да влезе.

Хрус!

Ника беше стиснала с ръка ъгъла на масата и откъсна парче от нея.

— Трябва да тръгвам — бързо каза Виктор и скочи от масата като ужилен.

Къде отиде цялото му високомерие? Младежът просто позорно избяга от трапезарията, страхувайки се от малката си сестричка! Изглежда, че макар Ника да беше с година по-малка, Виктор наистина се страхуваше от нея.

Когато Виктор излезе, в трапезарията настъпи тишина. Не неловка, а по-скоро разредена, като въздух след края на буря. Докато Ника правеше някакви дихателни упражнения за овладяване на гнева, аз с изненадващо за мен самия спокойствие наблюдавах как под прозореца опаковаха труповете на нещастните терористи в черни пакети. И изглежда пазачите не бързаха, тъй като процесът на почистване очевидно се забавяше.

— Кхм... а ще ми кажеш ли за училището? — наруших тишината аз.

— Баща ни иска да те изпрати в някое училище, за да завържеш контакти за в бъдеще. Ако изобщо го имаме, разбира се.

Това и сам го разбрах от добродушното обяснение на Виктор. Като цяло, при всички случаи аз трябваше да ходя на училище, защото това беше най-добрият начин да се влея в непознатото общество. Освен това, нека бъдем реалисти, ако тук няма класически училища, то да попадна в училище за супер герои далеч не беше най-лошата алтернатива. Там вероятно ще се запозная с местните красавици, макар че на години, разбира се, все още бях твърде млад. По дяволите, сега дори не съм пълнолетен! Дали ще мога да пия бира на този свят?

— Това го разбирам — казах аз леко раздражено, но се сдържах и не попитах за местните ограничения за непълнолетни. Засега. — А можеш ли да ми обясниш разликата между училището към Златната академия и другите училища?

Разбира се, бях успял да прочета нещо в местната мрежа, но е много по-полезно да получа информация от първа ръка.

— В Златната академия учат само наследствени аристократи. Това е най-доброто учебно заведение на Обединените острови, в което може да се влезе само след внимателен подбор. Ние с Виктор учим там. Завършването на училището към тази Академия значително увеличава шансовете да влезеш в самата Академия — момичето ми хвърли съчувствен поглед. — Но, честно казано, дори и при старите връзки на баща ни там трудно бихме те вкарали, а сега... Не знам защо Виктор изобщо я спомена. Ти нямаш никакви бойни умения.

Исках да се обидя, но логиката ми подсказваше да се съглася с нея. Няколко хаотични сбивания в института едва ли можеха да се считат за бойна подготовка. Да, винаги съм се поддържал в добра форма, но някак си не се сетих да тренирам бойни изкуства. Ако знаех, че ще попадна в друг свят, щях поне с бокс да се заема, но аз никога не съм обичал болката.

— Твърде късно е да те подготвим за Златната или Сребърната академия — продължи да задълбочава депресията ми Ника. — На твоята възраст аристократите вече са тренирали повече от десет години: контрол над вътрешната енергия, укрепване на тялото. Много от тях на петнадесет години вече са овладели семейните техники. А и атмосферата в специалните училища към тези Академии е много специфична — битките между ученици не само са разрешени, но дори се насърчават. И един начинаещ там просто ще го схрускат.

— Явно бойна академия изобщо не е вариант за мен? — предположих аз.

Разбира се, както всеки нормален пришълец, много ми се искаше да усвоя всички тези неща с вътрешната енергия. Укрепването на тялото също е полезно нещо, между другото. Кой би отказал да стане, как да го кажа — „по-силен“? А съдейки по това, което успях да прочета в библиотеката, местните майстори на мистични бойни изкуства не само не се страхуваха от куршуми, но и отклоняваха ракети едва ли не с голи ръце. Всичко горепосочено допринасяше не само за високо положение в обществото (тук определено ценяха силата), но и за лична безопасност и дълголетие. Както се казва, „две в едно“!

— Защо не — тя ободряващо покри ръката ми с длан. — Ако следващите две години се отдадеш на сериозно обучение с добри

инструктори, ще имаш шанс да влезеш в Бронзовата академия. Това не е най-лошият вариант. Разбира се, ще трябва да работиш усилено...

— Готов съм да започна още сега!

Дори да нямаше нужда да постъпвам в местно училище, щях да се хвърля в краката на моите роднини, умолявайки ги да ме научат на техните супер техники. Аз нямам „синдром на Хари Потър“. Момчето-което-оцеля по някаква причина не се превърна в момчето-което-фанатично-изучава-магия, а просто страдаше от глупости почти през цялото време на обучението си. Как така?! Да, готов съм да седя в библиотеката дни наред, запознавайки се с новия свят, и мога безкрайно да общувам с нашия плашлив призрак, просто защото е призрак! Между другото, довечера ще трябва да й се извиня, момичето определено не е виновно за нищо.

— Браво, братле — нежно ми се усмихна момичето. — Добре, нека започнем с най-простото: какво вече знаеш за хората, които знаят как да управляват Х-телата в кръвта си?

— Като цяло, не много — отговорих честно. — Бях толкова увлечен от историята, че не ми стигна времето, а и дори не знаех какво да търся. Така че започни от нулата.

— Добре, тогава слушай — решително каза Ника. — След Великия катаклизъм всички хора и животни претърпели определени изменения, след които в кръвта им се появили Х-тела. Никой не знае какво точно е било това — вирус, някаква радиация или дори просто чудо. Така или иначе, тези нови клетки основно се управляват ментално. Точно затова хората като същества с достатъчно силно самосъзнание практически не се променили, но животните започнали да мутират и неволно да приспособяват тялото си към новите реалности. Хищниците станали по-големи и по-силни, а тревопасните... станали хищници. Но сега няма да говорим за това. Определена част Х-тела буквално като строителен материал витае във въздуха и е изложена на масовото съзнание на хората. Така са се появили нови видове чудовища и същества от древни легенди: призраци, вампири, зомбита, вендиго, наги и прочие, и прочие, и прочие.

Да, вече прочетох нещо подобно в библиотеката.

— Тоест, ако човек е силен ментално, то той може да прави всичко с помощта на Х-телата в кръвта си? — уточних аз. — Дори да

създава тези мистични същества?

— Само да беше толкова просто — засмя се момичето. — Хората имат различни предразположения за използване на Х-телата: някой е по-добър в управлението на стихииите, друг може да работи с пространството или да призовава животни. Има много вариации в използването на способностите на великото множество и притежателите на най-силните от тях са се превърнали в новата аристокрация на променения свят.

— А вие... ние... — поколебах се смутено, но улових поощрителния поглед на сестра си и се поправих: — Нашето семейство. Какви способности имаме?

Ника протегна ръка пред себе си и в следващия момент чинията със сладкиши на масата се издигна във въздуха. Вярно, че не приличаше на левитацията от филмите, тъй като чинийката се движеше прекалено несигурно, сякаш плаваше във възходящ поток.

— Ние сме свързани със стихията на въздуха — гордо отговори момичето.

— Значи ще мога да летя?! — възкликнах възхитено.

— Ако достигнеш нивото на Майстор, ще можеш — усмихна се Ника, сваляйки чинията обратно. — Но за това ще трябва да отделиш десетки години за тренировки. И дори тогава не е сигурно, че способностите ти ще са достатъчни.

По дяволите, това ли е начинът да се говори с дете? И не ме интересува, че всъщност не съм дете, тя сега ме спусна грубо от небето на земята. И това беше доста неприятно падане.

— А на какво ниво си ти? — поинтересувах се аз. — Можеш ли да летиш?

— Ние с Виктор сме Воини, това е следващата стъпка след Ученик. Следват Специалисти и Експерти. Баща ми е Специалист, но вече плътно се е доближил до нивото на Експерт. А над него са само Майстори, те са единици и се считат едва ли не за национално богатство.

Значи така, има общо пет нива, а моите брат и сестра на двайсет години са вече на второто. Сигурно е яко? Засега нямах статистически данни за това как се развиват местните аристократи.

— Теоретично има и висша степен — Грандмайстор — продължи сестра ми. — Според легендите един от тези грандмайстори

е Хенрих Харер, който е създал Великия катаклизъм и е станал първия носител на Х-тела. Но от живеещите днес никой никога не е виждал притежател на висшата степен. Макар че е възможно ти да си първият, който е срещнал истински грандмайстор.

— Онзи старец? — моментално осъзнах аз.

— Да. Най-силният боец от нашия род е Александър Михайлов. Мой працядо. Сега щеше да е на около сто и петдесет години.

— А къде е той сега?

— Никой не знае, Александър е изчезнал преди тридесет години. Мислехме, че отдавна е мъртъв.

О, не, дядото-културист изглеждаше много по-жив от мен в най-добрите ми години. Просто не знам коя от годините сега се смята за най-добрата — днешните младежи с Х-тела в кръвта или бившите възрастни с някакви си мускули.

— Като цяло, съдейки по думите на нашия домашен учен, знанията ти в точните науки са на повече от високо ниво. Историята и житейските знания за живота на островите не е проблем да се научат...

— Ника внимателно ме погледна. — Но между другото, откъде шестнадесетгодишен има познания по висша математика?

Хм, да, тук малко се изхвърлих. Исках да покажа, че не съм чак толкова безполезен, както всички упорито ме изкарват, и показах всичко, което помнех от училище и института. Не знам защо, но формулите винаги перфектно се запазваха в паметта ми и във всеки един момент бих могъл да изчисля дискриминанта, интеграл и дори пълна вероятност за дадено събитие. Затова д-р Семъонов едва не припадна от щастие, когато възпроизведох формулата за квантовия ефект на Хол, за когото в този свят дори не бяха чували. Не че някога съм се занимавал с наука, но винаги съм се интересувал от физика и математика. Дори чета научни статии, но по-скоро като хоби, без фанатизъм.

— При нас сериозни войни не е имало от 1945 година — бързо намерих оправдание аз. — Образованието много напредна. Там, където при вас използват така наречената магия, при нас всичко се решава с техника. Затова без високо ниво на знания по физика и математика си за никъде.

— Е, да, да — замислено проточи Ника. — Значи ти си ни умник. Но физическата ти подготовка е просто нулева. Във всяко училище ще

те хапнат на една хапка, дори то да е общообразователно. Следователно трябва сериозно да се заемем с уменията ти за самозащита и поне малко да размърдаме X-способностите ти.

— Да, аз съм изцяло за! — зарадвах се аз и скочих от масата. — Покажи ми какво да правя!

Ника виновно въздъхна.

— Все още имам няколко неща за вършене днес. Нека да започнем от утре, а засега можеш да се заемеш със самообразование в библиотеката.

— Между другото, може ли да ми дадете достъп до социалните мрежи и новинарските сайтове? — изведнъж си спомних аз, сядайки обратно на стола. — Изобщо не знам какво се случва около мен. Разбира се, разбирам, че това е направено с определена цел, но...

— Не, там блокировката не е заради теб. Компютърът в библиотеката е направен специално за нашия призрак. Видя ли руните? Те позволяват на Катя да го използва пълноценно — засмя се Ника.

— Тя ми го каза — кимнах аз. — А защо сте я блокирали?

— Преди Катя обикаляше по сайтове за запознанства и съблазняваше момчета. За нея е скучно постоянно да е в библиотеката, така че се развличаше както може. За нас нямаше значение, но след това един от нейните обожатели се самоуби от несподелена любов, когато тя внезапно прекъсна комуникацията с него след една година сърдечна кореспонденция. Тогава решихме да ѝ затворим достъпа до всякакви социални мрежи и онлайн играчки.

— Тази срамежливка, която изчезва при всяка силна емоция, е издевателствала над хора? — бях изумен.

Виж ти, в тихия свят на призраците се намират разбивачи на юношески сърца.

— Е, Катя не го е смятала за издевателство. Тя съвсем искрено е общувала. Явно в живота е била доста лекомислено момиче и за петдесетте години след смъртта ѝ нищо не се е променило особено.

И все пак образът на сладката призрачна сладурана за мен беше съсипан завинаги.

— Трябваше отдавна да ти дадат лаптоп и телефон — намръщи се Ника. — Очевидно Виктор отново има пръст. Ще се разпоредя. Просто не се опитвай да се регистрираш в социалните мрежи със

своето име и фамилия. А най-добре си създай фалшив женски акаунт, така всички ще са по-спокойни.

— Да бе! — възмутих се аз. — Що за извращение?

— Добре, добре. Просто не публикувай снимката и фамилията си никъде — помоли момичето. — И между другото, от къщата на двора засега също не излизай.

— Страхувате се, че ще избягам ли? — усмихнах се аз.

— Няма къде да бягаш — махна с ръка Ника. — Просто никога не знаеш дали някъде няма снайперист. Ние, разбира се, прочистихме цялата местност, а и дроневи постоянно имаме във въздуха, но някой Специалист със специфични способности лесно ще заобиколи всяка охрана.

— А как нападателите изобщо се доближиха до сградата, щом имате дроневи? — изненадах се аз. — И БМП-та водеха.

— Те използваша портал — обясни сестричката. — Скъпо нещо и действа на късо разстояние, но тук няма нужда от много. Все пак е добре, че не са се сетили да изпратят бомба точно под стените по този начин. Къщата, разбира се, щеше да устои, тя е добре защитена, но прозорците можеха да бъдат потрошени.

— Хм... може би тогава ще е по-добре да съм не в библиотеката, а в подземната лаборатория?

Ника стана от масата и ме потупа по главата.

— Шегаджията ми той. Почивай, а аз ще тръгвам. Време е сестричката ти да се заеме с делата на възрастните.

Ама кой тук се шегува?! Аз говорех напълно сериозно.

[1] Бойна машина на пехотата — вид бронирана бойна машина, предназначена да осигурява огнева поддръжка на войниците по време на бой, както и да ги транспортира. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Останах известно време в хола, като вяло пиех кафе и хапвах прясно изпечени кифлички. Бях в много странно състояние — изобщо не можех да разбера да се радвам ли на всичко случващо се около мен или сериозно да се плаша? Да, кой не е мечтал да тръгне отново на училище със знанията си на възрастен? И не, ползата от моите знания няма да е много, а и в местните училища учениците имат гадния навик да тестват силата на съучениците си. Разбира се, това се случва във всички светове, но тук вместо с юмруци тийнейджърите са въоръжени със суперсили и са тренирали бойни изкуства в семейството си! Интуицията ми подсказваше, че изобщо няма смисъл да си мечтая за някакви си хареми и весели училищни купони в приятелска компания. Нещо повече, щях да имам проблеми, независимо дали ще отида да уча инкогнито или като Михайлов.

— Роман — обърна се към мен незабелязано приближилият се иконом Хан.

— А-а... — реагирах вяло аз. — Да?

— Компютърът и телефонът ви пристигнаха. Вече са във вашата стая. Вероника също така поръча и няколко комплекта дрехи за вас.

— Пр-рекрасно! — искрено се зарадвах аз и мигновено забравих за всичките си страхове.

Скочих от масата и полетях нагоре като куршум.

Усещането беше такова, сякаш нова година е дошла няколко месеца по-рано! Подаръци!

Втурнах се в стаята и се нахвърлих на кутиите. Голямата съвсем логично съдържаше лаптоп на позабравената в моя свят марка IBM, а малката — телефон на напълно непознатата за мен компания Kondor. Лаптопът се оказа далеч не толкова огромен, колкото този в библиотеката — модел със съвсем нормален размер за моя свят, макар и малко по-дебел поради специфичното метално покритие с нанесени върху него руни. Телефонът също приличаше на устройство от нашия свят, с изключение на това, че беше по-тежък и по някаква причина

покрит с повече рунически шарки дори от лаптопа. Но аз като програмист се интересувах повече от вътрешността на системата и по-специално от това какви езици за програмиране се използват в този свят и колко различни са от нашите. Както и какви известни мрежови услуги са популярни тук? Ако нещо все още не е създадено, за мен това ще е чудесен начин да печеля пари. Мислих много за това и дори си направих списък: успешни онлайн ресурси с най-различни насочености, фантастични книги и музика. Последните два пункта ще сработят само ако моят iPhone все още не са го разглобили на малки части и успея да го върна, да го заредя и някак да получа достъп до файловете. Имах огромна библиотека от книги, повечето от които никога не са били публикувани тук, и гигабайти музика от най-различни жанрове. Уви, не съм писател или музикант, така че по памет нищо не мога да възпроизведа.

След като разопаковах компютъра, аз нетърпеливо го включих, бързо се ориентирах в интуитивната операционна система и... разбрах, че не знам паролата за Wi-Fi. Тук той дори се наричаше по същия начин — wireless fidelity.

— Да ти продиктувам ли паролата? — раздаде се плах женски глас зад мен.

Като по чудо се съдържах да не подскоча от изненада и бавно се обърнах. Над леглото ми във въздуха се носеше светлокосо момиче с очила и строг сив костюм.

— Здравей, Катя.

— Здравей — смутено се усмихна полупрозрачната сладурана.

— Отдавна ли си тук?

— Току-що дойдох. В библиотеката ми е скучно сама, нали няма проблем да поседя тук с теб? Ще бъда много тиха.

Как можеш да откажеш на такава „сладурана“, особено ако знае паролата на безжичната мрежа? Освен това все още се чувствах малко виновен за неоправданата агресия при последната ни среща.

— Добре. И извинявай за вчерашното ми държане, имам проблем със самоконтрола, докторът дори може да издаде официално удостоверение. Предполагам. Ако, разбира се, той наистина е доктор.

— Чух — кимна Катя. — Не се притеснявай за такива дреболии, и без това не ти е лесно. Нека да ти кажа паролата.

Момичето-призрак повече не ме заговори и мълчаливо застана до мен, гледайки с интерес в екрана. И това не ме притесни, защото засега нямах какво специално да крия. Местната „мрежа“ много приличаше на нашата и дори структурата на езика за уеб програмиране беше подобна на родната Java. Така че в краен случай бих могъл да се понауча малко и добрият стар фрийлансър щеше да се развихри. Макар да звучеше идиотски — да отидеш в паралелен свят, за да правиш същото като у дома, само че седейки в извънградско имение в компанията на призрак и под обстрела на танкове.

Веднага започнах да съставям списък с полезни сайтове за опознаване на новия свят: новини от Обединените острови, технически новости, академични сайтове, местния аналог на YouTube. Като цяло, съдейки по състоянието на мрежата, тя беше добре развита, но все още изоставаше от нашата с десетина години. Както и развлекателната индустрия. Филми, анимета, комикси — всичко присъстваше тук, но в много по-малък обем. Очевидно историите за фантастични светове и хора със свръхестествени способности за хората тук представляваха много по-малък интерес, отколкото за нас, тъй като имаха предостатъчно такива благини в реалния си живот. Комиксите на Марвел, начело с Капитан Америка, тук бяха съвсем истински исторически хроники на реално съществували герои, воювали с първата вълна чудовища, създадени от Великия катаклизъм.

Новините бяха пълни с информация за отварящи се портали към света на демоните. Местните военни и отбранителните служби на градовете редовно унищожавали „гостите“, но понякога се случвали толкова мощни пробиви, че това се превръщало в сериозен проблем и се налагало да викат бойци от други страни. Няколко пъти в годината се случвали истински нашествия, с които можели да се справят само бойци от ниво Майстор. Във всяка държава имаше не повече от няколко дузини от тези свръхчовеци и всички ги познаваха по име. Всяка смърт на такъв боец се смяташе за трагедия за цялото човечество.

— Искаш ли интересен факт? — неочаквано попита Катя.

— А? За какво говориш?

— Тук толкова помпозно е написано, че Майсторите са собственост на човечеството, че са основните защитници на Земята. Герои. А знаеш ли колко от тях са загинали по време на пробивите?

— Колко?

— Двама.

Вдигнах рамене.

— Защо ми е тази полезна информация?

— За да я добавиш към факта, че повече от тридесет Майстори са убити във войни между семейства, държави или просто вътрешни сблъсъци. И това са само регистрираните смъртни случаи, много други просто са изчезнали безследно.

Е, нещо такова трябваше да се очаква. Световете са различни, но хората навсякъде са еднакви.

— Не обичаш лицемерието?

— Какво? — Катя беше искрено изненадана. — Не, не! Тоест да, но аз не това имах предвид. Просто обичам статистиката. Цифрите, те са толкова... правилни, разбираеми.

Тук бях напълно съгласен с нея, точно затова винаги съм обичал програмирането — всичко работи по алгоритми и ако някъде има грешка, то винаги може да се намери, ако се поровичкаш както трябва.

Не се съдържах и се усмихнах.

Да, да, аз съм типичният компютърен пришълец. Може би точно заради това навремето съм избрал професията на програмист, тайно надявайки се, че ще стана един от онези късметлии: ще попадна в свят с магии и ще започна с лекота да мачкам всички наоколо благодарение на знанията, придобити в училище и института. Вярно, тук мога само леко да изненадам учителя по математика, като извадя сложен интеграл от съзнанието си или изчисля търсец алгоритъм.

— Какви други забавни статистики можеш да ми кажеш? — попитах призрака в опит да се разсея от глупавите мисли.

— Тази къща има четиридесет и три врати. Четиридесет и две от тях се заключват отвътре.

— Странно наблюдение — подсмихнах се аз. — И коя е тази единствена врата, която не се заключва отвътре?

— Твоята.

Такава статистика вече не е много забавна. Сякаш заключена отвътре врата може да спре някой от обитателите на къщата. Виктор и Ника, доколкото мога да преценя, можеха да минат през бетонна стена и дори да не забележат. А пък те са само Воини, какво ли могат да направят някои Майстори?

— Между другото, колко Майстори има по света сега? — реших да уточня аз.

— Шестдесет и трима души в целия свят. От тях само петима са на островите — с готовност отговори Катя.

— А колко са Грандмайсторите? — попитах за всеки случай аз, за да потвърдя информацията, получена от Ника.

Катя сви рамене.

— В мрежата няма точна информация дали изобщо съществуват. Според слуховете Хайнрих Харера е бил Грандмайстор, вероятно първият московски княз и още няколко видни личности също. Но никой от тях официално не е потвърдил нивото си, тъй като по тяхно време сегашните тестове още не са били разработени.

— А сега има ли такива тестове?

— Майсторите се определят еднозначно, а Грандмайстори досега не са били тествани или информацията е скрита много внимателно. Но мисля, че за съвременните технологии това не е проблем.

Изглежда призракът на библиотеката знаеше повече от цялата местна Уикипедия. А, да, тук все още нямаше Уикипедия. Между другото, трябва да си отбележа в списъка с възможните начини за печелене на пари. Вярно, това май е безплатен ресурс... да, зачерквам го.

Прекарах цял ден пред компютъра, без изобщо да излизам навън. Дори се постарях до прозорците да не се приближавам, след думите на Ника за снайперисти. Между другото, както разбрах от мрежата, хората с ранг на Воин и нагоре можеха интуитивно да избягват изстрелите на убийците с пушки, а Експертите спокойно поемаха върху себе си дори удар на ракета въздух-земя. Е, а Майсторите... тях дори ядрена бомба не е сигурно, че ще ги убие.

Спешно трябва да стана Майстор! Е, или поне Експерт. Но още през следващата година, иначе какъв изобщо пришествие ще съм?

* * *

На следващия ден Ника ме събуди още рано сутринта и ме завлече при д-р Семьонов за поредното изследване, а след това и в местната тренировъчна зала. Милото ангелче моментално се превърна

в сурова фурия, въоръжена с таблет с внимателно разработена система от тестове за физическо развитие. Тя ме накара да тичам, да скачам, да се разтягам, да вдигам щанги, да удрям боксова круша. После дори ми направи кратък... много кратък спаринг с един от пазачите, завършил с мигновеното ми и много позорно поражение. А той определено полагаше усилия да не ме улучи.

— Много ли е зле? — попитах с треперещ глас, докато седях на пода и се опитвах да си поема дъх.

— Ами, как да ти кажа — бавно започна сестра ми, докато четеше информацията на таблета. — До „много зле“ трябва да поработиш върху себе си поне два месеца.

Естествено, оказах се доста слаб тийнейджър, но част от проблемите ми се дължаха на липсата на нормална координация. Аз все още не можех да свикна с младото тяло и се движех като деветдесет килограмов мъж, а не като мършаво хлапе.

— Аз се уча бързо — измърморих обидено. — Преди да се огледаш, вече ще съм Експерт, че дори и Майстор.

Ника ме погледна толкова съчувствено, че веднага заподозрях, че нещо не е наред. Но вече знаех добре — въпреки сладкия си външен вид и милите очи, тя не страдаше от прекомерно човеколюбие.

— Воин.

— В смисъл на Воин?

— Твоят предел е Воин от ниско ниво, при условие, че тренираш усилено през следващите десет години — произнесе тя присъдата си, или по-скоро озвучи присъдата на доктора. И доколкото можеше ми обясни общия принцип на действие на способностите и в частност моя проблем:

Тези Х-тела били странно нещо, уж са в кръвта, но не можеш да ги прехвърлиш на друг човек чрез кръвопреливане. Те се изразходват при използване на различни енергийни техники, но доста бързо възстановяват първоначалното си количество. Като жизнената енергия в компютърните игри. И с течение на времето, благодарение на тренировките, броят на Х-телата в кръвта нараства, но основата на това развитие се поставя в детството. При мен ситуацията беше, че при раждането ми в този свят директно като петнадесетгодишен аз имах ниво на Х-тела, стандартно за тази възраст. Само че за останалите това беше само преходно състояние, когато енергията им вече е в процес на

ускорение, а аз дори още не съм започнал движението си напред. Количеството на енергията ми е статично и изобщо не се променя. И дори ако с помощта на тренировки успея да активирам процеса на увеличаване на „силата“, ще е твърде късно, моментът ще е пропуснат.

— Е, през следващите месеци ще бъдеш почти на нивото на развитие на своите връстници — опита се да ме успокои Ника. — Но после те ще продължат да трупат сили, а ти...

— А аз ще си остана недоразвит.

Мда, не така си представях появата ми в новия свят. Аз съм нещо като герой. Специален. И се надявах да бъда специален в добрия смисъл, а не... така.

— Защо се мръщиш? — реши по свой си начин да ме ободри сестра ми. — Не е факт, че изобщо ще се научиш да използваш X-силите. А в нашето положение да оцелеем няколко месеца си е почти чудо. Знаеш ли колко врагове имаме сега?

— Не знам — въздъхнах тъжно. — Но усещам, че сега ще ми кажеш.

— Ще трябва дори да си ги записваш — увери ме тя. — За да знаеш на кого да отмъстиш, ако умножат всички ни по нула.

— Ама че шегички ползваш... математически...

Ника приятелски, но въпреки това доста болезнено, ме ритна в крака.

— И не си губи времето. Докато ти изберат професионален инструктор, трябва поне отдалеч да приличаш на сянката на здрав човек.

А когато за първи път видях това сладко момиче, дори не можех да си представя, че зад сладката усмивка и големите... мили очи се крие притежателка на черен колан по язвителност.

— А ако искам да стана пълноценен човек? — попитах обидено.

— За това ще трябва да можеш да свалиш този пазач за по-малко от минута.

Мда, не се шегува. А и най-вероятно е смекчила истината като за роднина, всъщност сигурно трябва не един, а пет пазача да просна на земята.

— Разбрах. Отивам на пътеката, ще пробягам още няколко километра — обречено въздъхнах аз.

Ника ме юрка още няколко часа и ме пусна едва когато вече не можех да вдигна от пода дори розовата женска гира. Или детска. Мисля, че дори беше куха отвътре. Но в този момент аз и с балон нямаше да се справя. Всичко плуваше пред очите ми и изглежда в един момент дори загубих съзнание. Смътно си спомням как се придвижвах към стаята си, но може и да са ме носили, тъй като придвижването с гърба напред и с лицето към тавана си е доста проблематично.

Дойдох на себе си след няколко часа. Призракът Катя, която дежуреше до леглото ми, изписка радостно и изчезна в една от стените. Скоро след това готвачката Горта се появи с огромен поднос храна.

— Горкото момче — закудкудяка тя. — И така е кожа и кости, а те и с тренировки решили да го товарят.

Преди и дума да успея да кажа, пред мен вече бяха сложили пилешка супа, салата, телешки стек, огромен десерт, чай, кафе, сок и планина от много съмнително изглеждащи таблетки. Някои от тях изглеждаха съвсем нормално, но две бяха като извадени от тор или някакъв друг боклук.

— Това ще ти позволи да се възстановиш по-бързо — обясни жената, забелязвайки подозрителния ми поглед. — Разни витамини и лекарства, направени от... — тя се поколеба. — От всякакви неща.

Тази пауза много ме смути.

— От какво са направени?

— От стрити на прах демонски рога... — уклончиво отговори готвачката.

Катя изненадано я погледна.

— Но там има не само рога, а и...

— Други части на тялото — бързо я прекъсна Горта.

Така-а-а. Значи се опитват да ме хранят с таблетки от полови органи на демони? Каква гадост.

— И ще се оправя след тези ваши чудодейни средства?

— Разбира се — увери ме тя. — Самата аз ги пия.

Прецених с поглед фигурата на готвачката, която приличаше по-скоро на гюлетласкачка. Или дори на гюле. На дузина оръдейни гюлета наведнъж.

— Е, щом вие ги пиете, тогава мога ли да взема двойна доза?

— Дозата е точно изчислена спрямо кондицията ти — извинително разпери ръце Горта. — Но пък мога да донеса още една чиния от второто.

— Нека първо опитам да се справя с наличното.

Горта и Катя си тръгнаха, оставяйки ме сам с планината храна. И колкото и да е изненадващо, аз героично изядох всичко, с изключение на кафето, което отново се оказа кисело. А след това веднага заспах. Събудих се късно през нощта и освен болките в цялото тяло от издевателствата на Ника, почувствах и странна тежест в гърдите. Опитах се да се надигна на лакти, но сякаш някой насила ме притискаше към леглото.

— Катя? — изсъсках аз.

Нима призракът е решил да ме удуши?

И тогава чух дрезгав шепот:

— Спи-и...

Кой би могъл да заспи след това?! Замятах се с цяло тяло в опит да се измъкна, но в крайна сметка успях само да се протегна до лампата на масичката и с цялата си глупост замахнах с нея в пространството над мен.

Тряс!

Лампата се счупи и тежестта на гърдите ми веднага изчезна. Нещо се удари глухо в пода и изшумоля в моя посока. Призрака нямаше как да ударя, значи това беше някой друг. Веднага скочих от леглото и се втурнах към ключа за осветлението.

— Кой е тук?!

Яркийт полилей освети цялата стая, но освен търкалящата се на пода лампа не се виждаше нищо необичайно. Поне на пръв поглед. Дяволска работа. Но после отчетливо чух тих шум изпод леглото.

Реших да не изкушавам съдбата и веднага се втурнах към вратата. Само в глупави филми на ужасите героите се пъхат под леглото или в килера, когато чуят необясним шум. Спомняйки си, че в този свят има демони и други мистични същества, аз и до тоалетната не бих отишъл без пистолет. Ако някой ми даде този пистолет...

Изскочих в коридора и застинах нерешително. И какво сега? Стоя тук по долни гащи като уплашено дете. Тоест наистина съм уплашен, но съвсем не съм дете. Да се обадя ли на охраната?

— Какво правиш тук? — внезапно попита Катя, изниквайки от стената точно пред мен.

— Пфф... — изпухтах тихо, опитвайки се да успокоя нервите си. — Катя, помолих те да не изскачаш пред мен така неочаквано. Така и до шестнайсет няма да доживея.

— Изплувах плавно — леко се обиди момичето. — И така, защо тичаш гол из къщата?

— Току-що някой се опита да ме удуши в леглото! — отговорих нервно.

— Извинявай, но възможно ли е да ти се е присънило? — предпазливо попита Катя.

Честно казано, самият аз не бях сигурен в реалността на случилото се, защото едва имах време да се събудя. Но усещането за липса на кислород изглеждаше съвсем реално.

— Нещо седеше на гърдите ми и ме душеше — отговорих вече не много уверено.

— Седеше на гърдите ти? — попита момичето-призрак. — Може би е домашният дух? Но той е добродушен, никога не е проявявал агресия към хора.

— Това твой приятел ли е или какво?

— Лично аз не съм го виждала, той се старае да не се показва на хората, дори на мъртвите. Но за всичките години, през които съм в този дом, той не е нападал никого.

Фактът, че съм първата жертва, изобщо не ме успокои.

— Защо изведнъж е решил да ме нападне и как мога да се защитя от него? — веднага зададох аз най-важния въпрос. — Този твой домашен дух може ли да се движи свободно из къщата?

— Той не е мой, всъщност не е на никой. В съвременното общество домашният дух е на голяма почит, тъй като е отличен пазител на дома. Силен домашен дух никога няма да позволи на човек с лоши намерения да влезе в дома, ще предупреди за появата на демони, лично ще унищожи подслушвателни устройства и ще избие дребните гризачи.

— Само не ми казвай, че ме е приел за гризач — изсумтах недоволено. — Тъй като определено нямам лоши намерения.

— За съжаление никой не може да го попита за мотивите му. Домашният дух сам си е господар и никой дори не знае как изглежда.

Аз се облегнах уморено на стената.

— И какво да правя сега?

— Ако домашният дух не те приема, значи не бива да живееш в тази къща.

Толкова просто? Някакъв незнаен дух без никаква причина се опълчва срещу мен и сега трябва да се изнеса?! Дяволското домашно духче Кузя^[1], пълни глупости.

В далечния край на коридора се отвори врата и се появи сънената физиономия на сестра ми.

— Хей, какво сте се разприказвали посред нощ?

И разбира се, тя излезе в коридора по тънка нощничка. Ако бях герой от аниме, вече щях да съм покрил целия под с кръв от носа си, а така трябваше бързо да отместя поглед, за да не се чувствам като мръсен перверзник. Но Ника изобщо не се смущаваше от вида си.

— Домашният дух се е опитал да убие Ром — обясни Катя.

— Сериозно?!

И отново трябваше подробно да разказвам своя нощен кошмар. Честно казано, като се опомних малко, вече не бях напълно сигурен, че всичко това не ми се е присънило. Но и да експериментирам, като легна да спя и по-късно да бъда удушен от тукашния домашен дух, изобщо не ми се искаше.

— Наскоро да си попадал на развалена храна? — зададе странен въпрос Ника.

— Ъ-ъ... мисля, че не. Макар че... — аз озадачено се почесах по тила. — Горта на няколко пъти ми наливаше в кафето киселеещо мляко.

— Ох, по дяволите — намръщи се Ника. — Тогава всичко е ясно. Домашният дух е силен, но безхитростен. Той ти е намеквал да си тръгваш, като ти е развалял храната, а след това е преминал към по-агресивни действия.

— Е, той не ми е развалял храната, а само кафето...

— Той не би се осмелил да развали храната на Горта — изсумтя Ника. — Готвачката ни го почита, всеки ден му оставя мляко.

Аз се намръщих.

— Може би ако и аз му дам мляко, той ще промени решението си да ме убие?

— Ако всичко беше толкова просто. Добре, утре ще решим какво ще правим с този домашен дух — обобща Ника. — А днес ще спиш в моята стая.

— Какво?!

— Домашният дух няма да нападне, ако си до мен... Вероятно.

— Вероятно?!

— Аз ще стоя на пост — предложи Катя.

— Аха, за теб основното ще е да не се изнервиш, за да не изчезнеш в най-неподходящия момент — ухилих се аз. — В противен случай няма да успееш да ни събудиш.

С тихо „ой“ Катя се разтвори в пространството. Изглежда беше лоша идея да кажеш на нервен призрак да не се нервира.

— Ох, глупаче си ми ти — поклати глава сестра ми и ме прегърна през раменете. — Добре, да вървим да спим. В моите обятия нито домашен дух, нито демон ще те докосне.

В нейните обятия?! Ох, по дяволите, тежка нощ ще бъде...

* * *

Евгений Михайлов седеше в креслото, скръстил ръце на гърдите, и намръщено гледаше дъщеря си.

— Правилно ли съм разбрал, че домашният дух иска да убие нашия гост?

— Много го иска — потвърди Ника. — Толкова силно, че се опита да го удуши дори когато спеше до мен. Добре, че спя леко. Между другото, за първи път успях да видя нашия домашен дух.

— И как изглежда? — любопитства Михайлов старши.

— Черен, космат — сви рамене момичето. — И при целия си мръсен вид миришеше на прясно изпечени сладкиши. Много странно съществуване.

— И умно! — намеси се нетърпеливо крачещият из кабинета Виктор. — Казах ви, че това дете е опасно. Дори домашният дух е усетил нещо и е решил да се отърве от него.

— Или просто възприема човек от друг свят като чуждо съществуване, както прави с демоните — отвърна Ника. — И като цяло в нито една книга не пише, че домашният дух се отличава с особен ум.

Да, те могат да станат доста силни, ако живеят дълго време в една къща и натрупат енергия, но интелектът не е най-силната им страна. С това ми напомнят на някого, нали, Виктор?

Братът само направи гримаса, но дори не се опита да отвърне на сестра си. Словесните схватки бяха любимото занимание на Ника и последната дума винаги оставаше за нея.

— Колкото и да се шегуваш с умствените способности на домашния дух, фактът си остава факт — с нашия гост той не се разбира.

— Да се договорим с него? — колебливо предложи Ника.

— На теория, ако загубим няколко месеца... — замислено каза Евгений Михайлов. — Но ние нямаме толкова много време. А и в нашето положение е по-добре да сме приятели с домашния дух, той е древен и достатъчно силен, за да защити дома от много проблеми.

Ника тъжно въздъхна.

— Да, знам...

— Което означава, че единственото, което ни остава, е да го преместим на друго място.

Ника отново въздъхна.

— Подкупи?

— Просто нямаме толкова пари — разпери ръце Евгений Михайлов. — Затова ще се опитаме да го подготвим за някое второстепенно училище и ще започнем с последния клас на гимназията. Разбира се, инкогнито.

— Инкогнито? — със съмнение попита Ника. — Но тогава ще му трябват документи и фиктивен настойник.

— Е, мога да направя документите, все пак още имам някакви връзки в полицията. С настойника е по-сложно, просто нямаме свободни доверени хора.

— Икономът Хан?

— Твърде известна личност.

— Някой от личната охрана?

— Не мога да им се доверя толкова. А и техните самоличности също могат да бъдат проследени и ще ги свържат с нас.

Виктор внезапно се намеси в дискусията:

— Мисля, че знам на кого можем да поверим нашия „роднина“. И със сигурност никой не би могъл да свърже този човек със

семејство Михайлови.

— За кого говориш? — подозрително попита Ника.

— Да го дадем на Месаря, спомням си, че дџлжи една услуга на баща ни. И предлагам да му дадем повеќе време да се подготви и да го изпратим не в последнија клас, а година по-рано.

— Изненадан съм, че проявяваш такава загриженост. Но всеки тест ще покаже реалната му биологична възраст — не се съгласи Ника.

Виктор се ухили широко.

— Ще запишем в личното досие на момчето, че е леко недоразвито. Още повеќе, че за това дори няма да е нужно да лџжем.

[1] Домовенок Кузя (рус.) — руски анимационен сериал за домашното духче Кузя, което постоянно прави пакости. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Отивам в десети клас?!

Клюмах над чаша кафе след безсънната нощ, когато в хола се появи безобразно щастливата ми сестричка и съобщи „приятната“ новина.

— Какво не ти харесва? — изненада се Ника. — Мислех, че ще се зарадваш. Ще прекараш време с връстниците си, ще се откъснеш пълноценно. В гимназията е най-весело: купони, романтика.

Аха. Но не и ако си нов в училище с хлапета, които могат да пробиват стени с юмруци. Там ще ме убият. Особено сега, когато съвестно изплювам истината на всеки събеседник, без да се съобразявам нито с пол, нито с възраст, нито със статус.

— Никой няма да те убие — намръщи се сестра ми. — Не си измисляй глупости. Ето, виж, вече ти направиха и официални документи.

„Аз какво, пак ли на глас го казах? — помислих си, вземайки паспорта в ръце. — По дяволите, ще трябва да се науча да се контролирам по някакъв начин, иначе определено няма да оцелея дълго навън.“

— А ако все пак някой се осмели да обиди братчето ми, тогава ще дойда и ще им отрежа всички крайници — яростно блеснаха очите на момичето.

Аз преглътнах конвулсивно.

— Страхотно. Само че сега не съм ти брат, а... Роман Курицин. Кажи ми честно, Виктор ли ми избра фамилията?

— Ами... той донесе готов паспорт, нямаше голям избор — веднага загуби бойния си ентузиазъм момичето. — Май малка издънка се получи.

Това не е издънка, а умишлен саботаж.

— Значи ми занижихте възрастта, за да...

— Не сме ти я занижавали.

— А как...

— Според легендата ти си малко недоразвит — виновно обясни Ника. — Това е единственият начин да обясним пропуските в знанията ти за най-елементарни битови неща, които така или иначе ще излязат.

— Логично, но обидно — признах аз. — И нека да позная чия е била идеята.

Момичето съвсем се смути.

— Е, звучеше съвсем логично...

Надявам се Виктор да не е участвал и в избора на училище. Тогава просто съм свършен.

— И в какво училище ще ме изпратят?

— Кхм... гимназия номер девет. На Бронзовия остров. Училище като училище, по принцип.

Извадих телефона и въведох съответното търсене. Още първите новини ме зарадваха с оптимистични епитети: „безполезна“, „изоставаща“, „хулиганска“ и неочаквано промъкнало се „предизвикващо уважение“. Бях леко изненадан, но след това се зачетох и всичко си дойде на мястото — ставаше дума изключително за упоритостта на учителите. Прекрасно място. Многообещаващо, така да се каже. Това няма да е обучение, а някакъв тест за оцеляване.

— Има още една много лоша новина за теб...

— Сякаш досега новините бяха една от друга по-хубави — раздразнено прекъснах сестра си. — Още едно предположение! Домашният дух ще дойде с мен и всяка вечер ще ме души просто защото според Виктор асфикцията много ми харесва?

Погледът на Ника изведнъж леко се отнесе.

— Ммм... асфикция...

Щракнах с пръсти пред носа ѝ.

— Ехо, вниманието към мен. Какво може да бъде по-лошо от всичко вече изброено?

— Ще живееш при Месаря.

От тона, с който сестра ми изрече тази дума, по гърба ми пробягаха мравки. Какво ли чудовище трябва да си, за да предизвикаш страх в момиче, което отсича човешки глави преди закуска?

— Доколкото разбирам, това не е професия, а прякор някакъв? — логично предположих аз. — Да не би да реже хапки от живи хора и да ги яде пред очите им?

— Що за глупости — изсумтя Ника. — Човекът се казва Бродли и той... — като видя разширените ми от ужас очи, тя бързо се поправи: — Ох, та това са измислици. Мъж като мъж, държи малко ресторантче в града.

Честно казано, с тези думи изобщо не ме успокои.

— Тогава какво е ужасното при него? — попитах подозрително.

— Ами, странен е — неохотно обясни сестра ми. — Навремето той и баща ми са служили заедно в СБРЗО — Службата за бързо реагиране на заплахи отвън. Веднъж той пропаднал в един от разломите, през които демоните проникват при нас, и останал в тяхното измерение в продължение на шест месеца. А когато по някакво чудо го измъкнали оттам, се оказало, че освен демони там не живее никой друг.

Аз изсумтях скептично.

— Много ме изненада. В измерението на демоните живеят демони.

— Там живеят САМО демони — отново уточни сестра ми. — А нещо трябва да се яде...

— Оу...

— Да, да, половин година се е хранил с демонско месо. А след завръщането си издаде книга „1001 рецепти с демонско“. Дори си спомням някои от най-интересните — „Десерт от очи на паякообразни“, „Сърца от бесове в собствен сос“ и „Мозъци на двулики демони“, като последният се сервира още жив.

Странно, но дори ми се прииска да прочета тази книга. А още повече — мемоарите за това как Месаря е оцелял в това измерение. Би трябвало да е доста интересно четиво. Само да няма снимки.

— Но защо тогава го наричат Месаря, а не Готвача? — учудих се аз.

— Защото рецептите заемат само една четвърт от книгата, останалото са подробни схеми и техники за дране на различните видове демони, при това в половината от случаите се препоръчва това да се прави, докато са още живи. На база тази книга нашата Академия на науките издаде цял анатомичен атлас, като плати на Месаря огромна премия, която беше достатъчна, за да си отвори собствен ресторант.

— И какво готви там? — попитах подозрително.

Интуицията ми подсказваше, че с тези чести нападения от измерението на демоните доставката на месо няма да е сериозен проблем.

— Със сигурност не демони — успокой ме Ника. — При нас това се смята за незаконно. Въпреки че са врагове, те са разумни същества и затова не е много хуманно да ги ядем.

Удивително. Свят след чудовищен катаклизъм, навсякъде опасности, чудовища, демони, духове и така нататък, а толерантността и до тук стигнала. Интересно, дали имат движения за защита на правата на демоните? Вижте, значи, те нападат нашето измерение само по необходимост, а убийството им е присъщо по природа и те не са виновни? А после ще се опитат да ги интегрират в човешката среда, но нищо няма да се получи — демоните ще създадат демонични „гета“ в градовете и с тях в главните роли ще започнат да презаснемат известни филми като „Демоноляшка“, „Демонът носи Прада“ и „Ромео и Демонета“. По дяволите, какво изобщо става в главата ми? Роман, вземи се в ръце!

— И кога ще отида при този ваш Месар?

— С него въпросът все още се решава — уклончиво отговори Ника. — А дотогава ние с теб ще живеем в града, в хотел. Тук ти определено не бива да оставаш.

Ето тази новина вече ме зарадва! Най-накрая ще мога да се измъкна от имението, ще посетя Барса и ще видя местната цивилизация. Да, да, най-близкият град се казва Барса и не, това не е Барселона, а просто почит към този великолепен град, изчезнал някъде в разлома между островите.

— Тогава да си опаковам нещата? — попитах аз и скочих към лаптопа. — Не че имам много, но все пак...

— Не можеш да вземеш нищо със себе си — поклати глава Ника. — Всички тези неща могат да бъдат проследени до нас. Ще ти купим нов телефон в града, няма да е последен модел, разбира се, но ще се постареем да подберем нещо достойно.

Не, стоп. Такива промени определено не ми харесват, нали тъкмо започнах да свиквам с това място! Тук е комфортно, има спортна зала, страхотен готвач и личен призрак. Всеки момент масажистката трябва да се върне и ако се окаже красавица, животът като цяло ще се превърне в рай. Щукнало му на този домашен дух да ме напада точно

сега. Не можа ли да изчака поне месец-два? Щях да се установя, да изуча местните обичаи, както и да науча поне малко бойни техники, за да не ме направят инвалид още в първия ден в новото училище.

— И кога тръгваме? — вече без особен оптимизъм повторих въпроса си.

— Закусваме и тръгваме. Работата не чака.

Какво пък, става, щеше да е странно да седя няколко месеца в имението, ако съм главният герой. Къде са приключенията, тръпката, красивите момичета? Но във всичко случващо се все още ме вълнуваше един интересен въпрос:

— Слушай, Ника, а защо досега все още не съм виждал баща ти? Нарочно ли ме игнорира?

Ама не, разбира се, имението на Михайлови е достатъчно голямо, за да могат двама души да се разминават. Но нали той ме осинови. И този човек досега нито веднъж не е говорил с мен, никога не ме е погледал в очите. Много странно.

— Това е предпазна мярка — въздъхна момичето. — Още щом разбра за твоя... така да се каже, недостатък...

— Така ли го наричаш? — не се сдържах аз. — А аз бих го нарекъл травма, получена благодарение на нетърпението на един разглезен тийнейджър и некадърността на иконом с азиатска физиономия.

Ника завъртя очи.

— Да, да, всичко е заради Виктор, помня. И въпреки това, тъй като все още не можеш да лъжеш, ще е по-добре, ако в този случай можеш честно да заявиш, че никога не си виждал и дори не си разговарял с Евгений Михайлов.

— Само за това? — попитах скептично. — Можеше поне по телефона да се чуем.

Сестра ми въздъхна и неохотно отговори:

— След смъртта на мама баща ми много неохотно допуска хора в нашия, така да се каже, вътрешен кръг. В този дом вече няколко години не са идвали гости, а баща ми прекрати контактите с почти всички свои познати. Именно поради това започнаха и проблемите в работата му, той загуби контрол над нещата и с течение на времето се стигна до уволнение.

Не знаех за психологическите проблеми на приемния ми баща. Леле, колко сложно е всичко.

— А как почина майка ти?

— Това е тъмна история — уклончиво отговори Ника. — Ти все още не си се сблъсквал с най-зловещата страна на нашия свят. И е по-добре така да си остане.

Едва не се задавих от възмущение.

— Тоест отсечените глави и домашния дух-убиец — в това няма нищо зловещо?

Стори ми се, че Ника леко пребледня.

— Всичко това е разбираемо и просто. Домашният дух е живо същество, да, свръхестествено и дошло от легендите, но напълно обяснимо. Убиването на хора от хора като цяло е част от нашата природа. Винаги го е имало, има го и ще го има. Но има нещо извън нормалното, което е трудно да се обясни.

— Демони? — предположих аз. — Или призраци?

— Призраците са най-често срещаното явление — измъчено отговори момичето. — Но има нещо много по-ужасно и което не се поддава на никаква човешка логика. Нещо мерзко, лудо и плашещо дори баща ми. А него, повярвай ми, е много трудно да го изплашиш.

Почти нищо не разбрах от думите ѝ, но въпреки това по гърба ми пробягаха мравки. Съдейки по факта, че бащата на Ника е работил в бойна единица, която се бори срещу истински демони, само ожесточени боклуци биха могли да му нанесат такава сериозна психологическа травма. Ако това е свързано и със смъртта на майката на Ника и Виктор, тогава можем само да се надяваме, че тя поне не се е мъчила много. Стоп! Мъчения! Ако всичко, което се случва в този свят, е създадено от подсъзнанието на хората, то Раят и Адът определено трябва да съществуват, дори и преди да ги е нямало. В свят с толкова вярващи дори и невярващите е нормално от време на време да се притесняват от съществуването на висши същности.

— Ника — леко пребледнявайки, много сериозно казах аз. — Имам един много важен въпрос към теб.

— Да — напрегна се момичето.

— Съществуват ли Рай, Ад и Бог?

— Откъде да знам — облекчено се засмя сестра ми.

— Как така откъде? — възмутих се аз. — Самата ти каза, че след изместването на оста на света всичко, което е съществувало в информационното поле на земята, е получило своето отражение в реалността. А какво би могло да е по-силно отпечатано в съзнанието на хората от основните световни религии?

Ника си пое дълбоко дъх.

— Умно момче си ти, Рома. Задаваш такива сериозни въпроси. Но всичко е много по-сложно от проста реализация на човешките фантазии и вярвания. Всички, които искрено вярват в религията, вярват без доказателства, те не се нуждаят от чудеса като потвърждение за съществуването на Бог. Следователно, дори ако Бог, Дявол, ангели и демони, в концепцията, която е присъща на религията, са пресъздадени от информационното поле, те ще започнат да съществуват като висши същности, „абсолюти“.

— А демоните, които нападат през порталите?

— Ние ги наричаме така, но това не е религиозно понятие — махна с ръка сестра ми. — И още... това ще прозвучи странно, но ти сигурен ли си, че Бог, Дявол, Рай и Ад не са съществували още преди изместването на оста? Може би изобщо не е било необходимо да бъдат пресъздадени.

Тук вече ме довърши. И леко ме изплаши, вече не за първи път в този разговор.

— Във всеки случай концепцията за свята енергия наистина съществува — с усмивка добави тя. — Дори си имаме бойни ордени на войнстващи монаси и на същите тези сатанисти.

Започнах да се дразня.

— Глупости, Ника, кажи ми Бог съществува ли или не?!

— Опитвам се да ти обясня, че макар в света много неща да са се променили, религията си остава религия. Някой вярва в нея, друг — не. Някой намира доказателства за себе си в мистичните явления около нас, а за друг те изобщо не са нужни. Но Рай и Ад, като научно доказан факт, като физически места, отбелязани на картата, все още не съществуват.

Разбрах, че не разбирам нищо.

— Изобщо с теологията можем да се занимаваме и по пътя — опомни се Ника. — Яде ли вече? Да тръгваме тогава!

Изглежда бързаха да ме изведат от дома възможно най-скоро. Може да беше и за собствената ми безопасност, но според мен по-скоро просто не искаха да ядосат изключително полезния в защитата на къщата домашен дух. Ползата от мен в това отношение беше никаква. Така си е, нека бъдем реалисти, в този свят на никого и с нищо не бих могъл да помогна.

Нямах какво специално да вземам, по-точно съвсем нищо, така че тръгнахме веднага. Колата на Ника съответстваше на нея — ефективна, атлетична и с елегантни извивки. Местните дизайнери бяха поели по много странен път, съчетавайки несъвместимото — вместимост на „гелик“^[1] с контурите на нисък спортен автомобил. Резултатът беше широко и ниско яркочервено чудовище, украсено с множество руни.

— Ще ме вкараш незабелязано в града на това чудо?

— Защо? — изненада се Ника. — Кола като кола.

Може би аз не разбирах нищо от местното автомобилостроене? Сигурно улиците им тук бяха по-широки или размерът на колата показва статута на собственика.

Отвътре „колата“ не беше много по-различна от нашите, дори присъществаше местният вариант на бордови компютър. Разбира се, всичко беше облицовано с кожа, а на мястото до шофьора почти можех да легна в цял ръст.

— Сега ще отидем в града, там ще се преоблечем, ще се настаним в хотел и ще ти покажа всичко.

— Както кажеш — съгласих се послушно аз.

Така или иначе други варианти, освен да се подчинявам на Ника, нямах, въпреки че кой знае защо в мен оставаше усещането, сякаш ме прогонват от родния дом. Да, живях в имението много кратко време, но успях да свикна с комфорта, а сега, без никой да ме пита, ми бият шута в суровия външен свят.

— Ей, не се цупи — забеляза състоянието ми Ника. — Ще наминавам от време на време. А и животът в града и училището може да се окаже по-забавен, отколкото си мислиш.

— Зависи какво наричаш забавен.

— Казах ти — ще имаш живот като всички нормални момчета: момичета, купони, сбивания, дуели.

На първите две думи дори започнах да кимам, но след това врата ми буквално се сгърчи в спазъм.

— Дуели? — бавно повторих аз.

— Не и фатални, не се притеснявай — бързо уточни Ника. — Но в училищата тренировъчните дуели са нещо съвсем нормално. По-добре е да решавате спорове под надзора на учителите, отколкото да бъдеш пребит някъде в някой ъгъл.

— Е, ако изборът е само от двата варианта — с подозрение проточих аз.

— Ти си умно момче, ще се справиш с всичко.

Аха, умно. И дори не момче. Някак си доживях до тридесет и пет години. Така че защо съм чак толкова притеснен? Някой би се радвал, че го пускат на практика в свободно плаване, което ще му позволи да изследва новия фантастичен свят отвътре. Но интуицията ми буквално крещеше, че наоколо е прекалено опасно и да ме убият или осакатят може буквално на всеки ъгъл. Ника, като абориген, е свикнала с насието, но аз идвам от мирен, спокоен свят, където войната се случва някъде далеч и обикновено се биеш само в някой спортен клуб.

— Колко е пътят до града?

— Малко повече от час.

Значи не живеем чак толкова далеч от Барса.

— И аз ще живея там?

— Не-е, това би било твърде подозрително. А и Месаря живее в друг град. Тук ще поостанем няколко дни, докато баща ми се разбере с училището и с новия ти настойник.

— А ако не се разбере?

— Ще се разбере — уверено отговори Ника.

А на мен, честно казано, ми се искаше обичащият да яде демони човек да откаже да ме вземе под крилото си. Майната му!

Пътят беше достатъчно добър, за да пътуваме със скорост около двеста километра в час. Въздухът бучеше от напрежение, пропускайки огромното чудо на автомобилната индустрия, но колата се движеше изненадващо меко. Отстрани на пътя можеха да се видят гори и полета, от време на време се мяркаха луксозни имения с всякакви форми и размери. Очевидно Михайлови живееха в местен аналог на нашата „Рубльовка“, с изключение на това, че парцелите бяха съвсем малко по-големи. Около сто пъти. Нещо повече, всички прилежащи

територии дори не бяха оградени, което изглеждаше доста странно в такъв опасен свят, където портали от ада можеха да се отворят абсолютно навсякъде.

— О, отвори се портал! — небрежно отбеляза Ника, поглеждайки към екрана на бордовия компютър.

— Къде?!

Загледах се в екрана, опитвайки се бързо да съобразя мащаба на картата с околността.

— На няколко километра от нас. Искаш ли да отидем да погледаме?

Много подозрително, едва си помислих за демонични портали и един веднага се появява до нас. Надявам се, че това не е моята тайна супер способност — да призовавам демони или дори всякакви изречени на глас опасности. Все пак първоначалната поява на чудовища беше свързана с инфополето, а то се формира от мислите на хората.

— Какво значи да погледаме? — попитах нервно. — Там има демони!

— Е, да. Трябва да ги видиш поне отдалече, за да имаш представа какви са. Никога не знаеш дали в бъдеще няма да ги срещнеш.

— Ама че бъдеще — отговорих мрачно.

Странно, но не изпитах никакво любопитство. Абсолютно никакво. Да, нов свят, магия, фантастика, чудовища, но точно последното изобщо не исках да виждам.

— Хайде, не се страхувай — успокой ме сестра ми. — СБРЗО вече се е заела с портала.

— И какво правят с него?

— Ще видиш — намигна ми Ника.

Тя отби от главния път в един от селските пътища. И петнадесет минути по-късно приближихме до три коли, паркирани отстрани на пътя. Джиповете изглеждаха дори по-солидни от колата на Ника, а руните по тях напомняха за изкуството на художника Покрас Лампас.

На пътя пред нас изскочи мустакат мъж в тъмносиня униформа със златни ширити на ръкавите.

— Хей, спрете! Нататък не може, СБРЗО работи!

Ника спря колата и погледна през отворения прозорец.

— Да, знаем, просто искаме да погледаме отдалече. По-малкият ми брат никога не е виждал демони.

Мъжът ме погледна скептично.

— Той е на шестнадесет години и не е виждал демони? Къде е живял преди?

— Няма значение — махна с ръка Ника и пъхна нещо в ръката на мъжа. — Ще отидем малко по-нататък и ще погледаме от пътя.

Мъжът кимна с разбиране.

— Добре. Но ако нещо стане, не сте минавали покрай мен.

Ника му махна за довиждане и потегли напред. А след няколко минути от дясната страна на пътя видях странни тъмни проблясъци. В нашия свят такава нещо определено никога не се е случвало, обикновено ярки мълнии прорязват мрака, а тук имаше точно обратното явление. Яркия слънчев ден бе прорязан от катраненочерни линии-разломи. А в центъра на разломите от тези черни мълнии се беше образувала топка с диаметър пет-десет метра. От това разстояние не можеше да се определи точния размер, но това нещо изглеждаше поне три пъти по-високо от човешки ръст. А и имаше с кого да се сравнява — до портала се беше събрала група хора.

— Малък разлом — с тон на познавач каза Ника. — От подобни демоните изскачат слаби, макар и по много. На такива често обучават учениците. Нали видя, че имаше три коли?

Аз кимнах.

— Обикновено екип от няколко души е достатъчен, за да затвори подобен портал, а тук цяла тълпа се е домъкнала. Очевидно са довели група ученици със себе си за обучение. Затова и онзи човек ни пусна толкова лесно, дори не се наложи да го заплашвам — там има повече от достатъчно охрана и определено нищо не ни заплашва.

Когато приближихме, започнаха да се чуват експлозии и странни звукови ефекти, напомнящи тътнещия бас на много мощни колони. Сега можех да видя във всички подробности как в полето недалеч от нас група хора беше обградила портала в широк пръстен, образувайки своеобразна арена. От портала периодично се появяваха някакви едри фигури, а няколко души в импровизирания кръг някак си се справяха с тях.

— По-добре да не приближаваме повече — каза Ника, спирайки колата. — За да не си го получим по врата — тя се разрови в жабката

пред мен и извади бинокъл. — Ето, гледай.

С бинокъла се виждаше още по-добре и успях да оценя външния вид на демоните във всички подробности. И тези неща нямаха нищо общо с класическите рогати същества. Два пъти по-високи от хората, с огромни усти, при това не само на главата, но и на най-неочаквани места по тялото. Бяха три и всички се различаваха един от друг по своето уродство. Обединяваше ги само тъмносивият цвят на кожата и преплетените възли на мускулите по цялото тяло. Четирима младежи и едно момиче в бели униформи се биеха с демоните под внимателното наблюдение на още петима души. Може би това, че гледах през бинокъл, улесни много възприемането на случващото се. Ако тези ужасни създания бяха точно пред мен, определено щях да получа инфаркт.

Междувременно петимата младежи успешно се справиха с тези чудовища. Двама нарязаха едно от съществата с огромните си мечове, движейки се при това някак неестествено бързо. Едва различавах фигурите им. Затова пък останалите ученици оперираха с нещо като атакуващи заклинания, въпреки че Ника упорито продължаваше да ги нарича „бойни техники“. За мен това бяха най-обикновени огнени топки и енергийни удари с различни цветове.

— Май не изглежда тези ваши демонични портали да са толкова сериозна заплаха — казах аз. — Там сякаш се забавляват.

— Това е един малък портал в открито поле — изсумтя Ника. — Освен това вероятно е спонтанен, а те се формират в продължение на ден. За това време може да се измери силата им, да се подготви и да се изпрати група оперативни работници. Но я си представи дузина портали, непрогнозирани навреме, три пъти по-големи, в центъра на града и отворени в рамките на час.

Представих си. Ако такова се случи в моята Москва, за час дори танк нямаше да са успели да изкарат. Максимум — взвод жандармерия, но за такива чудовища те щяха да станат само за разядка преди основното ястие.

— Гледай, не се разсейвай — посъветва ме сестра ми. — Това са ученици от Сребърната академия. След няколко години, ако се справяш добре, може да си на тяхно място.

Дори не знам дали да се радвам на такава перспектива, или не си струва. От друга страна, момчетата кълцаха демоните доста чевръсто.

Освен това съществата се появяваха от портала на малки партиди, като в някаква компютърна игра. Виж ако се точеха в безкраен поток, щеше да е интересно да видя как се справят тези ученици.

Междувременно бойците се справиха с последната партида демони и порталът започна да прави контракции, като някакъв мускул.

— Затваря ли се? — предположих аз.

Ника грабна бинокъла от мен.

— Дай да видя! Ох, по дяволите Трябва бързо да се махнем оттук!

— Какво става?

В този момент сестра ми изглеждаше толкова уплашена, че започнах да се изнервям още по-силно.

— Не се затваря, тези идиоти проточиха тренировката и позволиха на портала да премине на следващо ниво!

Тя бързо запали двигателя и даде газ до дупка. Но успяхме да изминем само няколко метра и колата внезапно угасна.

— Мамка му! — удари със сила по волана Ника. — Закъсняхме! Защо точно този портал?!

— Какво стана?!

— Електромагнитен импулс. Случва се, когато не успеят да затворят портала, преди да започне да се разширява. Гледай!

Дори с невъоръжено око можех да видя как порталът скокообразно се разширява, разпръсквайки вълни от едва видима тъмна енергия около себе си. Изглежда една от тези вълни ни беше ударила, унищожавайки електрониката на колата.

Всички ученици, които доскоро се забавляваха с убиване на демони, сега бягаха далеч от портала, а петимата учители започнаха да извършват някакви действия, очевидно възнамерявайки да го затворят.

— Стой в колата — заповяда ми Ника и отвори своята врата. — Тя е достатъчно бронирана, за да издържи няколко удара.

— А ти къде?!

— Да посрещна гостите — криво се усмихна тя и измъкна два меча някъде изпод седалката. — Не забравяй, че все пак аз съм Воин, тези петима ученика са много далеч от мен.

И тогава порталът експлодира. Изглежда Ника напразно се притесняваше и СБРЗО успяха да затворят портала преди да... О, не, никакво „преди да“. Портала го затвориха, но в момента на хлопването

му десетки демони се изсипаха от него като детски войници от кашон. При това всички бяха значително по-големи от онези, на които учениците тренираха преди това.

[1] гелик (нем.) — съкратено от гелендваген, високопроходим джип, G-класата на Мерцедес-Бенц, първоначално разработен за нуждите на армията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Много странно е усещането, когато определено си в опасност, а не можеш напълно да повярваш в нейната реалност. И нападението над имението на Михайлови, и появата на демоните — всичко това се случваше някъде там, зад стъклото, и аз изобщо не бях изложен на никаква опасност. Ето и сега седях в колата, гледах приближаващия демон и, честно казано, не можех напълно да осъзная какво се случва. Някакви там портали, демони, ученици, които се обучават върху тях — по дяволите, що за глупости?!

Междувременно демонът се придвижваше с огромни скокове към нас, оставяйки дълбоки следи в земята с всяко приземяване. Прозорците на бронирания автомобил бяха затворени, така че повечето звуци идваха приглушени, а далечния тътен на мощните бойни заклинания чувах някъде на заден фон. А, да, усещах и вибрацията от ударите на лапите на демона по земята. Само десетина такива скока и той беше до колата. Телосложението му донякъде напомняше на горила, с изключение на това, че устата със зъби в няколко реда заемаше по-голямата част от муцуната му, а тялото беше покрито с множество костни шипове, очи и уста. Сигурно така биха могли да изобразят демон в някое треторазрядно аниме, но там нямаше да изглежда дори една хилядна толкова отвратително, колкото в действителност.

— Мамка му — за пореден път измърморих аз.

„Да отидем да видим демоните отдалече — беше казала тя. — Това е абсолютно безопасно“. Да бе, да!

И между този гигант, тежащ поне тон, и мен сега стоеше само крехката фигура на Ника, стиснала в ръцете си два тънки меча, които на фона на огромното чудовище изглеждаха не по-опасни от клечки за зъби.

Демонът отвори всичките си многобройни усти и зарева така, че го чух дори аз в напълно затворената и звукоизолирана кола. Ника за миг се обърна към мен, намигна ми окуражаващо и се хвърли към

чудовището. Изненадващо, но тя изобщо не изглеждаше уплашена или дори напрегната, сякаш не за първи път се сблъсква с нещо подобно. Мечовете в ръцете ѝ засияха със синя светлина и в следващия момент Ника замахна с тях и изстреля две ивици енергия, които удариха демона право в гърдите. Бликна черна кръв и по демона останаха два дълбоки разреза, но те изобщо не го смутиха. Чудовището с невероятна за такава маса пъргавина замахна с лапа и се опита да удари Ника с дългите си нокти, но тя посрещна удара с двата меча и веднага се гмурна встрани, отрязвайки единия му крак.

По-нататъшната битка донякъде напомняше на разфасоване на пиле в ресторант: Ника пъргаво подскочаше около демона и буквално го нарязва на парчета. От една страна имах усещането, че битката е много лесна за сестра ми, но от друга, дори да пропусне и един удар на огромната лапа, тя мигновено щеше да загуби. Във всеки случай поне на мен така ми се струваше, но имаше голяма вероятност Ника да притежава и някакви защитни умения.

Малко по-късно демонът беше обезглавен, след което тялото му най-накрая спря да се движи. Но беше рано за ликуване, тъй като още две от същите чудовища вече тичаха към нас.

„Какво изобщо правят онези магове там?!“ — помислих си раздражено.

Най-обидното беше, че с нищо не можех да помогна на сестра си. Дори да извикам нещо окуражаващо през затворените прозорци беше много проблематично.

И двата демона едновременно се нахвърлиха върху Ника, сякаш искаха не да я погълнат, а да я стъпчат. И момичето показа чудеса не само от ловкост, но и от сила, след като успя да отблъсне и двата. За да направи това, тя трябваше да нанесе два мощни удара с крак, подскачайки като професионален акробат. Изглеждаше просто невероятно момиче, тежащо максимум петдесет и пет килограма, да изхвърля чудовища, двадесет пъти по-тежки от нея. И всичко това, за да не им позволи да стигнат до колата.

Уви, да се справи с две чудовища едновременно се оказа извън силите ѝ. Още повече, че демоните не ѝ обръщаха особено внимание, а упорито продължаваха да напират напред, сякаш... са се насочили изключително към колата! Ника също бързо разбра, че тя не е основната им цел и реши да се възползва от това, нанасяйки

максимални щети на демоните. Но докато бързо разфасоваше единия, Ника физически не можеше да се погрижи за втория и той с радостен рев се връза в колата. Тя така се разтърси, че излетях до тавана и си ударих главата, но чудото на местната автомобилна индустрия се оказа костелив орех. Дори страничното стъкло само се напука, но не поддаде.

Но демонът нямаше никакво намерение да се отказва и започна тъпо да блъска муцуна във вратата. Аз бързо се прехвърлих на задната седалка и точно в този момент предната врата не издържа на ударите и се огъна толкова много, че стъклото просто се изсипа на парчета вътре. Огромната глава на съществото се провря през отвора и изрева в лицето ми през облегалките на предните седалки. В тази секунда преминах през всичките пет етапа на осъзнаване на ситуацията: отричане, гняв, пазарлък, депресия и приемане. И всички етапи, разбира се, се съпровождаха със сочни ругатни.

По дяволите! Едно е да гледаш чудовища във филми на ужасите, а съвсем друго така — точно пред носа си! Не знам защо, но в този кратък миг, когато бронираното стъкло се пръсна, а пред мен се появи огромната воняща и пръскаща слюнка глава на чудовището, можех да различа всяка гадна подробност по него. И в този момент нещо вътре в мен се скъса. Сякаш през цялото това време, още от първата секунда в този свят, бях възприемал случващото се като някаква игра или авангарден имерсивен спектакъл. Може би така работеше някакъв защитен механизъм на психиката или аз бях просто ударил спирачка на живота, но точно сега осъзнах, че се намирам в невероятно опасен свят без ни най-малки умения за оцеляване. Дори не ми бяха дадени никакви суперсили, когато ме прехвърлиха тук!

Трескаво се опитах да отворя задната врата и да изскоча, забравяйки, че тя е заключена електронно и трябва само да натисна бутона. Изведнъж ревят на демона беше прекъснат от странен жвакащ звук и главата му падна върху кожената седалка, обливайки ме с черна воняща кръв.

Освен псувня в главата ми нямаше нито една мисъл, дори предлозите се изгубиха някъде. Най-накрая се справих с вратата, изскочих навън и безрезултатно опитах да изтрия от себе си следите от кръвта на демона. След това предпазливо надникнах иззад колата и видях Ника и двама мъже в светли военни униформи. Единият от тях,

по-едрият, държеше на рамото си огромен двуръчен меч, с който очевидно беше отрязал главата на демона. Дори не исках да питам къде е държал това чудо по-рано, защото през бинокъла не видях нищо подобно в никой от хората. Вторият изглеждаше като типичен маг, с характерна козя брадичка, мършаво телосложение и нотка на интелигентност в очите.

Здравенякът с меча ме видя и подигравателно се ухили.

— Хлапе, как си, всичко наред ли е? Гащите мокри ли са?

И двамата мъже се засмяха.

— И още как — отвърнах ядосано. — Всичко е в кръвта на демона, който вие изпуснахте. Най-добрият отряд, как не. Група бездарни идиоти.

Лицето на здравеняка се удължи от изненада.

— На някого родителите не са го научили как да се отнася с уважение към възрастните — намръщено каза вторият мъж.

Изглежда, че от тези двамата именно той можеше да се счита за мозъка, а другият — за мускулите.

— Затова пък ме научиха, че далеч не всички възрастни са достойни за уважение — не останах длъжник аз.

— Момче, по-добре внимавай с езика — вече открито агресивно каза здравенякът.

— Ей, я си затваряй устата — най-накрая се намеси Ника. — Още веднъж да погледнеш накриво брат ми и ще ти изкарам червата. Ама че възрастни се извъдихте, да се присмивате на дете, което едва не беше изядено от демон.

За детето прозвуча малко обидно, но като цяло сестра ми беше абсолютно права. И дори мозъкът на здравеняка беше достатъчен, за да го разбере.

— Хуморът би трябвало да помага в стресови ситуации — опита да се оправдае той.

— Остана малкото — да се научиш да се шегуваш — веднага реагирах аз.

Всъщност той беше прав, със злобата си доста успешно се справих с преживения стрес. Дори за известно време забравих, че все още съм изцапан с демонска кръв. Трескаво започнах да изтривам тази мерзост от челото си, но внезапно спрях.

„Да показвам лицето си на тези хора далеч не е най-добрият вариант“ — изведнъж ми просветна.

Добре, аз съм дете, какво да очакваш от мен? Но Ника... Самата тя каза, че ще живея с Месаря в друг град инкогнито. Разбира се, шансовете да се срещна с тези военни не са много големи, но те все пак ще знаят, че известната Вероника Михайлова е водила някъде своя малолетен роднина. А ако някой от тях запомни и как изглеждам, покъсно може да възникнат проблеми. Трябва ли ми? Не, разбира се!

— А вие двамата какво изобщо правите тук? — изведнъж се опомни „умният“. — Пътят беше затворен.

— Карахме през гората след пикника — без да й мигне окото, излъга Ника. — Когато видях портала и вашата компания, реших да покажа на малкия как работят истински професионалисти, а после...

— А после те се оказаха нито истински, нито професионалисти — отново се заядох аз.

Така, спокойно. Дишай бавно, премерено. „Няма стрес“.

Но този път и двамата мъже ме погледнаха не с ядосани, а с неочаквано разбиращи погледи. Очевидно упрекът на Ника им напомни, че все пак съм тийнейджър и може да съм напълно неподготвен за среща лице в лице с огромен демон.

Мустакат мъж в сребриста униформа мина пред колата ни и огледа трупите на трите демона.

— Всъщност е доста странно, порталът беше съвсем стабилен. Нищо не предвещаваше прехода към следващото ниво. А и после всички демони по някаква причина съвсем целенасочено хукнаха към вас, а нас ни пренебрегнаха, въпреки че обикновено се втурват към всеки, който се мерне пред очите им. Какво толкова ги привлече?

— Пфф — изсумтя Ника, дърпайки изкривената от демона врата в напрасен опит да я отвори. — Това вече не е въпрос за нас.

Здравенякът приближи и помогна на сестра ми да отвори вратата на колата, като едва не я изтръгна от пантите. Ника хвана огромната демонска глава за ухото и погнушено я изхвърли.

— Казваше ми татко, вземи танк — съкрушено поклати глава тя. — Колко по-малко проблеми щяхме да имаме.

— А кой е нашият татко? — предпазливо попита „умният“.

Хм, а аз си мислех, че Ника Михайлова е достатъчно известна, за да я знаят по лице.

— Кой е „вашият“ татко не знам — високомерно отвърна Ника.
— А аз съм дъщеря на Евгений Михайлов.

Двамата мъже бързо се спогледаха.

— Извиняваме се, ако думите ни са ви се сторили обидни — веднага каза „умният“. — И сме готови да поднесем официални извинения от наше име и от името на Сребърната академия.

Докато те се гърчеха, аз едва се съдържах да не изтъря още някоя гадост. Лицето започна да ме сърби ужасно, а все още се страхувах да изтрия кръвта от него. Затова пък сестра ми се беше изхитрила да не получи нито една драскотина по време на цялата битка с демоните и да запази дрехите си идеално чисти.

— В екипа ви има ли стихийник, който да зареди акумулатора на колата? — попита Ника.

— Да, един от учениците е точно „електрик“ — кимна „умният“.
— Сега ще ги извикам тук.

Мустакатият измърмори нещо в малка слушалка, подобна на оригиналния предшественик на AirPods, и скоро останалата част от групата се приближи до нас: още трима преподаватели и петима ученици. Първото, на което обърнах внимание, беше момичето на около двацет години, вървящо с подкрепата на един от мъжете в сребриста униформа. Изглеждаше доста бледа, което не беше изненадващо, защото на бедната ѝ липсваше цялата дясна ръка. Рамото ѝ беше покрито с някога бяла кърпа, сега изцяло червена от кръв, а хубавото ѝ лице съперничеше по бледност на сребристите туника.

Взрях се в раненото момиче с ням ужас, не можех да откъсна очи от нея.

— Така, върви, седни на задната седалка — каза Ника, като видя изражението на лицето ми. — Сега ще запалим колата и ще се махнем оттук.

Не отказах. Още повече, че кръвта на демона по лицето ми вече започваше сериозно да ме дразни.

„Ами ако е отровна? — изведнъж се сепнах аз. — Аз се разхождам тук с мръсно лице, а кожата ми може вече да се е стопила!“

От друга страна, ако имаше вероятност за някакви здравословни проблеми, Ника щеше да ме предупреди. Вероятно.

Сядайки обратно на задната седалка, аз се огледах и намерих своето спасение — кутия с мокри кърпички. Докато внимателно

изтривах лицето си, гледах с любопитство какво се случва навън. Задните стъкла на колата бяха останали цели и благодарение на тонирането вече можех да не се притеснявам, че ще видят лицето ми. Сестра ми ожесточено се препираше с преподавателите на Сребърната академия, най-вероятно за това как изобщо сме се озовали близо до портала. Няколко минути по-късно пристигна кола с надпис СБРЗО и раненото момиче и останалите ученици бяха незабавно натоварени в нея. Но преди да тръгнат, едно от момчетата направи магия над нашата кола, за да я оживи. Таблото светна с много предупреждения, а климатикът яростно изрева в напразен опит да прогони неприятните миризми от купето. Скоро Ника се присъедини към мен.

— Е, много ли се изплаши? — попита тя, сядайки на шофьорската седалка.

— А каква е градацията? — веднага попитах аз.

— Мисля, че ако нямаш нервен тик и не заекваш, значи не е било толкова страшно — предположи Ника.

— Тогава всичко е наред — бях принуден да призная. — Но демоните бяха половината беда. А виж това да ме представиш като твой брат на преподаватели от Сребърната академия далеч не беше най-добрата идея.

— Кой да знае, че порталът ще се разшири и ще трябва да общуваме с тях — виновно каза Ника. — Очаквах просто да погледаме работата им отдалеч и бързо да изчезнем. И браво на теб, че скри лицето си от тях. Разбира се, вероятността да срещнеш някой от тези хора там, където ще учиш, клони към нула, но не е излишно да се презастраховаш.

Сестра ми подкара колата и излезе на пътя. Колкото и да е странно, след близкото запознанство с демона колата вървеше изненадващо добре. Ако не броим огънатата предна врата, липсващия страничен прозорец и изцапания с кръв салон, нищо друго не подсказваше за срещата ни с демоните.

Скоро изпреварихме колата на СБРЗО, която явно също се беше насочила към града. Хвърлих последен поглед към нея, преди да остане далеч назад, и се облегнах уморено назад.

— Жалко за момичето.

— Защо да я съжаляваш? — спокойно попита Ника. — Основната част от вината е на преподавателите, тези идиоти могат да

останат без работа, ако някой разбере какво се е случило тук.

— Не ми пука за преподавателите, за момичето това е травма за цял живот!

— Откъде накъде? — искрено се изненада сестра ми. — Тя е от Сребърната академия, застраховката спокойно ще стигне за биопротеза. А ако преподавателите решат да запазят грешката си в тайна, ще ѝ платят от собствения си джоб за най-добрия лекар, и новата ръка ще бъде най-добра от старата.

Уау, значи медицината им е толкова напреднала? По дяволите, прекарах толкова много време в мрежата, а все още не знам и по-прости неща. Впрочем, да се обхванат всички аспекти на живота за толкова кратък период от време е просто невъзможно. Какво да кажа, та аз все още не разбирам защо всички говорят руски, въпреки че на теория сме някъде върху останките на Европа.

— А какво почувства, когато видя демона пред себе си? — неочаквано ме попита Ника.

— Страх? — логично предположих аз.

— Това е ясно. А някакви по-дълбоки усещания?

Честно казано, изобщо не разбрах какво точно иска да получи Ника от мен.

— Ами виж сега — бавно, сякаш внимателно подбира думите си, започна момичето. — Този мустакат преподавател съвсем недвусмислено каза, че по всички параметри порталът не е трябвало да преминава на следващото ниво. Но още щом се появихме наблизо, имаше рязък скок в енергията. Освен това всички демони по някаква причина хукнаха право към нас. Затова бедните ученици трябваше да блокират пътя им — за да не позволят на цялата тази орда да дойде при нас, вместо спокойно да ги избиват един по един.

— Чакай, значи това момиче загуби ръката си, защото се опитваше да попречи на демоните, които изскочиха от портала, да отидат към нас? — облеших се аз.

— Това е много, много пресилено — махна с ръка Ника. — И като цяло, не се концентрирай върху това. Първо, нашият домашен дух почти те убива, след това точно до теб се срива портал към Лимба и всички демони се опитват да те убият. Не намираш ли закономерност?

— Това е много, много пресилено — върнах на сестра си нейните думи.

— Засега всички факти сочат точно това. Мисля, че ако съм права, в най-близко бъдеще някое друго свръхестествено създание ще се опита да те убие.

Едва се сдържах да не изругая.

— А няма ли други начини да потвърдиш теорията си?

— Това не е моя теория — неочаквано каза Ника. — Професор Семьонов предположи, че нашият домашен дух е усетил в теб нещо, не заплаха — каква заплаха може да има от теб? — а по-скоро, че си чужд за нашия свят. По същия начин нашите, така да се каже, местни свръхестествени същества реагират на пришълци от Лимба.

Тогава нещо щракна в главата ми.

— Стоп. Значи ние не просто така отидохме да гледаме демоните? Било е експеримент.

— Разбира се — потвърди Ника. — Още преди да тръгнем огледахме къде е най-близкият отворен портал и нарочно минахме покрай него.

Едва не се задавих от възмущение.

— Значи правиш експерименти върху мен?!

— Не експерименти, а изследвания — наставнически ме поправи сестра ми. — И по-добре да разберем как демоните и другите свръхестествени същества реагират на теб сега, отколкото по-късно, когато някое създание те убие.

Тук бях принуден да се съглася с нейната логика, но можеше поне да ме предупредят. И въобще някак съмнително беше нейното отношение към по-малкия ѝ брат, тоест към мен.

— А тук нямате ли някакви зоологически градини с демони и разни други същества? — предпазливо попитах аз. — За да проверим теориите ви по по-безопасен начин.

— Не, нямаме зоологически градини с демони — подсмихна се Ника. — Има лаборатории, но там никой няма да ни пусне просто така. Доскоро, когато баща ми беше началник на полицейското управление, можехме да влезем на всяко забранено място, но не и сега. Така че ще работим с това, което имаме.

„Главното е това, което имаме, да не иска да ме погълне — притеснено си помислих аз. — Ако Ника е права и всяко срещнато мистично създание ще се опитва да ме изяде, определено няма да оцелея дълго.“

По-нататъшният път към града продължи в тишина и спокойствие, докато в един момент не видях едно много странно момиче в бяла рокля, крачещо надолу по пътя. Забелязах го отдалече и дори предложих на Ника да го качим, при което получих много изненадан поглед.

— Кого?

— Ами, ето, момичето.

Ника намали скоростта и скептично се огледа.

— Какво момиче?

В момента пътят минаваше през гъст горски масив и бялата рокля на момичето беше просто невъзможно да не се забележи на фона на зелените дървета.

— От дясната страна на пътя върви момиче — повторих раздразнено.

Сестра ми днес определено беше решила до последно да ми се подиграва. Отначало съмнителното начинание с наблюдение на портала от Лимба, сега нежелание да забележи хората наоколо.

— Не виждам никого там — намръщено каза момичето, при това изглеждаше напълно сериозно.

Тя дори спря колата, тъй като други коли нямаше, и още повнимателно огледа пътя напред. Това изглеждаше много странно, защото отлично виждах бавно крачещата покрай пътя женска фигура. Дори се забелязваше как куца с десния крак.

— Придвижи се десет метра напред — помолих аз Ника.

Този въпрос можеше да бъде разрешен просто като се изравним с момичето и я извикам. Не знам дали в техния свят има невидими хора, или скитащи по пътищата призраци, или Бог знае какво още, но при всички случаи ми беше любопитно дали и това момиче няма да се опита да ме изяде!

След срещата с демона нашата кола не изглеждаше много представително, така че се страхувах, че може да изплашим момичето, но се получи точно обратното. Погледнах през прозореца, за да ѝ извикам, но не можах да изтръгна нито звук от себе си — вместо женско лице ме гледаше някаква каша от месо, в която не можеха да се различат дори очите и устата. Отдалече изглеждащата снежнобяла рокля се оказа обикновена полуизгнила бяла тъкан, изпод която

стърчеше остро парче кост от счупен крак, на което куцукаше призракът на момичето.

— Що за чудо е това! — възкликнах аз и се дръпнах обратно в колата. — Да се махаме!

— Призрак? — разбиращо попита Ника.

Изглежда тя веднага се беше досетила какво точно съм видял, но реши да премълчи, за да види какво ще излезе от всичко това.

— Значи все пак си я видяла?! — недоволно попитах аз.

— Не, разбира се — отрече момичето. — Призраците сами решават на кого да се показват. Явно с нещо си й харесал. Както и на онези демони.

Поглеждайки в страничното огледало, видях, че момичето продължава спокойно да куцука зад нас, като същевременно някак успяваше да не изостава!

— Изглежда наистина ме харесва — проблеях аз, усещайки слабост в краката си.

— За в бъдеще никога не поглеждай скитащи призраци в очите — с усмивка каза Ника и натисна газта до дупка.

Но аз наистина бях усетил студения ѝ поглед върху себе си. Може просто да е бил моят страх, а може да е било и нещо помистично.

— Там дори очи нямаше — измърморих аз, сякаш сам се успокоявах. — И въобще можеше веднага да ме предупредиш!

— Можех — съгласи се Ника. — Но реших, че ще е по-добре, ако сам се запознаеш с тази страна на живота след смъртта.

— И в същото време провери как ще реагира призракът на мен — логично предположих аз.

Интересно, как Ника съчетава явно доброто отношение към мен със жаждата за смъртоносни експерименти?

— Не се притеснявай, това явно е призрак на момиче, което някога е загинало на този път. Малко вероятно е тя да може да се отдалечи много от мястото на смъртта си.

И наистина, скоро призракът рязко спря, сякаш натъкнал се на невидима стена, и престана да ни следва. Но аз някак си продължих да усещам погледа ѝ върху мен.

— И тя със сигурност няма да ни последва в града? — попитах притеснено.

— Да, със сигурност — увери ме Ника. — Но тъй като ти доста не ѝ хареса, за в бъдеще ще е по-добре да избягваме този маршрут. Никога не се знае какво може да стане.

— Да не съм намазан с мед? — попитах раздражено. — Домашен дух, демони, сега и призрак.

— Явно това е твоята особеност — повтори скорошната си мисъл Ника.

Тоест, на нормалните пришълци им дават супер сили, бойни умения, божествени благословии, а моята способност — просто да привличам вниманието на различни видове чудовища?! Искам да заменя дефектната стока за нещо по-прилично!

— Те усещат нещо в теб, или опасно, или чуждо — продължи сестра ми. — Следващия път опитай да попиташ призрака какво иска от теб. Може пък да ти отговори.

Известно време седях и мълчаливо смислах случилото се, докато накрая се реших да задам въпроса, който ме вълнуваше:

— А какво ще стане, ако призрак като това момиче, също заинтересуван от мен, успее да ме настигне?

— Не се безпокой. Слабите призраци не могат да влияят на реалния свят — успокой ме сестра ми, но след това неохотно добави: — Но силният може с лекота да те удуши през нощта или да изсмуче цялата ти жизнена енергия. Но те се срещат много рядко.

Просто прекрасно! И нека познаем на кого постоянно ще се случват такива много редки събития! Отидем ли в града, ще нощувам в кръг от сол!

ГЛАВА 8

Много не навреме ми взеха всички устройства, сега можех поне да прочета в мрежата за призраците и начините за справяне с тях. От друга страна, вината за това беше на Ника, така че тя пое ролята на търсачката и отговаряше на всичките ми въпроси. Както се и очакваше, призраците се смятаха за доста обичайно, макар и не много често срещано явление. Вече бях чул, че руните на компютъра позволяват на призрака на Катя да сърфира в интернет и в сайтове за запознанства, а сега се оказа, че някои от руните на нашата машина, напротив, представляват защита от призраци. Точно затова Ника не се притесни особено от момичето, което видях — дори и да реши да ни нападне, руните нямаше да ѝ позволят да нанесе някаква вреда на пътниците в колата. Това беше успокояващо. Вярно, защитните руни против безпътни същества донякъде напомняха обичайната застраховка за апартамент от моя свят — не е задължителна, но прозорливите хора си я правят за всеки случай. Защото шансовете за нападение на призрак бяха доволно малки, а инсталирането и месечното допълване на защитните руни все пак не беше евтино.

Имаше много условни подвидове призраци: призраци на място, като Катя, странстващи призраци, призраци за отмъщение, за недовършени дела, полтъргаисти и създадени с помощта на специални ритуали. Между другото, именно призраците, създадени изкуствено с помощта на вуду магия, шаманство и други подобни методи, се смятаха за най-опасни. А също имаше и специални случаи като Банши, предсказващи смърт, призрачни влакове, кораби и други превозни средства и дори цели градове. Но всичко това бяха частни случаи, които беше почти невъзможно да се срещнат.

— Трябва да имаш много лош късмет, за да срещнеш нещо подобно — увери ме Ника.

— Тоест, шансовете ми са доста големи — с частица сарказъм казах аз.

Както е известно, във всяка шега...

— Всъщност обикновените призраци сами избягват живите, а ако се появят, то е само през нощта — продължи сестра ми и като видя скептичното изражение на моето лице, дори малко се обиди: — Ей, не смятай нашия свят за толкова опасно място! Много хора живеят, без да са срещали и един призрак.

— О, виж, Банши! — възкликнах аз.

Ника трепна така, че за миг изгуби управление, и завъртя глава.

— Къде?!

— Шегувам се — не можах да сдържа усмивката си аз. — Но сега сме квит за това, че ме измами с призрака.

Ника коварно присви очи.

— Нали разбираш, че това означава война?

— Не, не — казах припряно. — Сега резултатът е едно на едно, никаква война.

Момичето се засмя.

— Не обичам да губя, но още повече не обичам равенства. Така че готви се — зловецът предупреди тя.

Оставаше ми само да въздъхна тежко в отговор. Е, поне няма да ме излага на сериозна опасност, не и умишлено. В крайна сметка демоните и призраците бяха случайност.

— И, между другото, в града внимателно се оглеждай — вече съвсем сериозно ме помоли Ника. — Ще опитаме да определим дали призраците на пътя е било случайност или те наистина са привлечени от теб.

Не ми трябва такива радости! Поне да привличах красиви призраци като Катя, а не като страхотията на пътя! Такова нещо ако се промъкне в спалнята, и сърдечния удар е гарантиран. Ще умреш, дори и призраците изобщо да не може да ти навреди физически.

— Между другото, за разлика от домашния дух, Катя не се опита да ме убие, дори напротив, държеше се много приятелски — изведнъж си спомних аз. — Значи призраците може и да нямат агресивни намерения към мен.

— Катя в този смисъл не е индикатор, тя е призрак на място, обвързана е с ритуал към семейството ни — не се съгласи Ника. — За нея ти си „свой“ и тя никога не би те нападнала. Но другите призраци засега са под въпрос.

Осъзнавайки, че призрачната заплаха е съвсем реална, реших за пореден път да уточня:

— Така. Още веднъж. Вървя си по улицата и срещам призрак с кървава кайма вместо лице. С какво ме заплашва това?

— С мокри панталони? — изхихика Ника, но като видя изражението на лицето ми, бързо се поправи: — Добре, добре, шегувам се. Обикновените скитащи призраци или призраците на място не могат да навредят на живите и като правило изчезват в рамките на месец, или по-точно — до четиридесет дни.

Така, добре, за четиридесетте дни е разбираемо. По християнските канони именно след това време след смъртта над душата се произнася окончателната присъда къде точно ще отиде — в ада или в рая. Макар че дали тази цифра работи за атеисти или мюсюлмани, все още е под въпрос. А изчезването на призраците след погребалните ритуали изпраща мъртвите на съд без да чакат или в някоя ВИП чакалня? Никога не съм бил силен в религията.

— А призраците на отмъщението?

— Имаш ли на кого да отмъщаваш? — насмешливо попита блондинката.

— Като че ли не.

— Така че не се тревожи за призраците на отмъщението, тяхната ярост винаги е насочена към конкретен човек или семейство. И не, нашето семейство призраци не го преследват, ние убиваме всички наши врагове така, че ги лишаваме от възможност да се преродят в призраци.

Лекцията продължи и в крайна сметка, след като изтърпях подигравките на сестра ми, изясних за себе си всички важни въпроси. Най-хубавото беше, че обикновените призраци са напълно неспособни да взаимодействат с материалния свят. Това беше много успокояващо. Да, полтъргайстите могат да движат предмети, но такива силни духове има много малко и те натрупват силата си с години. Освен това обикновените хора могат да видят призраци само ако призраците са достатъчно силни и пожелаят да се появят, но това не се случва често. Друг важен момент беше, че след четиридесет дни обикновените призраци, неподхранвани от изгаряща омраза или специални ритуали, при всички случаи изчезват. Въобще всички религиозни ритуали над мъртвите предполагат и изпращане на душата в отвъдното, за да не се

ската по земята като неспокоен призрак. Съответно момичето, което срещнахме на пътя, явно е било убито някъде на това място, при това сравнително наскоро.

— Тогава може ли да съобщим в полицията? — попитах аз. — По логика са я убили през този месец и тялото все още не е открито, нали?

— Вече мислих за това — съгласи се Ника. — Щом стигнем до хотела, ще се поинтересувам дали не са намирали тела на този участък от пътя, и ако не, ще подам анонимен сигнал.

Признавам си, че освен чувството за справедливост ме движеше и банален страх. Все пак призракът на момичето не беше спокоен... Ами ако Ника греши и призракът може да се отдалечи от мястото на смъртта си? Ще дойде при мен в хотела и през нощта така ще ме изплаши, че ще ми докара инфаркт или поне бели коси.

— Не се страхувай, малък, всички хотели са защитени с руни — с лека усмивка каза момичето, сякаш е прочела мислите ми. — Освен това аз съм с теб. Ще се изненадаш колко лесно е да се отблъсне призрак с уменията на воин.

— Да се отблъсне? Не да се убие?

— Може да се убие само като се предадат останките на огъня и се извърши погребален ритуал. А има и призраци, призовани с ритуали, там е още по-сложно, защото за свързване към трупа и една костичка е достатъчна, но тя трябва да се вземе от този, който е призовал призрака. Но такива специалисти са единици.

Е, желязната увереност на Ника наистина успокояваше. Скоро, уморен да разменям подигравки със сестра ми, аз се престорих, че задрямвам, а всъщност се опитах да структурирам цялата известна ми информация за Златния остров. Той заемаше територия, приблизително равна на Германия и половината Франция, и беше известен с това, че тук се намираха най-добрите учебни заведения, включително Златната, Сребърната и Бронзовата академии, и живееха най-силните аристократични семейства на новия свят. На Златния остров нямаше толкова много големи градове, всички аристократи предпочитаха да се заселят в отделни имения, заемащи огромни територии. Всъщност така живееха и Михайлови, чийто заден двор в началото бях взел за девствена гора. И затова по-голямата част от пътя

ни към града мина по пуста пътица, по които призрци се срещаха по-често, отколкото други коли.

Но да се върнем към насъщните въпроси: щяха да изпратят моята скромна персона в едно от средните училища в покрайнините на острова, в Мюнхен. Градът бе запазил историческото си име, въпреки че отдавна изцяло беше променил националността си. Въобще, откакто Оста на света се изместила, самото понятие за националност леко се е размило, тъй като езиковата бариера беше напълно изчезнала. Всеки човек можеше да говори на собствения си език и другите хора го разбираха перфектно, макар че писмеността беше останала идентична и, разбира се, английският беше признат за основен език във всички училища на Островите. За щастие аз нямах проблем с това — навремето завърших курсовете и го владеех на добро ниво. Кой би си помислил, че владенето на английски ще е единственото умение от миналия живот, което ми носеше полза тук.

А после влязохме в Барса и вече не ми беше до размишления. Оглеждах се и с интерес разучавах града. На пръв поглед той не се различаваше много от мегаполисите в моя свят и едва при повнимателно вглеждане можеха да се открият някои разлики. Различният свят се виждаше в малките неща: маниерите на хората, дрехите, колите, телефоните. А домовете... не се различаваха много от обичайните европейски градове, а аз бях пътувах много из Европа. И така, по ред: колите бяха по-широки и всяка от тях леко се различава по дизайн от нашите, хората често ходят по улиците с хладно оръжие и по-рядко — с огнестрелно. Навсякъде е удивително чисто, такава чистота не съм виждал дори в Швеция. Като цяло градът напомняше по-скоро на Сингапур, тъй като съвременните небостъргачи се редуваха с огромни паркове с прекрасни фонтани, стадиони и интересно изградени магистрали. Те не само минаваха извън жилищните райони, но се намираха и на десетина метра височина, което ми позволяваше да огледам града много добре още при влизането.

Между другото, напразно се притеснявах, че сестра ми е прекалено лекомислена. Тоест, да, тя си е лекомислена, разбира се, но не прекалено. На входа на града свърнахме под един мост в някакъв гараж, пълен с най-различни коли — от видимо по-евтини до такива като нашата. По подобен начин във филмите изглеждат работилниците

за разфасоване или промяна на крадени автомобили. И посрещналият ни мъж беше с бандитски вид — едър, космат и брадат, с толкова озверяло изражение на лицето, че ако стискаше човешка глава в ръката си, щях да го приема за даденост.

Ника хвърли ключовете на брадатия механик и каза:

— Почисти и поправи колата. Може да не бързаш, имаш няколко дни.

Мъжът мълчаливо кимна, а ние с Ника се качихме в един от десетките автомобили. Синята кола от условно представителен клас доста наподобяваше на добрата стара Тойота Камри, каквато карах през последните пет години, и ми напомни, че ще е добре да знам на каква възраст може да се получи книжка тук. И, разбира се, стъклата бяха тонирани, за да не се виждат хората вътре.

— А що за място е това? — полюбопитствах аз.

— Работилница за разглобяване на автомобили и пренабиване на номера — неочаквано потвърди предположението ми моята сестра. — Преди време баща ми ги взе под крилото си и сега периодично използваме колите им.

Изглежда всичко беше планирано предварително, защото в колата вече ни чакаше спортен сак с нови дрехи, бейзболна шапка за мен и тъмна перука за Ника. А какви усилия ми костваше да не поглеждам задната седалка, когато сестричката ми се преобличаше там. Ако това не е супер сила, то какво тогава?

— Първо ще се отбием да ти купим техника и дрехи — каза Ника, когато седна обратно на шофьорската седалка и запали колата.

— Да! — зарадвах се аз. — А продават ли някъде защитни... ами, нещо със защита от призраци?

— Знаеш ли, не. Дори руните за защита на автомобили и сгради като цяло предпазват от енергийни атаки, а защитата срещу призраци е само незначителна допълнителна опция. Това е твърде рядка заплаха. Щом ти купим таблет, погледни публично достъпната статистика и сам ще разбереш защо никой не се страхува от тях.

О, само ме остави да стигна до мрежата и поне ден няма да изляза оттам. За това пътуване се натрупаха толкова много въпроси, че главата ми се замая.

— Откъде ще купуваме техника? — попитах нетърпеливо. — Трябва ми телефон и по-мощен лаптоп!

— Ще купуваме не ние, а аз — поясни Ника, спирайки до някакъв супермаркет. — А ти ще чакаш в колата.

Какво пък, логично. Жалко, разбира се, че няма да мога лично да се разходя из магазина и да огледам подobaващо, но мисля, че времето е пред мен. Аз, разбира се, съм човек любопитен, но засега този свят откровено ме плаши, по-добре е да се държа по-близо до сестра си. Въобще е обидно, че не ме напъхаха в тялото на местно момче, предавайки ми само неговите знания. Колко по-лесно щеше да е!

Седейки на задната седалка на местното Камри, аз продължих да се оглеждам наоколо. Уж град като град, но първо един от тийнейджърите, които играеха футбол, скача два метра високо, за да удари топката с глава. После минаващ покрай мен мъж в костюм си пали цигарата с пламък, излизащ от върха на пръста му. Трето — момиче носи в чантата си странно животно, което прилича на кръстоска между лемур и котка. Четвърто... и улавям върху себе си погледа на полупрозрачно момиче, което наднича от прозореца на втория етаж.

Призрак?!

Първо, стъклата на колата бяха затъмнени и ако това беше обикновено момиче, нямаше да ме види. И второ, тя беше полупрозрачна. Така че определено беше призрак на мястото, при това не много силен. Ника каза, че колкото по-силен е призрактът, толкова по-реалистично изглежда.

Предпазливо помахам на призрачното момиче и тя ми отвърна. Е, може би все пак предизвиквам в призраците не агресия, както в демоните, а просто интерес? Това нямаше да е толкова страшно.

Когато Ника се върна с покупките, първото нещо, което направих, беше да ѝ покажа моята почитателка от втория етаж.

— Не я виждам — поклати глава сестра ми. — Но сега със сигурност знаем, че ти ги привличаш.

И това не беше много приятно знание. За щастие покупките на Ника съществено подобриха настроението ми и аз бързо се върнах към позитивното мислене. Все пак един съвременен човек без достъп до интернет се чувства сляп и глух.

Скоро пристигнахме в четиризвезден хотел на около четиридесет етажа.

— Извинявай, че отсядаме в толкова евтин хотел — напълно сериозно каза Ника. — Но баща ми каза да не се набиваме на очи.

Аха, не се набивай, как не. Защо не помисли за това, когато тръгна да ми показва демоните?

— А в този хотел има ли домашни духове? — попитах подозрително.

— Те са придирчиви същества, живеят само в имения. В хотелите не им е комфортно, освен това има прекалено голямо текучество на хора, а те не харесват това.

— Освен това избрах нов хотел, в който определено не е имало никакви убийства. Във всеки случай, не и официално регистрирани — продължи Ника. — Така че би трябвало да нямаме нощни гости.

Но аз вече нямах търпение да се настаня в стаята си, да поръчам храна и да се заровя в компютъра. Затова реших да не обръщам внимание на леката несигурност в гласа на сестра ми.

Дадоха ни луксозен двустаен апартамент на предпоследния етаж, с такъв изглед към целия град, че за известно време забравих за компютъра, залепяйки се за прозореца. Все пак Барса беше удивително красив град. Или удивителен и красив. Във всеки случай тази гледка си струваше своите десет хиляди евро на вечер. А ако се съди по моето проучване за цените в мрежата, еврото на този свят беше приблизително равно на нашето. Очевидно икономиката сама се насочваше към определено средно ниво на цените и заплатите за удобство на сметките, както и в нашия свят. Разбира се, говорим за европейската икономика, а не за някакъв си Виетнам или Лаос, където можеш да станеш милионер с петдесет евро в джоба. А може би съвпадащият порядък на цените е просто случайност. Кой знае?

Ника веднага влезе в другата стая, затвори вратата и очевидно се свърза с баща си. Нямах нито желание, нито особена нужда да подслушвам, затова предпочетох да се възхищавам на града, а след това и да започна да проучвам информация за призраци в мрежата. Между другото, Ника се оказа права, максимум двадесет до тридесет души годишно умират от нападения на призраци, това наистина е много малко. Въпреки че всички знаем колко може да се различава официалната от реалната статистика, но не и с няколко порядъка.

След известно време Ника влезе при мен.

— Е, докладвах за нашите приключения и си получих конското. Всичко е както обикновено. Изпратих запитване да проверят сводките за онзи път, където видях призрака на момичето, отговорът трябва да дойде утре сутринта.

— А защо толкова дълго? — изненадах се аз.

— Сега е краят на работния ден — сви рамене момичето. — Заради мен никой няма да работи през нощта — тя въздъхна. — Сега няма да стане. Но утре сутринта при всички случаи ще разберем.

Какво пък, ние с призрака на момичето ще почакаме. Аз — със сигурност, а нея никой не я и пита, честно казано.

— Също така баща ми ме посъветва утре да отидем при един известен медиум. Тъй като имаш някаква връзка с призраци, си струва да се консултираме със специалист.

Първият ми рефлекс на думата „медиум“ беше ехидна усмивка, но тя продължи само част от секундата. Спомняйки си в какъв свят се намирам, кимнах с разбиране.

— Добре.

Освен това и на самия мен ми беше интересно какво би могъл да каже местният медиум за моя милост.

Прекарахме вечерта доволно весело: гледахме местните новини, вечеряхме вкусно, побъбрихме си за всичко и нищо. Опитахме се да сравним нашите светове, като открихме доста забавни различия. Например в този свят концепцията за влогове тъкмо се зараждаше: нашият любим „Ютюб“ все още не беше разперил крила, а за „Тикток“ да не говорим. Затова пък аналогът на Инстаграм се използваше за всичко. Сюжетите на много от нашите фантастични филми за Ника звучаха просто нелепо, а най-популярният съвременен сериал разказваше за компания ученици, попаднали в света на демоните. С известните актьори изобщо нямаше съвпадения, след изместването на Оста на света всичко се беше объркало твърде много и повечето от известните личности или не се бяха родили, или се занимаваха със съвсем друга работа. Изненадващо, преглеждайки списъка с филмови звезди в мрежата, все пак открих няколко познати лица, по-специално Никълъс Кейдж и Сандра Бълок. Не мога да си представя защо провидението беше обединило световете ни именно с тях.

Ника отиде да спи, а аз още дълго стоях в мрежата, опитвайки се да разбере битието на този свят. Популярни групи, филми, книги,

всичко, което може да ми помогне по-добре да се интегрирам в училищния живот. В един момент дори се почувствах като агент, който се готви да се внедри в опасна престъпна група.

Вече лежах в леглото и се канех да заспивам, когато усетих нещо много странно, дори не поглед, а нечий студен дъх на тила ми. Първата реакция беше детински порив да се скрия стремглаво под завивките, но здравият разум логично изсумтя, че да срещам опасността по този начин не е добра идея. Така че се справих с треперенето, бавно обърнах глава към прозореца и се вгледах в мрака.

Мамка му!

Едва се сдържах да не изкрещя — зад прозореца се виждаше вече познатата женска фигура в бяла рокля и с лице като сурова кайма. Не можех да видя очите ѝ, но по някаква причина бях сигурен, че сега ме пронизва с настоятелен поглед.

Претърколих се от леглото и шепнешком повиках Ника:

— Ника... — и вече по-високо: — Ника!

Секунда по-късно сестра ми нахлу в стаята с мечове в ръце.

— Какво става?!

— Там.

Момичето проследи ръката ми и погледна през прозореца.

— Пак ли призрак? — досети се тя.

— Същото момиче, което беше на пътя!

Ника сви рамене.

— Е, призракът си е призрак. Така или иначе не може да влезе вътре. Защо си толкова притеснен?

— Сигурна ли си? — нервно попитах аз. — Доскоро казваше, че този призрак е вързан към лобното си място на магистралата, а ето че сега е тук, зад прозореца.

— Е, явно се е оказал по-силен, отколкото си мислех. Освен това сега е нощ. Но дори и така няма да издържи дълго и скоро ще изчезне. Така че просто лягай в леглото и затваряй очички.

— В смисъл? — искрено се възмутих аз. — Предлагаш ми да спя точно под погледа ѝ?

— Съвсем ли изглупя, братле? — изсумтя Ника. — А щорите за какво са? Пусни ги и спи спокойно.

Издишах бавно, опитвайки се да не гледам осакатеното лице на призрачното момиче.

— Просто така?

— Добре, искаш ли да спя с теб? — предложи момичето.

Едва тогава осъзнах, че момичето стои пред мен в тънка полупрозрачна нощница.

— Не-е — отказах аз и бързо отместих поглед. — По-добре да остана с призрака.

— Трябва ли да ревнувам? — изкиска се Ника. — Добре, не си разваляй настроението за такива дреболии. Просто заспивай. Между другото, тялото ти сега расте и здравият сън е гаранция за добро здраве.

Отидох предпазливо до прозореца и пуснах щората.

— Добре. Да допуснем, че днес ще спя така, а после какво?

— Утре ще решим проблема с призрака. Може дори да отидем на мястото и лично да се погрижим следователите да намерят тялото, ако така ще ти е по-спокойно.

Не съм сигурен дали да тръгна на среща с призрака е добра идея, по-добре да се обадим анонимно, както първоначално предложи Ника.

— Майната му — казах аз, прозявайки се. — Утре ще се оправяме.

Като се увери, че аз се успокоих, Ника се върна в стаята си, а аз нямах друг избор, освен да си легна. Дълго се въртах в леглото, опитвайки се да заспя, но се оказа, че не е толкова лесно. От прозореца продължаваше да лъха студ, сякаш е леко откряхнат, а след малко се чу тихо скърцане, все едно някой плъзга нещо остро по стъклото. Не можах да издържа на напрежението, предпазливо отидох до прозореца и вдигнах щората. Пред мен отново се появи осакатеното лице на момиче в бяла рокля и кървава ръка със стърчащи от нея кости, която монотонно изписваше надпис върху стъклото:

„Помогни ми“.

ГЛАВА 9

Странно, но веднага щом прочетох надписа, призракът изчезна. И неприятното усещане, все едно ледена ръка стиска вътрешностите ми, също изчезна. Дори стана по-леко да дишам. Вдигнах щората докрай, за да огледам по-добре през прозореца и да се уверя, че вече никой не ме гледа от мрака.

Да! Никой!

Въздъгнах облекчено, строполих се на леглото и мигновено заспах. Денят се беше оказал толкова наситен, че спях абсолютно без сънища. Сякаш само мигнах и хоп, моята отвратително бодра сестричка вече ме буди.

— Гордея се с теб — веднага заяви тя. — Погледнал си страха в очите и сам си вдигнал щората.

— Аха, мечтай си — измърморих, докато се прозявах. — Призракът сам се махна. Но преди това остави прощално съобщение на стъклото.

Ника приближи до прозореца и внимателно го огледа.

— Еха! Това призракът ли го надраска?

— Ами да.

— Да се отдалечи на толкова огромно разстояние от мястото на смъртта си и дори да въздейства на материалния свят... Доста е силен. Вземам си думите назад, с такива сили призракът би могъл да ти навреди, ако сградата нямаше защитни руни.

Примигнах, опитвайки се да събера мислите си, но не се получи много добре. Вчерашният ден се оказа толкова напрегнат, че сега усещанията ми бяха като при много силен махмурлук.

— Пак ли се шегуващ? — попитах внимателно.

— Ни най-малко — Ника наистина изглеждаше леко притеснена. — Добре, че днес отиваме при медиума, Джеймс се смята за най-добрия в Барселона, а може би и в целия свят. Надявам се, че ще даде някои практически съвети за призрака, а и ще опита да изследва същността ти или както там при тях се казва.

Разбира се, вчера се опитах да потърся информация за медиумите, но не успях да намеря нищо конкретно. По принцип те правеха същото като мен — общуваха с призраци, само че го правеха с помощта на специални ритуали и дори техники. Макар че може ли да се каже, че аз общувам директно с тях? Засега само съм ги виждал няколко пъти. Във всеки случай хората викаха медиуми само когато имаха подозрения, че в къщата се е появил злонамерен призрак или е необходимо да се установи причината за подозрителна смърт на човек, вероятно свързана с призраци. Медиумите насилствено прогонваха безплътните обитатели на домовете, които не искат да си плащат наема, а понякога откриваха какво ги задържа в нашата реалност и решаваха проблемите им. Най-интересното беше, че всъщност медиумите нямаха моята дяволска способност да виждат призраци, а само ги усещаха, както и частично улавяха техните емоции и желания. Честно казано, нямах представа как го правеха. Освен това медиумите можеха да разчетат съдбата на хората, но образите винаги били толкова неясни, че ползата от тях била минимална. Останах с впечатлението, че предсказанията на медиумите по достоверност са равностойни на късметчетата от китайските сладки курабийки. Затова по-често се занимавали с борбата с призраците, тук поне резултатите от работата им можели да бъдат оценени незабавно.

— Между другото, за последните четиридесет дни в полицията не е постъпвала никаква информация за открити тела на магистрала Е90 — съобщи Ника неприятната новина. — Значи ще трябва сами да се справяме с призрака.

— В какъв смисъл? — подскочих аз.

— Ще се консултираме с медиума. Ако трябва, ще му платим той самият да отиде и да успокои призрака, или ще отидем заедно с него.

Всъщност това не е най-лошият вариант!

— Тогава да тръгваме! — възкликнах аз и бързо скочих от леглото.

Съдейки по това, което успях да прочета, медиумите са сериозни хора. По принципа — щом е оцелял, значи трябва да е наистина добър. Освен това Ника едва ли ще тръгне да пести от наемането на специалист, което означава, че той би трябвало бързо да се справи с досадния призрак.

— Първо, сутрешна замявка — спря ме Ника. — Никакво отпускане. Свиквай да тренираш всеки ден, във всяка ситуация и при всякакви условия, иначе в училището ще те изядат с парцалите.

— Какво?! А какво стана с приказките за забавления и купони?!

— Е, ако хлапетата не те наричат, ще има и купони — изкиска се злобната ми сестричка.

В известен смисъл тя беше права, а най-вероятно — във всичко. Така че само изсумтях и се заех със сутрешната си тренировка. Нищо особено всъщност: разтягане, лицеви опори, коремни преси, отново разтягане. Нелепи опити да ме научи на някаква методика на медитация, за да се науча да се контролирам и да не дрънкам излишно. Искрено ми беше срам, но ако физическата ми форма малко по малко се подобряваше, то с неподвижното седене на място с умна физиономия изобщо не ми се получаваше, въпреки че съвестно се опитвах.

— Нищо, в Мюнхен ще ти намерим нормални треньори — резюмира опитите ми Ника. — Аз вярвам в теб.

След обилна закуска, доставена директно в стаята, отидохме на среща с медиума. По пътя видях още няколко призрака да бродят из града, но не успях да видя реакцията им към моята персона, тъй като профучахме покрай тях с прилична скорост. Как разбирах, че са призраци, а не просто хора с лоша координация? Просто усещах. Ако при първата ми среща с момичето на пътя все още можех да сгреша в усещанията си, защото не знаех защо студена вълна пробягва по вътрешностите ми, то сега мигновено определях — това не е жив човек.

При пристигането ни при медиума ме чакаше пълно разочарование: жилището му не създаваше никакво чувство за мистика. По-точно тук ставаше дума по-скоро за офис в солиден бизнес център, със секретарка, кафемашина и ваза с разноцветни бонбони във формата на знака на ин и ян. На стената имаше красива, но семпла табела „Джеймс Харнет — най-добрият медиум в Барселона“, а до нея се виждаха няколко сертификата, грамоти и награди, както често правят в офисите на туристически агенции, адвокати и други компании в сферата на услугите. Никакви черепи по рафтовете, никакви опияняващи аромати на благовония, никакви

говорещи черни котки. Макар че тъмнокоса секретарка с навици на добре поддържана котка все пак имаше.

— Имате ли запазен час? — измърка тя.

— За дванайсет нула нула — потвърди Ника, измервайки момичето с гнуслив поглед.

— А вашата фамилия?

— Не е твоя работа — високомерно я отрязва сестричката ми.

Колкото и да е странно, секретарката изобщо не се смути. Аз вече знаех, че Ника може да се държи различно с различните хора: да се шегува с мен, да е студена с военните, но с толкова вирнат нос я виждах за първи път.

— Един момент — измърка секретарката и вдигна слушалката.

Няколко минути по-късно вече седяхме в кабинета на прочутия медиум. И тук също нямаше нищо свръхестествено — много уютно светло помещение от около тридесет квадрата, скъпи дървени мебели, пълни с книги рафтове и огромни прозорци от пода до тавана. Зад солидната маса седеше мъж около четиридесетте, видимо висок и със средно телосложение, в елегантен сив костюм, с добре поддържана брадичка. Приличаше на класически добър лекар, както ги показват в американските сериали. По принцип, ако доктор Хаус от сериала беше малко по-запазен и малко по-млад, медиумът донякъде щеше да прилича на него. И да, никакво стъклено кълбо или карти Таро на масата. Ама че медиум.

— Вероника Михайлова, здравейте — приветливо се усмихна той, стана от стола и леко се поклони.

Ха, а уж идваме инкогнито? Глупости! Да се чуди човек защо изобщо Ника си сложи тъмна перука?

— Здравейте, Джеймс — кимна му Ника.

„Изглежда се познават“ — подсказа ми пробудилият се в мен капитан Очевидност.

Седнахме на столове срещу домакина.

— Как е баща ви?

— Добре е, благодаря — учтиво отвърна момичето. — Постепенно подреждаме нещата. Но днес сме по друг въпрос, моят роднина има нужда от помощ във вашата сфера.

Мъжът кимна с разбиране.

— Проблем с призраци?

— Може и така да се каже. Те проявяват много странен интерес към момчето. И има подозрение, че той може да вижда всички призраци като цяло, а не само тези, които искат да се покажат на хората.

Както обикновено, аз направих гримаса на „момчето“, но по навик се сдържах. Мисля, че с времето съвсем ще спра да реагирам и ще се примиря с тийнейджърската си участ.

— Е, нека да видим — кимна с разбиране медиумът.

Ставайки от масата, той приближи до мен, сложи ръка на главата ми и затвори очи. Сега вече се почувствах съвсем като идиот.

За около пет минути застинахме в пълно мълчание, но съдейки по спокойното лице на Ника, това беше напълно нормално.

— Ти си и жив, и мъртъв. И стар, и млад — неочаквано каза медиумът.

В какъв смисъл стар?! Бях само на тридесет и пет, преди насила да ме подмладят!

— Ти си много слаб.

Ако платим за този сеанс, то парите ще са пропилены. Досега не каза нищо ново.

— Виждам, че едното ти око гледа към нашия свят, а другото — към света на кръвта.

Така, добре, разбираемите баналности бяха много по-добре от неразбираемите и плашещи фрази.

— Ти не би трябвало да си тук — продължи мъжът.

— Да излезе ли? — не можах да се сдържа от нервна шега.

Разбира се, бях наясно, че трябва да си държа устата затворена по време на това очевидно мистично и напълно неразбираемо действие, но просто физически не можех да мълча. Освен това не знаех доколко ясно работят способностите на медиумите, ами ако той може да прочете, че съм от друг свят?

— Не, засега можете да останете — изобщо не се смути мъжът и мигновено излезе от транса. — Платиха ми за половин час консултация — той ме хвана за брадичката и ме погледна в очите. — Като че ли са един цвят, нали не носите лещи?

Поклатих глава.

— Странно, но видях очи с различни цветове. И още, наскоро преживявали ли сте клинична смърт?

— Да преживееш смъртта — звучи логично — изсумтях аз и дръпнах глава, за да махна ръката му от лицето си.

Що за глупост — да хваща човек за лицето?

— Не се прави на клоун — скара ми се Ника. — Да, наскоро Роман едва не загина — изхлипа момичето. — Дори го измъчваха.

Еха, ама че актриса, аз не бих могъл да го изиграя така. А фактът, че бях измъчван по нейна и на брат й заповед — това е без значение, разбира се.

— Това обяснява всичко — кимна медиумът, като ме изгледа с интерес. — Случва се, след като е бил в отвъдния свят, човек за известно време да запазва способността да вижда тази страна на живота. Призраците са привлечени от такъв човек, защото усещат в него както дъха на смъртта, така и силата на живота. Но не се притеснявайте, това винаги е временно явление, скоро миризмата на смърт ще се разсее и способността ще изчезне.

Между другото, да, аз често бях гледал сериали на подобна тема. Когато след клинична смърт героят започва да общува с призраци и да решава различни детективски случаи, например. Но тук възниква въпросът дали наистина става въпрос само за несполучливата акупунктура от иконома Хан? Напоследък често си мислех какво ли ми се е случило след падането в канализационната шахта? Може би просто съм умрял, а дядото на Михайлови е взел душата ми и я напъхал в специално създадено младо тяло? Интересно, по рейтинга на привличане за призраци доколко реалната смърт стои по-нависоко от клиничната? И ако аз наистина съм умрял в моя свят, то способността ми все още ли може да изчезне или ще остане завинаги?

— И колко дълго ще продължи? — притеснено попита Ника.

— Никой не може да каже със сигурност. Но съдейки по достъпните ми научни изследвания, не повече от един-два месеца.

Така. Аз съм в този свят вече месец. Значи ако отговарям на критерия за клинична смърт, ще общувам с призраци приблизително още толкова. Но ако способността е перманентна, то ще трябва да свиквам с постоянната компания от полупрозрачни хора с различна степен на разлагане и нараняване.

— Малко ме успокоихте — облекчено въздъхна Ника. — Сега вторият въпрос — как да се отървем от призрака, който се е лепнал за момчето?

Ника подробно разказа за срещата с призрака на момичето на пътя и появата ѝ пред прозореца на хотелската ни стая.

— Момчето не се ли го учили да не гледа призраци в очите? — веднага попита медиумът.

Хвърлих изразителен поглед на Ника и тя дори малко се смути.

— Работата е там, че той леко изостава в развитието си — бързо се взе в ръце тази измамница. — Клинична смърт и всичко това. Затова той не винаги разбира какво искат от него.

Ах, ти...

Направо се задъхах от такава наглост. Такъв номер да ми извърти, а накрая и на идиот ме прави!

— Мога да кажа със сигурност, че ако не заговаряш призраци и не ги гледаш в очите, то можеш да избегнеш вниманието им. Но ако момчето не реагира на призрак, който вече се е заинтересувал от него, той може много да се ядоса. Има дори шанс зъл призрак да се превърне в още по-зъл полтъргайт.

— А как да реагирам, за да не го ядосам? — подозрително попитах аз.

— Очевидно, да се опиташ да говориш с него, да разбереш какво точно иска — сви рамене мъжът. — Всеки случай е различен. Е, и да се молиш някой силен полтъргайт да не ти обърне внимание.

Така си и мислех — колкото повече научавам, толкова по-лошо става.

— А защо той е толкова опасен? — полюбопитствах аз.

Вече бях прочел някои неща в нета, но толкова важна информация предпочитах да науча от първа ръка.

— С полтъргайт е невъзможно да се разбереш. Формата на призрака — това е неговото усещане за себе си. Докато той запазва човешката си форма, неговата личност остава относително цяла. Този процес поглъща почти всички сили на призрака, поради което колкото по-съзнателно се държи призрактът, толкова по-малко може да въздейства на реалния свят. Полтъргайтът е призрак, който напълно е загубил своята личност. Той няма форма, няма личност, само мимолетни импулси и желания, и най-важното, много свободна енергия за тяхното реализиране.

— А ако призрактът е запазил всички наранявания, получени в момента на смъртта, това означава ли нещо? — уточних аз. — Все пак

на теория личността трябва да се усеща така, както е изглеждала като жива. А нашето момиче от пътя явно изглежда тежко ранено.

Медиумът се намръщи.

— Най-вероятно това означава, че нараняванията са получени, докато е била жива. Тя е успяла да ги осъзнае и да ги запечата в паметта си.

— О, я стига — срязах го аз.

Та тя изобщо нямаше лице! Значи той иска да ми каже, че горкото момиче е получило тези наранявания и още известно време е било в съзнание?

Мъжът стана от масата.

— Е, с това можем да считаме нашата консултация за приключена. Аз трябва да изляза по една много важна работа, така че ако искате да поговорим за още нещо, можете да се запишете за утре. По принцип, стига да плащате за времето ми, готов съм да отговарям на всякакви въпроси.

Ника веднага скочи на крака.

— А ако искаме да ви наемем да ни избавите от досаден призрак? Колко би струвало?

— Сто хиляди.

— Колко?! — ококорих се аз.

— Това е с отстъпката за свои — с лека гримаса допълни Джеймс.

Очевидно самата дума „отстъпка“ му причиняваше едва ли не физическа болка.

— Е, това е приемливо — с лекота се съгласи Ника.

Сериозно?! Такива ли са тарифите на медиумите?! Е, тогава бих обмислил възможността да оставя способността си да виждам призраци завинаги и да отворя собствен малък офис за прогонване на агресивни същества от оня свят.

— Секретарката ще ви напише фактурата — Джеймс отвори един от шкафовете и извади елегантна кожена чанта. — Мога да поема случая ви след три-четири дни.

— Стоп! — застана на пътя му момичето. — Какви три-четири дни? Нямаме толкова много време, сам казахте, че призракът може да се ядоса, ако бъде игнориран.

Медиумът вдигна вежда и много изразително погледна Ника отгоре надолу.

— Ами, нека момчето опита да поговори с него. За момента призрак, който на теория би могъл да се превърне в полтъргайст, не е мой проблем. Но напълно оформеният агресивен полтъргайст в имението на семейство Огава е съвсем друга работа, той вече уби няколко души, а тази нощ разкъса един на парчета. Щом се справя с него, веднага ще се заема с вашето момиче от пътя.

— Но при нас има дете в опасност — настоя момичето. — Това е по-важно.

Джеймс Харнет вдигна очи към небето и въздъхна.

— Някакви „деца“ винаги са в опасност. А бизнесът си е бизнес. Останете в хотела, докато се освободя, никой призрак не може да влезе там.

— А имате ли контакт с втория най-добър медиум в Барса? — навъсено попита Ника. — Ще опитаме да се свържем с него.

— Няма да стане — съчувствено отвърна Джеймс. — Точно той беше разкъсан на части снощи. Както се казва, не пести от медиуми, по-добре веднага извикай най-добрия. Да. Точно това казах на главата на семейство Огава, когато приемах спешната им поръчка — той изведнъж ме погледна преценяващо. — Между другото, можем да се договорим за взаимноизгоден бартер. Вашият роднина ще ми помогне бързо да разреши проблема с полтъргайста, а в замяна аз ще се справя с този призрак.

Погледът му определено не ми хареса, както и съмнителното предложение. Не ми се вярваше, че тази мисъл се е появила в главата му точно сега. О, не случайно очите на медиума светнаха, когато чу за способността ми да виждам призраци, със сигурност не случайно.

— И как мога да ви помогна? — попитах скептично.

— Ако толкова силно привличате призраци, може да привлечете вниманието и на полтъргайста. Ще ми бъде значително по-лесно, ако не ми се налага да тичам след него из цялата сграда.

— Значи ще работя като стръв за побъркан призрак? — уточних аз.

— Не е съвсем коректно да се нарича побъркан — поправи ме медиумът. — По принцип там няма ум, а само инстинкти.

— Аз съм против! — веднага реагирах аз.

— Чакайте малко — помоли го Ника и ме отведе настрана.

Сякаш в рамките на малкия кабинет това би ни създало някаква интимност.

— Мисля, че си струва да отидем с него — каза тя тихо.

— На среща с разярен полтъргаист? — уточних аз. — Ти сериозно ли?! Добре, най-добрият медиум е зает, човекът на второ място е разкъсан на части, нека наемем третия! Едва ли нашият призрак е толкова опасен.

— Ние двамата с него можем да те защитим — каза тя с подозрително трескав блясък в очите. — Освен това може да е интересно, никога досега не съм виждала истински полтъргаист!

Според мен на сестра ми напълно ѝ липсва инстинктът за самосъхранение. Това както и да е, но къде отиде инстинктът да закриля любимото малко братче? А какво да кажа за запазване на анонимността, тя къде отиде?! Просто така да отидем да ни видят лицата в имението на едно от местните аристократични семейства?

— Вече ходихме да гледаме демоните — напомних намръщено. — Тогава също каза, че ще бъде интересно.

— Пфу. Но всичко се размина, дори драскотина не получи — махна с ръка Ника.

— Затова пък получих психологическа травма!

— О, стига вече — изсумтя Ника. — Джеймс, идваме!

ГЛАВА 10

И ние наистина отидохме. Нали съм си същество без воля, а и, честно казано, малко ми беше интересно да видя истински полтъргайт от филми на ужасите. Повече страшно, но и интересно също. По пътя Джеймс разказа простата история за появата на този полтъргайт. Семейство Огава се преместили на Златния остров, защото един от неговите потомци завършил с отличие Златната академия и заел доста висока длъжност в Барса. Затова семейството купило огромно имение недалеч от града, в което проблемите започнали веднага след настаняването. Полтъргайтът тихомълком убил първо една прислужница, после друга, трета... и всички тъкмо решили, че просто не харесва жени, когато той изведнъж невъзмутимо убил икономата. А като се знае каква сила, като правило, притежават икономите на аристократичните фамилии, полтъргайтът явно се оказал много силен. Кое то той доказва, като разкъса вторият най-добър медиум на Барса, дошъл за душата му.

Въобщо има подозрение, че жанрът на филмите на ужасите е създаден от същия човек, който е измислил преместването. Във всеки втори филм сюжетът е един и същ: семейството се мести в нова къща и там започват да се случват всякакви ужасяващи неща. По тази логика най-лесният начин да се предпазиш от призраци е да живееш там, където си роден, и да не вириш много нос! Но на семейство Огава, разбира се, няма да кажа за моите съображения. Нека си живеят в неведение, глупаците!

Както се изясни по време на разговора, Джеймс Харнет е онмьоджи. Това са японски магьосници, които практикуват магьосничество онмьодо с помощта на гофу — хартиени амулети. Използвайки лист с йероглифи, той търси призраци, хваща ги и ги запечатва. Или прогонва. Или унищожава. Засега не разбрах какво точно прави с призраците, а самият медиум неясно смотолевя, че всичко зависи от ситуацията. Например, първо трябва да се разбере какво движи призрака, да се определят точките на въздействие и чак

след това да се удари по тях. Като цяло за мен лично тази тема остана неразбрана.

— Най-важното е да не се опитвате да навредите на полтъргайста с обичайни физически оръжия или бойни техники, просто ще си загубите времето — инструктира ни Джеймс.

— Но аз владея няколко техники, които могат да въздействат на призраци — гордо каза Ника.

— Семейство Михайлови — това е стихията на въздуха? — уточни Джеймс. — Значи говориш за инфразвуков удар?

— Да!

— Той може да освободи само много слаб призрак. Полтъргайстът дори няма да забележи — Джеймс сви от пътя. — Е, ето че пристигнахме. Вие двамата мълчете, с клиента ще говоря само аз.

Имението с полтъргайста се намирало съвсем близо до Барса, което говореше за нивото на просперитет на семейство Огава дори повече от размера на луксозната сграда. Сега обаче собствениците бяха принудени да се приютят в къщата за гости. И дори тази „къща“ не отстъпваше много на имението на Михайлови, с изключение на това, че в нея нямаше картечни кули. А заетата от полтъргайста основна сграда спокойно би могла да съперничи по размери и лукс с някой петербургски царски дворец. Недалеч от главната сграда имаше няколко големи шатри и мобилни генератори на ток, под внимателния надзор на тежко въоръжени военни, които се разхлаждаха на поляната. Зачудих се те сериозно ли смятаха да воюват с полтъргайста с пушките си, или семейство Огава има други, по-реални врагове?

— А това какво е? — попитах медиума, като посочих дълъг кабел, положен около огромната сграда.

— Нещо като екран, за да не може призрака да излезе от дома — бързо отговори медиумът.

Посрещна ни мъж в строг черен костюм, който се оказва местният плешив аналог на нашия иконом Хан. Също толкова безизразен, изпънат като струна и гледащ на околните като на любим деликатес за мухи.

„Нашият иконом — повторих мисълта си. — Леле, колко бързо започнах да се смятам за част от семейство Михайлови.“

— Здравейте, г-н Харнет — съвсем леко се поклони икономът. — Мислех, че работите сам.

— Това са моите помощници — спокойно отвърна медиумът. — Както показва опитът на предишния специалист, да влизаш сам в тази къща не е най-добрата идея.

— А те могат ли да ви помогнат? — недоверчиво попита икономът, впил пренебрежителен поглед в мен.

Интересно, по външния ми вид ли е толкова лесно да се разбере, че съм слабак, или той е просто расист?

— Вие плащате за резултат и всичките ми услуги са точно изброени в договора — спокойно отвърна медиумът. — Обсъждането на методите ми на работа определено не е посочено там.

Икономът изобщо не се смути.

— Просто не ни трябва излишни трупове.

— Като стана дума за трупове — спокойно каза Джеймс, оставяйки нападката на иконома без отговор. — Запазихте ли телата, както помолих?

— В шатрата отляво лежат нашите работници, в шатрата отдясно е неуспелият медиум — икономът отново дари мен и Ника с недоволен поглед. — Много се надявам, че до края на деня труповете в палатките няма да се увеличават.

Е, с тези негови думи бях напълно съгласен. Както се казва, от неговата уста — в ушите на полтъргайста, ако има такива.

Близко до шатрите Джеймс спря и ме погледна.

— Е, момче, би ли ни изчакал отвън?

Хвърлих въпросителен поглед към Ника, но тя се престори, че това не я касае.

— Казвам се Роман — поправих го аз и зададох риторичен въпрос: — Какво, да не би да не съм виждал трупове?

Всъщност, разбира се, не бях виждал. Но когато физически не можеш да лъжеш, няма нищо по-добро от това да отговориш на въпрос с въпрос.

В шатрата беше студено като в хладилник, очевидно за това се грижеха стоящите наблизо генератори. Телата лежаха на четири колички: три жени, облечени като слуги, и мъж в черен костюм, точно копие на този, който носеше икономът.

— Само слуги — веднага озвучи медиумът вече известната ни информация.

— Това важно ли е? — попита Ника.

— Всичко е важно — отговори мъжът. — Трябва да разберем по каква причина убива полтъргайтът.

— А непременно ли трябва да има причина? — попитах аз, стараяйки се да не гледам трупове. — Може би убива за удоволствие. Или просто всеки, който влиза в къщата.

— Семейство Огава е живяло в къщата няколко дни, преди да започнат убийствата — поклати глава Джеймс. Полтъргайтът е можел да избере всеки, но е предпочел именно слугите.

— Може би всички членове на семейството имат твърде добри умения? — предположих аз. — Сигурно са воини, специалисти, нещо друго...

— Японците не приемат като лични слуги хора под ранг на воини — обясни Ника. Тя ме побутна към едно от телата и ми прошепна в ухото: — Погледни. Не е страшно, това са само черупки.

Ама че „курс за млад боец“, честно казано. Но като се сетя в какъв свят имах късмета да попадна, по-добре е да видя това сега.

Жена около четиридесетте. По-точно тялото на жена около четиридесетте. Както каза Ника — черупка. Странно, но не можех да съпоставя тази „черупка“ с жив човек. Изобщо. Освен това по тялото нямаше никакви рани и тя изглеждаше буквално като восъчна кукла.

— Много е чиста — неочаквано за себе си казах аз.

— Всички са неестествено чисти — съгласи се медиумът. — Мъжът има дракотини по ръцете, но изглежда са били добре почистени и кръвенето е спряно. Може би сега си струва да погледнем моя колега.

Тялото в съседната шатра заемаше две колички. Мъж на четиридесет, азиатец. Веднага стана ясно защо семейство Огава са избрали него, а не Джеймс Харнет. Вероятно са се доверявали повече на своите. Интересното беше, че ако нашият медиум използваше само традиционните японски печати, то японецът предпочиташе техниката. Във всеки случай оборудването, лежащо на масата, определено напомняше на много модернизирана версия на протонното оръжие от известните „Ловци на духове“.

— А какво е това? — попитах с интерес, сочейки „оръжието“.

— Това ли? — медиумът погледна към масата. — Енергиен преобразувател. Ако използваш правилната честота, можеш да навредиш на призрака. Много сложно нещо за използване, изобщо не се опитвай да го разбереш.

Не съм си го и помислял. Нямам какво да преобразувам.

Ника отиде до масата и взе нещо, което приличаше на очила „гугъл“.

— С помощта на това могат да се виждат призраци?

— Много вероятно — отвърна Джеймс. — Но и на тях не бива да се разчита твърде много. Всеки медиум избира методи на работа за себе си, моята дарба е по-добре да взаимодействам с гофу, дарбата на Ито беше свързана с техниката. Без него тези очила са просто оригинално украшение.

Ника повъртя още малко очилата в ръцете си и неохотно ги върна обратно.

— Бедният Ито Такуя — каза медиумът, гледайки трупа на своя колега. — Твърде арогантен и твърде вманиачен на тема пари.

Пфу, кой го казва.

— Какво, какво? — рязко се обърна Джеймс.

По дяволите, пак ли го казах на глас?

— Обърнете внимание, че неговото тяло също е идеално чисто. Нито една капка кръв — отбеляза Ника, опитвайки се да отвлече вниманието на медиума от мен. — Служителите на семейство Огава ли са измили тялото?

— Не — уверено отвърна Джеймс. — Специално заповядах да не пипат нищо. Намерили са телата точно в този вид.

— И какво ни казва това? — озадачено попитах аз.

— Още не знам — замислено отвърна медиумът. — Може би трябва да огледаме малко в къщата и след това да правим изводи. Е, да проверим дали местният полтъргаист ще се заинтересува от теб или не?

Аз преглътнах нервно.

— Разбира се. Няма проблем. Защо не.

Излязохме от шатрата и Джеймс помоли военните да поставят маса до невидимия защитен екран. Като сложи чантата върху нея, медиумът извади няколко метателни ножа с увити около дръжките им

и закрепени с връзки листове хартия и черна платнена лента с бели йероглифи.

— Можеш ли да хвърляш ножове? — попита той Ника.

— Пфу — изсумтя Ника. — Да се обзаложим ли, че съм по-добра от вас?

Джеймс Харнет игнорира въпроса ѝ и връчи на сестричката ми няколко ножа.

— В случай на опасност хвърляй там, където ти посочи момчето. Може и да улучиш.

— А за мен нож? — веднага попитах аз.

— Не ти трябва — отрязва ме медиумът. — Като нищо ще се нараниш по невнимание.

Явно все пак се обиди от забележката ми. Но той наистина е арогантен и алчен, от истината не се обиждаш. По-добре да вземе предвид критиката и да опита да се поправи, като възрастен и сравнително развит индивид. Аз лично точно така бих... по дяволите, дори в мислите си не мога да лъжа. Разбира се, аз също бих изпратил тийнейджъра с глупавото му мнение по дяволите.

Медиумът взе платнената лента в ръцете си и си завърза очите.

— А това защо? — любопитствах аз.

— Да отстраня ненужните усещания и да усиля възприятието към отвъдните сили — поясни Джеймс. — А сега да тръгваме.

Прекрачихме през защитния периметър и се насочихме към къщата. С всяка крачка вътрешностите ми започнаха да се сковават от студ, но беше почти невъзможно да се разбере дали тези усещания са причинени от полтъргайста или просто от страх.

„Защо се съгласих на тази глупост? — помислих си ужасено. — Сега щяхме да стоим в безопасния хотел за десет хиляди евро на ден и да се кефим!“

Входната врата се оказа открената. Джеймс влезе първи и за известно време застина на място, като въртеше глава, сякаш се оглежда. С превръзка на очите. Много странно.

— Не усещам никого. Можете да влезете.

Вътрешността на къщата беше идеално чиста. Нито една пращинка! Обикновено във всяка стая, когато в нея попадне ярка светлина, в лъчите ѝ винаги играят пращинки, освен ако, разбира се, това не е идеално стерилен болничен бункер. Но на фона на този дом

напълно консервирано болнично отделение ще изглежда като хранилище за прах.

— И така, сега какво? — с интерес попита Ника, докато се оглеждаше наоколо.

Залата на имението напомняше на класически дворец от филми и сериали: огромно открито пространство с впечатляващ разклонен полилей под таван с височина осем метра. Две стълби, от лявата и дясната страна, водеха към втория етаж, където очевидно се намираха основните жилищни покои. И то именно покои, защото обикновените „стаи“ в такава шикозна къща можеха да бъдат предназначени само за слуги.

— Хайде да потърсим полтъргайста — отвърна медиумът. — Няма да се разделяме. Просто ще се разходим из къщата — той се обърна към мен. — Момче, веднага щом видиш призрака, го посочи на сестра си. Но не се притеснявай преждевременно, малко вероятно е той да се появи толкова открито, полтъргайстите обикновено рядко атакуват директно, особено групи от няколко души.

„Чудя се дали някога ще запомни името ми?“ — намръщих се аз, но кимнах послушно.

— И бъдете внимателни. Според договора домът, мебелите и другите ценности трябва да останат невредими — продължи медиумът, гледайки изразително Ника. — Цената на всеки повреден предмет ще бъде приспадната от моя хонорар.

И тогава чух остър, много неприятен писък.

— Мръсотия! Навсякъде мръсотия!

— Чухте ли?! — попитах аз, като завъртях глава в търсене на източника на звука.

— Не, всичко изглежда тихо — веднага отговори Ника и медиумът потвърди думите ѝ.

Значи аз съм единственият, който чува призрака? Стоп. Мислех, че полтъргайстите губят човешката си форма? Възможно ли е да говори, без да има форма?

— А полтъргайстите могат ли да говорят?

— Понякога — отвърна Джеймс. — Една-две думи. Но за пълноценна реч не им достига съзнание.

— Ще почистя цялата мръсотия в този идеален дом!

Гласът прозвуча по-близо.

Бързо цитирах на медиума и сестра ми това, което чух.

— Много странно — коментира Джеймс, с което изобщо не ме успокои.

А пронизителният женски глас премина към рецитиране на поезия:

— На чистота нечистите уча, надявам се по-чиста това да ме направи...

— Приближава много бързо — предупредих медиума аз. — И рецитира тъпи стихотворения...

— Чувствам го — потвърди думите ми той. — На стълбите.

И тогава на втория етаж се появи жена в съвършено бяла рокля. Деликатни черти на лицето, гладка, но леко странно изглеждаща тъмна кожа, и в ръцете си стискаше от онези пухкави неща, с които махат праха от мебелите.

— Казахте, че полтъргайтът губи човешката си форма — изстрелях бързо аз. — Но сега определено виждам призрак на жена.

— Опиши ми го!

— Млада жена в бяла рокля. Стройна, с такава... четка за прах.

— Това сигурно е пипидастър — предположи Ника.

— И също така... тя има... — жената плавно и уверено се движеше към нас и аз най-накрая успях да видя какво точно не е наред с лицето ѝ. — Няма кожа по лицето. И по ръцете!

— Мръсотия! — отново извика жената с плашещо висок глас и замахна с пипидастъра си в нашата посока.

Изви се толкова силен вятър, че едва не ме издуха.

Медиумът веднага хвърли няколко кинжала към призрака, определяйки по някакъв свой си начин местоположението ѝ, но полупрозрачната жена ги избягна с лекота. Секунда по-късно към нас полетя огромна дъбова маса. Джеймс ловко я улови във въздуха и внимателно я сложи до стената, като не пропусна да хвърли още един нож към призрака, принуждавайки го да отскочи настрани. Не знам какво там усещаше през превръзката си, но определяше местоположението на призрака много точно.

След като се увери, че масата не е пострадала, медиумът извади от пазвата си няколко листа с йероглифи и ги хвърли в пространството пред нас. Те увиснаха във въздуха, създавайки нещо като полупрозрачен щит между нас и призрака.

— Сега ще го обездвижи, и тогава хвърли ножовете си — заповяда той на Ника.

И наистина, опитвайки се да стигне до нас, жената сякаш се омота в парчетата хартия. Всичките ѝ движения се забавиха, а самите листове изведнъж започнаха бързо да се превръщат в прах. Медиумът продължи да хвърля хартия, създавайки все повече и повече затруднения на призрака.

— Къде е той? — възбудено попита Ника и ме хвана за рамото.

— На три метра точно пред мен! — отвърнах аз, направих крачка в страни и за по-сигурно посочих с ръка.

Ника хвърли ножа толкова бързо, че дори не успях да видя движението на ръката ѝ.

Пуф! И призракът изчезна в червен облак.

— И това е всичко? — попитах изненадано.

— Той просто се дематериализира за известно време — отговори Ника. — Това дори аз го знам.

„Е, и това не е зле“ — помислих си с облекчение.

— На силен призрак му трябват двадесет минути, за да се възстанови — каза медиумът, бършейки потта от челото си. — А на слаб...

— Мръсотия!

Във въздуха пред нас се материализира жена без кожа и рязко протегна две ръце към мен, сякаш ме смята за най-мръсния от нашето трио.

* * *

Виктор Михайлов седеше в кабинета на баща си и слушаше неговия разказ за приключенията на по-малката му сестра и така наречения брат.

— Изглеждаше, сякаш от нас тримата аз бях единственият, който иска да се отърве от него — каза озадачено Виктор. — Но дори аз не бих тормозил детето толкова много. Отначало Ника едва не нахрани демоните с него, а сега го изпрати на среща с полтъргайст. Можеше просто безболезнено да го приспи.

— Не подценявай Вероника — не се съгласи Евгений Михайлов.
— Тя наистина се притеснява за момчето и няма да позволи да пострада.

— Ами да, точно така постъпваме с деца, за чиято безопасност се тревожим — саркастично каза младежът. — Тогава бих предложил да го пратим на ъндърграунд битки без правила като участник, или веднага на Забранения остров като горски.

Евгений подаде на сина си папка с документи.

— Прочу я.

Вътре имаше само няколко листа хартия, така че Виктор бързо прегледа текста и изненадано подсвирна.

— Медиум? Не е най-полезната способност.

— Ако това изобщо може да се счита за способност — направи гримаса бащата на семейството. — Истинските медиуми поне могат да прочетат някаква информация от информационното поле. Някои наричат това гадаене. А по думите на Ника, призраците са привлечени от самото момче. За тях Роман е като магнит. Между другото, знаеш ли защо услугите на медиумите струват толкова скъпо?

Виктор сви рамене.

— Никога не съм се интересувал от тази част от живота. Защото това е рядка способност?

— Не, сред медиумите има много висока смъртност — обясни мъжът. — Да се справиш с полтъргайст не е толкова лесно, понякога дори рангът на воин не те спасява. И въпреки че те се появяват доста рядко, всеки път това води до многобройни смъртни случаи. Демони, мутиралаи зверове, различни митични същества, дори други хора — това са разбираеми материални заплахи. А виж призраците и всичко, свързано с тях... — едрият и силен мъж с усилие сдържа предателското треперене. — Това е на ръба.

Синът изненадано погледна баща си, но не се интересува от странната реакция. Още повече, че имаше много по-важен въпрос:

— И въпреки че знаеш всичко това, говориш толкова спокойно за това, че сестричката ми и нашият полуроднина са отишли в дом с полтъргайст?!

— Тя е с Джеймс Харнет, той е най-добрият медиум на целия Златен остров. Освен това той е и боец на ниво специалист. С него Ника е в по-голяма безопасност, отколкото в нашето имение.

— Дори да е така, защо тя влачи напълно беззащитното момче на толкова опасни места!?

Евгений Михайлов погледна сина си с частица гордост, въпреки че се постара да скрие емоциите си от него. Все пак, колкото и усилено Виктор да се опитваше да бъде суров и разумен като възрастен, в сърцето той си оставаше добро момче.

— Както ти правилно отбеляза, сестра ти съвсем искрено прие пришълец от друг свят в нашето семейство — обясни мъжът. — И сега по свой си начин изпробва силите му. Знаеш, че Ника е луда на тема сила. И според нея член на нашето семейство трябва да е много силен. Тя искрено вярва, че така закалява момчето.

Виктор съкрушено поклати глава.

— Ако не беше пропускала занятия в Академията, щеше да знае, че неправилното закаляване може да съсипе острието. И дори да го счупи...

ГЛАВА 11

„Каква мръсотия, едва сутринта си взех душ?“ — изникна в главата ми абсолютно глупава мисъл.

Ника ме блъсна настрани, поемайки удара на неестествено острите и дълги нокти върху себе си, а Джеймс с два ножа се хвърли към полтъргайста в близък бой. Не знам как медиумът смяташе да се бие, без да вижда призрака, но той го правеше много успешно. Е, призракът с лекота избягваше ножовете, движейки се така, сякаш няма кости. Всъщност то така си и беше. Ръцете и тялото му се огъваха под невероятни ъгли, но и така момичето не успяваше дори да докосне медиума. За известно време те изпаднаха в патова ситуация, която Ника успя да разреши, като сполучливо хвърли последния останал ѝ нож. Любителката на чистотата отново се развъплъти, оставяйки след себе си червен облак прах.

— Трябва ми още малко време — бързо каза Джеймс.

Преди призракът да се появи отново, медиумът застана между мен и мястото на изчезването му, махна с ръка пред себе си и остави десетина листа хартия във въздуха. Те се рееха, образувайки нещо като арка. Няколко секунди по-късно момичето без кожа се появи отново и веднага се заби в защитното поле, създадено от медиума. Гофу започнаха да се превръщат в прах, а Джеймс протегна ръка пред себе си и затвори очи, опитвайки се със своята способност да прочете някаква информация от призрака.

Листчетата се разтваряха във въздуха много бързо и след десет секунди останаха само няколко къса. Най-странното беше, че през цялото това време момичето не се опитваше да удари Джеймс, а упорито протягаше ръцете си в моята посока, или възнамерявайки да ме прегърне, или да ме удуши. Когато остана само едно листче-гофу, медиумът, без да отваря очи, хвърли в призрака поредния нож и отново го развъплъти.

— Да се махаме оттук! — незабавно заповяда той. — Научих достатъчно!

Третия път полтъргайтът се възстановява малко по-дълго, така че благополучно успяхме да напуснем сградата. Щях да започна да бягам и да мина през защитния периметър, но Джеймс ме задържа за рамото.

— Не бързай. Призракът няма да напусне дома.

— Наистина? — попитах аз притеснено, гледайки към вратата.

— Почувствах, че къщата по някакъв начин я ограничава — отговори медиумът. — Но в същото време тя определено не е призрак на място. Много странно.

Изненадващо, но след схватката с призрака Джеймс изглеждаше все така спретнат, дори костюмът му не беше измачкан. А Ника притискаше с ръка пострадалото си рамо и кръвта избиваше през пръстите ѝ.

— Добре ли си? — притеснено я попитах аз.

— Пфу, просто драскотина — изсумтя тя. — Ще сложа лейкопласт и ще съм като нова.

— Добре, че призракът е обсебен от чистотата — отбеляза Джеймс. — Някои от тях могат да пренасят болести, бактерии и кой знае какви още инфекции. Една драскотина като нищо може да е достатъчна, за да легнеш за няколко седмици или дори да умреш.

Продължих да хвърлям притеснени погледи към имението, докато не прекрачихме защитния екран, но призракът дори носа си не подаде през вратата.

— И какво ще правите с този полтъргайт сега? — попита Ника. — Очевидно е много силен, щом може да се възстанови за няколко секунди.

— За съжаление, това не е полтъргайт — поправи я Джеймс. — Съдейки по описанието на момчето и моите усещания, това е много силен призрак, с такива никога не съм се срещал. И засега нямам никаква идея как да се справя с него.

Влязохме в една от палатките, както се оказа, специално оборудвани за „служителите“, тоест за нас. Столове, масичка, вода, малко храна.

— Всъщност имахме голям късмет с това, че момчето привлича призраци — отбеляза медиумът, сядайки на един от столовете и изваждайки тетрадка и химикалка от вътрешния джоб на самото си. —

Ако бях дошъл тук сам, краят ми можеше да бъде същият като този на бедния Ито.

— А какво щеше да стане? — попита Ника с искрено любопитство.

Тя явно се забавляваше от всичко, което се случваше. Дори получените рани не направиха малката ми сестра поне малко по-сериозна. Тя просто помоли един от войниците отвън да донесе комплект за първа помощ и сега ловко бинтоваше ранената си ръка.

— И как изобщо обикновено изглежда работата ви? — попитах неочаквано за самия себе си. Любопитството на Ника изглеждаше заразително.

— Ако говорим за призрак, първо влизам в къщата, за да изуча местообитанието му и да намеря цялата информация за него. Като правило има причини за появата им, дори и ако става дума за полтъргайсти. Също така като правило те никога не нападат веднага, както направи любителката на чистотата. Така че дълго време щях да обикалям из къщата, докато призракът не избере подходящия момент за атака. Тогавя щях да преценя силата му, да събера максимално количество информация и да напусна къщата, за да подготвя процеса на прогонване.

— Досега всичко звучи подобно — отбелязах аз.

— Като цяло, да — съгласи се медиумът. — Но ако призрак с такава сила ме изненада, може и да не успея да се справя. А тук атаката се случи на толкова добро място, че успяхме да напуснем сградата без никакви проблеми. Сега остава малкото — да измислим как да се справим с този призрак.

— И какъв е проблемът? — попитах аз. — Тя не изглежда чак толкова опасна. Ще се върнем, ще обсипете призрака с вашите листчета...

— Листчета?! — възмутено подскочи Джеймс. — Аз не съм принтер, за да ги печатам просто така. Приготвянето на всяко гофу отнема почти час и половина, а ние вече успяхме да употребим няколко дни усърдна работа. Освен това е безполезно да развъплътяваме призрака, той трябва да бъде хванат и унищожен.

Леле, какви емоции, чак толкова ли са ценни тези листчета?

— И как ще го направим?

— За начало да разберем самоличността на призрака. Причините, поради които е тук — отмъщение, недовършена работа, нечие заклинание, или просто някъде наблизко има непогребано тяло и още не са минали четиридесет дни от смъртта му.

Уау, това е първият път, когато чувам думата „заклинание“ в този свят от някой друг, освен от мен.

— И после какво?

— Ще създам капан за призрака въз основа на подробна информация за самоличността му. Е, а след това ще отнесем уловения призрак в някой от действащите храмове, където свещеникът ще извърши погребалния ритуал — Джеймс се обърна към мен. — А сега подробно ми опиши как изглежда призракът и какво е казал.

Послушно описах момичето в бялата рокля и дори си спомних стиха за чистотата.

— Мисля, че това е достатъчно — кимна накрая медиумът.

Той извади телефона си и се обади.

— Миси, здравей. Да, всичко е наред, аз, както винаги, не пострадах. Пиши. Призрак на момиче, никога не е живяла в този дом, фанатично е обсебена от чистотата, в момента на смъртта си изглежда на около тридесет години, цялата кожа от лицето и ръцете ѝ липсва. Блондинка, с деликатни черти, леко гърбав нос, рецитирала е на глас стихове: „На чистота нечистите уча, надявам се по-чиста това да ме направи.“ Най-вероятно е родена или е живяла дълго време в Берлин.

— А как разбрахте за Берлин? — учуди се Ника. — Или пропуснахме момента, в който сте се срещнали сами?

— Всичко, което успях да видя по време на контакта с призрака, бяха гледките на Берлин и фактът, че тя никога през живота си не е била в тази къща — отвърна Джеймс, докато махаше слушалката от ухото си. — И това е следа. А, да, имаше и странна картина с изтичаща изпод вратата, стените и тавана кръв, но не мога да си представя как това може да се използва.

Приключвайки разговора, Джеймс се облегна на стола си и затвори очи.

— Засега може да си починете. Когато Миси намери цялата информация за нашия призрак, аз ще ви се обадя.

Ние с Ника се спогледахме.

— А дълго ли ще чакаме? — уточни Ника. — Да стоим тук просто така е скучно.

— Тя е професионалист — отвърна Джеймс, без да отваря очи. — До час, час и половина ще знаем всичко за нашия призрак.

Само на Ника на едно място ѝ беше скучно, аз с удоволствие бих се разходил в градината, за да си успокоя малко нервите. Вярно, бързо се разбра, че просто така да скитаме из задния двор ни е забранено, но все пак не беше забранено да стигнем до най-близката горичка в полезрението на охраната. Натам и отидох, за да легна на тревата и да смея всичко, което се случи. Като цяло за мен бяха необичайни толкова много събития, преживявания и нови усещания за толкова кратък период от време. В моя свят бях живял премерен живот, като през повечето време се занимавах с любимата си, но много спокойна работа, а тук всеки ден има такива изблици на адреналин, че краката ми се разтреперват. Много е необичайно да живееш в такъв ритъм. И според мен за човек, неподготвен нито физически, нито психически за подобни приключения, се държах много добре. А и ми „дадоха“ толкова съмнителна способност, че идея си нямах тя плюс ли е или минус. Спомням си, когато четях книги за хора, попаднали в други светове, и сам плюех на „измамните“ им способности, които правеха героите истински „супермени“, които с лекота се справят с всички противници. И ето сега, очевидно, тези глупави мисли пак се върнаха. Сега не бих отказал да бъда точно такъв избран герой, единствен и могъщ, с тонове знания и умения, които съм получил безплатно. От друга страна, дори привличането на призраци към моята скромна персона може да се осребри просто като помагам на медиума в работата му. Или да се опитам да общувам с неагресивни призраци, за да получа полезна информация от тях. Да изпълнявам посмъртните им желания, както правят героите от филмите, като същевременно не забравям да получа някаква полза от това. Вярно, все още не се знае кое е по-опасно — да ловуваш опасни призраци, но в компанията на силен медиум, или сам да се превърнеш в „Спешна помощ“ за неспокойните души?

— Ей, не ви плащаме да се търкаляте по тревата — прозвуча тънък женски глас наблизко.

— Лично на мен никой нищо не ми плаща — отвърнах, без да отварям очи.

Съдейки по тембъра на гласа ѝ, наблизно имаше момиче на около дванадесет, може би малко по-голямо. Очевидно представителка на семейство Огава.

— Тогава какво правиш тук? — леко изненадано попита момичето.

— Лежа и си почивам — логично отговорих аз.

— От какво? Вие нищо не сте направили.

Неохотно отворих очи и се надигнах на лакти.

Ами да, както си и помислих, японка на около дванадесет. Тъмнокоса, слаба, в бяла рокля, сладкото румено лице напразно се опитваше да изрази аристократична арогантност.

— Получихме информация за призрака, сега специални хора я анализират — отговорих на момичето.

Японката смешно изкриви личице.

— И каква е твоята роля във всичко това, мързеланчо?

— Тайна — подсмяхнах се аз. — Но знай, че когато му дойде времето, аз лично ще вляза във вашето имение. А когато изляза от него, призракът ще изчезне веднъж завинаги.

Момичето се изкикоти.

— Лъжеш, нали? Татко казва, че всички гайджини лъжат.

— Аз съм особен гайджин и никога не лъжа — не без гордост казах аз.

Може и да ми се иска, но физически не мога да го направя. Така че подобно недоверие, дори от такова малко момиченце, леко ме обиждаше, особено след като формулирах фразата много грамотно и наистина не лъжех.

— Значи вече сте разбрали какъв вид йокай се е настанил в нашата къща? — с любопитство попита момичето. — Можеш ли да ми кажеш какъв е?

Погледнах скептично японката.

Идея си нямах какво мога да кажа на момичето и какво — не. Каква е психиката на дванадесетгодишните в този свят? Би ли я уплашило описанието момиче с одрана кожа?

— Това не е йокай, а призрак на момиче — поправих аз момичето.

— А тя красива ли е? — веднага попита тя.

Ами да, какво друго може да заинтересува едно момиче, дори и малко, ако не този невероятен важен въпрос? И как да ѝ отговоря? Може би някога призрачното момиче е било красиво, но с одрана кожа вече беше невъзможно да се каже.

— Тя е зловеща — отговорих честно аз.

И в следващия момент ме хванаха за врата и ме притиснаха към земята.

— Лежи! Не мърдай! — излаяха право в ухото ми.

Не знам откъде изскочиха тези двама пазачи, дали от земята, или паднаха от дървото. От друга страна, аз всъщност не се оглеждах.

— И така си лежа и не мърдам — изръмжах в отговор.

В отговор само още по-силно ме притиснаха към земята.

— Мис Харука, отново напуснахте стаята си без разрешението на баща ви.

— Извинявай, Хаято — каза момичето без следа от вина. — Но вкъщи е твърде скучно. И пусни момчето, нищо не е направил.

— Не бива да говорите с простолудието.

Рязко ме изправиха на крака и ме погледнаха в очите. И двамата мъже бяха облечени не във военни униформи като военните до палатките, а в официални костюми, което показваше принадлежността им към личната охрана на семейството.

— Как смееш да лежиш в присъствието на госпожица Огава? — присвивайки очи, попита мъжът.

— Сам казахте да лежа и да не мърдам — не можах да устоя на сарказма аз. — Считайте, че просто съм предвидил вашето искане и съм легнал около двадесет минути предварително.

Момичето тихо изхихика, а по изражението на пазача аз и без далновидност почувствах, че сега непременно ще си го получа по врата. Дори не знам дали да виня акупунктурата на иконома Хан, или винаги съм бил с невъздържан език?

— Ей, вие двамата, махнете ръцете си от момчето!

А, не, няма да си го получа.

Ника вече приближаваше към нас и, съдейки по изражението на лицето ѝ, животът на охранителите висеше на косъм.

— Той се осмели да се приближи до наследницата — навъсено каза пазачът, който ме държеше за яката.

— Първо, всъщност тя се приближи до момчето, и второ, не смей да хващаш с мръсните си лапи аристократ от семейство Михайлови. Освен ако, разбира се, не искаш да бъдат отрязани.

Какво става с моята анонимност? Да, отиде си...

Пазачите се спогледаха и бързо ме пуснаха.

— Ние не знаехме...

— Сега вече знаете — навъсено каза Ника. — Дойдохме в имението, за да помогнем на медиума да реши проблема на семейство Огава с призрака, а вместо благодарност ви е оскърбявате по-младия ми роднина?

Преди охраната да успее да реагира, хлапето пристъпи напред.

— Съжалявам, вината е моя — каза момичето и смирено се поклони.

И двамата пазачи повториха действието ѝ, свеждайки глави.

Ника ме погледна в очакване на някаква реакция.

— Хм... добре, нека забравим за това недоразумение — казах примирително, спечелвайки си одобрителния поглед на сестра ми.

Изглежда, въпреки очевидната си любов към битки, тя не планираше да започне истински конфликт със семейство Огава. Макар да бях сигурен, че ако реша да им се противопоставя, Ника непременно би ме подкрепила.

В крайна сметка след още няколко минути размяна на любезности момичето, придружено от охраната, се върна в къщата за гости, а ние се отправихме обратно към палатката при Джеймс.

— Надявам се да не сте влезли в конфликт с работодателя ми? — подозрително попита медиумът.

— Никакви конфликти — уверих го аз.

— Внимавай — заплаши ме той с пръст и продължи: — А моята Миси е герой, вече намери цялата необходима информация — Джеймс ми показа снимка на екрана на телефона си. — Прилича ли?

— Тя е — потвърдих аз.

Разбира се, с кожата на лицето момичето беше малко по-трудно за разпознаване, но чертите на лицето все пак бяха познати.

— Запознайте се със Селена Леони. Италианка — заяви медиумът, четейки текста от екрана. — От дете е страдала от мизофобия — патологичен страх от микроби. До двадесетгодишна възраст е живяла доста незабележим живот, миела е ръцете си по сто

пъти на ден, къпела се е в антисептици, стараела се рядко да напуска дома си. Но около две хиляди и десета нещо е прещракало в главата ѝ и тя е убила своя първи уличен клошар. Очевидно външният му вид, миризмата, а може и някои негови действия да са вбесили момичето толкова много, че тя буквално го нарязала на парчета. Полицията намерила тялото му идеално чисто и старателно опаковано във вакуумирани пакети. През следващите седем години тя убила повече от двадесет души, докато накрая била заловена и изпратена в психиатрична болница.

— Какъв кошмар — казах аз, искрено ужасен.

— Познавам я! — изведнъж каза Ника. — Това име ми изглеждаше познато. Селена Леони е създателка на въздушната техника за почистване на дрехи! Универсално нещо, използва се от всички камериерки със склонност към стихията на въздуха.

Джеймс кимна.

— Точно така. И именно с помощта на тази техника тя си е свалила цялата кожа. В психиатричната болница на Селена позволявали да работи в пералнята, тъй като процесът на почистване на разни неща я успокоявал. И един ден момичето се заключило там за през нощта и започнала да прилага тази техника върху себе си.

— Но тя е напълно безопасна — изненада се Ника.

— Безопасна е, ако се използва веднъж. Очевидно горката девойка се смятала за толкова мръсна, че се почиствала отново и отново, като всеки път е сваляла стотни от милиметъра от плътта си.

Мда, и как да спя след подобно нещо?

— Разбира се, постепенно щели да възстановят кожата ѝ, но няколко дни по-късно тя просто изчезнала от болницата и до днес никой не е успял да я намери.

— Нима може да се избяга просто така от подобно заведение? — изненада се Ника. — Охраната там е десет пъти по-силна, отколкото в затвор със строг режим.

— Както се оказа, може — сви рамене Джеймс. — Може би затова болницата в крайна сметка била затворена. Странно е също, че всичко това се е случило в Берлин, а сега нейният призрак изведнъж се появява тук. Това обаче вече не е наш проблем, основното за нас е да се отървем от него. Имам повече от достатъчно информация, за да се заема с приготвянето на гофу, необходими за запечатването.

Медиумът отново бръкна в чантата си и извади листове хартия и четка с мастилница. После спокойно заби нещо остро в пръста си и започна да изстискава кръвта си в мастилницата.

— Какво гледате? — погледна ни той. — Това ще е работа за няколко часа.

— А защо кръв в мастилницата? — полюбопитствах аз.

— В качеството ѝ на проводник на сила — отвърна Джеймс. — И хранилище. Благодарение на нея простите гофу, като тези на ножовете, може да използвате и вие. Между другото, Вероника, донеси един от мечовете си, ще сложа няколко печата върху него, за да можеш да въздействаш на призрака.

Когато се прехвърляхме в колата на Джеймс, Ника наистина хвърли чантата си в багажника, но аз забравих, че там ѝ бяха мечовете. Но медиумът някак беше успял да ги забележи. Наблюдателен мъж, по дяволите.

Сестра ми послушно отиде за чантата, но даде меча много неохотно, до последно не искаше да го пусне.

— Нищо няма да му стане — увери я медиумът. — Междувременно можете да извикате такси и да отидете на хапнете. Когато приключа с подготовката, ще ви се обадя.

Не съм сигурен, че след това, което чух, ще мога да преглътна и хапка, но наистина не бих отказал да отида някъде да се разсея. Но да викаме такси не се наложи. Благодарение на малкия ни конфликт с охраната, семейство Огава, чиито възрастни представители така и не видяхме, ни осигуриха личен транспорт с шофьор. Отидохме в града, хапнахме пици, а накрая се разходих по улиците на Барса на собствен ход. Когато се върнахме в имението, вече се смрачаваше.

Джеймс ни посрещна до защитния периметър. Оказа се, че около къщата има разположени малки прожектори и сега те осветяваха имението. Заедно със сновящата наоколо охрана в камуфлажни униформи, която не смееше да се приближи до къщата, всичко изглеждаше доста зловещо.

— Приготвил съм гофу за капана — каза медиумът, показвайки няколко листа хартия А6 с изкусни извивки. — Имаме само един шанс, в противен случай ще трябва да започнем всичко отначало.

— Оптимистично — усмихна се Ника.

— Вземи си меча — той посочи към масата. — Увих го с няколко гофу, това ще ти позволи да нанесеш няколко удара по призрака.

А звучеше толкова помпозно — „ще сложа печати на меча ти“. Всъщност той просто е увил няколко листа хартия около острието и ги е закрепил с конец. Магьосник осемдесето ниво, как не.

— Тя ще продължи ли да използва само ноктите си? — попита Ника, като нараненото ѝ рамо неволно потрепна. — Или, щом е толкова силен призрак, има и някакви други способности.

— Конкретно Селена приживе е владеела само стихията на въздуха, което означава, че би могла да използва някакви бойни техники, но тъй като съзнанието ѝ е силно увредено, те ще са само най-простите. Главната опасност от призрака е, че не може да бъде убит или да му се навреди с конвенционални методи. Ние нямаме много гофу, а ако те свършат, ще станем напълно безпомощни, затова ви съветвам да използвате ударите с меч много икономично.

Ника кимна в отговор, стискайки по-здраво дръжката на меча си.

— А оръжие за мен? — опомняйки се, попитах аз. — Поне един от тези ножове.

— На теб? — с огромно съмнение попита Джеймс.

— Защо ме гледате така, сякаш случайно мога сам да се порежа с този нож? — попитах намръщено.

— Всъщност имам такива подозрения — абсолютно сериозно отговори медиумът. — Освен това усещам в теб пълно отсъствие на каквито и да било стихии, а това означава, че никога не си използвал бойни техники и никога не си се занимавал с бойни изкуства по принцип. Получих тази информация с помощта на моите способности. И в заключение моята интуиция ми казва, че за мен ти си абсолютно не опасен.

— Справедливо — усмихна се Ника и за мен обясни: — Едно от важните умения на бойците е да определят силата на противника. Аз например, за себе си избрах условна десетобална скала, засега моята чувствителност стига само за това.

— Моята е стобална — кимна медиумът в знак на съгласие.

— И какво е моето ниво на опасност? — усещайки номер, попитах аз.

— Нула — почти едновременно отговориха Ника и Джеймс.

Това вече беше обидно.

— Всъщност не точно нула — поправи се медиумът, с което малко ме ободри. — Бих казал дори минус десет.

О, не, още по-лошо е.

— Това има смисъл — съвсем сериозно се съгласи Ника. — Нивото ви на сила е значително по-високо, а усещането ви за опасност се определя относително спрямо вашата лична сила.

Тоест, с рейтинг минус десет, Джеймс дори няма нужда да ме удря, аз мога сам да си извия врата за него. Да, на такъв не бих доверил не нож, а дори вилица.

— Добре — въздъхна медиумът и ми подаде един от метателните ножове. — Дръж, но не се опитвай да хвърляш. Това е за най-екстремния случай.

Моментът, в който вече толкова пъти са те наричали с две леви, че и сам започваш да го вярваш. Взех ножа толкова внимателно, сякаш можеше да се измъкне от пръстите ми и да ми пререже гърлото.

— Какъв е планът? — попита Ника.

— Ами слушайте...

Оказа се, че принципът на конструирането на капан за призрака е да се създадат образи, които да привлекат вниманието му, с използването на стихии, близки до неговата енергетика преживе, и духовни техники на онмьоджи. Честно казано, дори такова обяснение не ми даде много, но с течение на времето просто ще трябва да разбере всичко, особено ако призраците продължат да се появяват около мен. От практическа страна всичко, което Джеймс трябваше да направи, беше да залепи специално изработен запечатващ лист върху челото на призрака и да приложи силата си. Тоест единствено той можеше да го направи.

— Ей, виж, там е твоята приятелка — хихикайки, Ника ме сръга с лакът. — Помахай ѝ, герой.

Поглеждайки към къщата на слугите, ясно видях тъмната фигура на момиче на прозореца на втория етаж и мълчаливо ѝ магнах с ръка. По-лесно е веднага да направиш това, което Ника иска, отколкото да търпиш шегите ѝ.

— Добре, първо ще отида да разузная — каза Джеймс. — Нека проверим дали бързата поява на призрака се дължи на момчето, или Селена просто е прекалено агресивна.

Оказа се, че е свързано. Във всеки случай медиумът се върна от къщата двадесет минути по-късно, без да е срещнал призрака.

— Тя наистина се стеснява от мен — бодро каза Джеймс от прага. — Дори ми е интересно дали сега ще захапне нашата „жива стръв“ или ще реши да играе на криеница. Ще бъде жалко, ако призракът се притаи за няколко дни, тогава работата може да отнеме много време.

— Дори не знам кое е по-добро — отвърнах честно.

— Вероника, просто защитавай момчето. По-добре и за двама ви е да не влизате в бой — инструктира ни медиумът. — Този път взех целия си арсенал от гофу, което би трябвало да е достатъчно, за да се справя с призрака. Да вървим!

Още щом влязохме в къщата и веднага чух вече познатото.

— Мръсотия!

— Значи наистина са привлечени от теб — обобщи Джеймс, държейки в готовност два листа с печати.

— Или просто ти е време да се изкъпеш? — бутна ме с лакът Ника. — Сега дори аз мога да чуя гласа ѝ. Явно момичето е много сериозно възмутено от твоята хигиена.

— Много смешно — измърморих аз.

Но, честно казано, бях благодарен на Ника за това, че тя всячески се старее да разведри напрегнатата атмосфера с шеги. Защото да отидеш на лов за много опасен призрак, без да имаш абсолютно никакви умения и способности, си беше все пак страшничко. Добре де, много страшно.

Този път призракът веднага се появи в центъра на залата.

— Навсякъде мръсотия! — извика тя, едва поглеждайки към нашето трио.

Сега, когато знаех нейната история, Селена ме плашеше още повече. Очевидно призраците като цяло са неадекватни, но тя си е била луда още преди да умре. Тоест сега там с мозъка ѝ или с каквото там си мислят призраците, е пълна каша.

— Гадост — тихо прошепна Ника. — Не каза, че е толкова страшна.

Сестра ми застана пред мен с готов меч, подготвяйки се да срещне Селена, а Джеймс пусна във въздуха своите блокиращи призраци листчета. Този път те бяха не по-малко от двадесет.

Движенията на Селена отново се забавиха толкова много, че тя на практика застина. Джеймс се втурна към нея, възнамерявайки да залепи запечатващ свитък на челото ѝ, но призракът едва забележимо помръдна ръка и се случи невероятното — мастилото от всички висящи във въздуха листчета просто изчезна. Изглежда дори в безплътното си състояние тя все още можеше да използва техниката си за почистване. Всички гофу се превърнаха в безполезни парчета хартия, а призракът, неочаквано за Джеймс, се оказа свободен и му нанесе силен удар в гърдите. Ръцете на медиума се покриха със зелена енергия и той спокойно пое удара на призрака с тях, след което отвърна, но ръката му премина през Селена. Хитреци са тези призраци — могат да си нанасят удари съвсем спокойно, а самите те могат да бъдат наранени само с помощта на печатите гофу. А след това момичето без кожа отвори уста и яростно изпищя. Надигна се толкова силен вятър, че медиумът буквално беше изнесен от къщата през отворената входна врата, а призракът веднага се насочи към мен и Ника.

За щастие призракът не беше отмил мастилото от гофу на меча на сестра ми, така че първият удар с меча развъплъти Селена, давайки време на Джеймс да се върне в къщата. Медиумът изглеждаше леко разрошен и объркан, той явно не беше очаквал призракът да унищожи с такава лекота всички задържащи гофу.

— Бягай навън! — заповяда ми той.

Без много да се замислям, аз веднага се втурнах към изхода. Всичко беше логично — призракът беше привлечен, вече няха работа тук.

Уви, входната врата се затвори точно пред носа ми. Освен това вятърът в залата толкова се засили, че дребни предмети започнаха да се издигат във въздуха. Селена стоеше в центъра на залата, а около нея започна да се образува истинско торнадо. А Джеймс ни уверяваше, че тя не е способна на такива неща!

Ника владееше отлично стихията на въздуха и очевидно това ѝ позволи лесно да пробие въздушната преграда, но този път призракът не ѝ позволи да удари с меча. От торнадото изскочи тежка маса и буквално отнесе Ника. Момичето прелетя през сялата зала и се удари в стената, а призракът отново насочи вниманието си към мен.

Преди да успея да осъзная какво се случва, нещо ме блъсна в гърба и ме повлече през торнадото към Селена. Джеймс се хвърли към мен и отново се опита да повлияе на призрака с гофу, но вятърът просто отнесе листовите хартия.

След няколко секунди се оказах точно пред Селена. Преди да успея да замахна с единственото си оръжие, тя вече ме беше сграбчила за рамената и приближи лицето си до моето.

— Помогни ми — прошепна тя.

— Какво? — ококорих се аз. — За какво говориш?

Стиснал ножа в ръка, аз застинах, не посмях да я ударя и да я развъплътя.

— Той идва за мен!

Белите очи на момичето бяха на няколко сантиметра от моите. Опитах се да гледам в тях, а не в червените и жълтите влакна, които изграждаха лицето ѝ.

— Кой? — прошепнах аз.

— Доктора. Той ме заставя да убивам за него.

— Но защо аз? — с треперещ глас попитах аз. — С какво мога да ти помогна?

Селена прокара пръст по бузата ми.

— Защото и ти си като него...

ГЛАВА 12

— Какъв? — попитах озадачено.

Искаше ми се глупаво да се пошегувам за красотата и младостта си, но това явно беше от нерви и напълно излишно.

— О, не, той вече е тук! — възкликна Селена.

Бушуващото в помещението торнадо рязко спря и всички вдигнати във въздуха предмети шумно паднаха на пода. Призрачното момиче ме придърпа към себе си и ме прегърна, като явно забрави, че съм „мръсен“. Не мислех, че призраците изобщо могат да прегръщат. Макар усещането да не беше като при съприкосновение с жив човек, нещо определено ме докосна.

— Спаси ме!

Погледнах към Джеймс, който много предпазливо се приближаваше към нас с нож в едната ръка и лист гофу в другата. Той сви рамене в отговор на моя поглед, явно и той като мен не разбираше защо поведението на Селена се промени толкова драстично.

— Ние можем да те скрием — предпазливо предложих аз на призрака. — Просто трябва да позволиш на моя приятел да те запечата. Тогава определено ще бъдеш в безопасност.

И изобщо не лъжех. Да, дрънкам прекалено, но определено не лъжа.

Призрачното момиче внимателно се взря в очите ми, след което рязко се обърна към Джеймс и се втурна към него.

— Мръсен човек, направи го!

Нямаше нужда да убеждава медиума два пъти. С лека изненада, все още не вярвайки на случващото се, той предпазливо протегна ръка и залепи лист гофу на челото на момичето. Селена застина на място, очите ѝ се изцъклиха и в следващия момент момичето беше буквално засмукано в листа хартия като в някакво аниме. Джеймс улови гофу във въздуха, нави го на тръбичка и ловко го пхна във вътрешния джоб на якето си.

— Ти сериозно ли я убеди да се предаде? — шокирано попита Ника, докато с накуцване пристъпваше към мен. — Може би трябваше да го направиш още в началото?

— Кой да знае? — свих рамене аз и в този момент погледът ми попадна върху затворената входна врата. — Ъ-ъ... виж, нещо се лее от улицата.

Изпод вратата се появи малка локва от нещо тъмно. И едва сега забелязах, че медиумът беше застинал срещу вратата като в някакъв транс.

— Джеймс, добре ли сте? — извика му Ника.

Медиумът потръпна, сякаш излиза от вода, и конвулсивно започна да си поема дъх.

— Зад вратата има нещо много страшно! — изхриптя той и като се втурна към вратата, с треперещи ръце започна да лепи върху нея всички останали листове гофу, без дори да гледа какво точно пише на тях.

Междувременно течността започна да се стича не само по пода, но и по стените и тавана, откровено пренебрегвайки закона за гравитацията. Приближавайки по-близо, аз с изненада разбрах, че това не е някаква неизвестна субстанция, а съвсем конкретна гъста тъмно червена кръв!

— Какво става там отвън, че наводнява къщата с кръв? — тъпо попитах аз, гледайки суетящия се около вратата медиум.

За съжаление в дадената ситуация ползата от мен беше абсолютно никаква, така че ми оставаше само да стоя отстрани и да задавам глупави въпроси.

— Сега тази врата води не към улицата, а към съвсем друго място — отговори Ника вместо медиума, като приближи зад гърба ми и ме прегърна през раменете.

С изненада почувствах, че тялото ѝ леко трепери. Кой би си помислил, че моята весела и безстрашна сестра може толкова да се уплаши.

— Помниш ли, когато ти разказвах за неща, далеч отвъд нормалното? — попита тя с треперещ глас. — Ето това е. Не го ли усещаш?

— Ъ-ъ... какво?

— Ужасът. Необятен и страшен — поясни Ника много предпазливо, сякаш се страхува да произнесе тези думи на глас.

Честно се опитах да почувствам нещо подобно, но открих само желание да отида до тоалетната и да почеша десния си крак. Тоест да, страшно е, разбира се, но определено нищо прекалено. Но ако се съди по реакцията на Ника и Джеймс, това нещо зад вратата им въздействаше много силно психологически. Може би ми липсваше някаква чувствителност, свързана с X-телата в кръвта, със сигурност местните воители имат нещо като „шесто чувство“.

Докато Джеймс беше зает с укрепването на вратата, ботушите и панталоните му се напоиха с кръв от пода. А аз си мислех, че той във всяка ситуация си остава чистичък и дори костюмът му не се намачква, но явно сега ситуацията беше твърде екстремна.

— Може би просто трябва да избягаме през прозореца? — неуверено предложих аз. — Защо да чакаме да се появи? Отвън има защитен периметър и военни с картечници.

— Боя се, че те няма да ни спасят — отвърна медиумът, без да се обръща. — Единствената ни надежда е моите гофу да са достатъчни, за да запечатат вратата — в този момент листовите в ръцете му свършиха и той уморено издиша: — Е, това беше всичко.

Погледнах озадачен към някак бързо отпусналия се медиум. Той беше налепил около тридесет листа върху вратата, но кръвта вече се разливаше не само по пода и стените, а вече започна да обхваща и вратата. И щом попадеше на гофу, листовите хартия буквално потъваха в нея, явно мигновено губеха магическата си сила.

— Може да подпрем вратата с шкафа, а?

На някой това може да изглежда сякаш се опитвам да командвам медиума, но всъщност, като нямах друг начин да му помогна, можех поне да се опитам да му давам идеи с различна степен на глупост.

— Този, който е зад тази врата, това няма да го спре — мрачно каза Джеймс, помисли малко и неочаквано се съгласи: — Добре, нека да домъкнем проклетия шкаф тук.

Разбира се, накрая само Джеймс буташе шкафа. Силно подозирам, че Ника можеше да вдигне шкафа със същата лекота като него, но тя предпочете дори да не доближава до вратата. И това е момичето, което снощи се присмиваше на страха ми от призрака, който висеше самотно пред прозореца на хотелската ми стая.

— Стоп! — внезапно казах аз, спомняйки си един от филмите, които някога съм гледал, или май беше аниме. Джеймс замръзна с шкафа в ръка, гледайки ме изненадано. — Ако вратата е така нареченият портал, може ли просто да изрежем рамката на вратата, да я поставим на пода и да нахвърляме мебели отгоре?

— Рома, ти съвсем ли изглупя?! — възмути се Ника.

— Определено изглупя — съгласи се с нея Джеймс. — Но на мен тази мисъл ми харесва — той погледна сестра ми, а след това и меча в ръката ѝ. — Можеш ли да отрежеш рамката на вратата?

Ника погледна скептично към стената.

— Къщата сигурно е защитена с руни.

— И? — нетърпеливо попита медиумът.

— Ще опитам — неуверено каза Ника. — Но ще ми трябва време за подготовка.

Тя вдигна меча си, застана в бойна стойка пред вратата и затвори очи. След това последваха няколко плавни движения от някакъв комплекс и отново пауза. Междувременно кръвта продължаваше да поглъща гофу един след друг, и изведнъж Ника нанесе три удара във въздуха, едва забележими за окото, всеки от които беше придружен от освобождаване на тънки ивици синя енергия. Те попаднаха в стената отстрани и над вратата, пробивайки с трясък през тухлената зидария, сякаш е тънко дърво.

Джеймс веднага се хвърли към стената, хвана рамката на вратата с ръце и я дръпна със сила към себе си. Със скърцане стоманената врата рухна на пода, а върху нея медиумът веднага натрупа шкафа, масата и всички мебели, останали сравнително цели след торнадото на призрака. През отвора в стената виждахме как военните притичват около защитния периметър, но сега няхахме абсолютно никакво време за тях.

— Най-малкото, ако това същество успее да отвори вратата, ще бъде силно изненадано, натъквайки се на хоризонтална плоскост — подсмихнах се аз.

Изненадващо, но Ника не подкрепи шегата ми, а продължи да гледа притеснено кръвта, която се изливаше изпод вратата. Да, и Джеймс изглеждаше все така напрегнат. Вероятно аз просто емоционално не можех да разбера разликата между това, което се втурваше към нас през вратата, и призрака на Селена, защото за мен

срещата и с единия, и с другия, при равни други условия, беше еднакво смъртоносна.

Локвата кръв до вратата изведнъж започна да се събира и оформя, сякаш на гости ни идва течен терминатор. След известно време пред нас се появи нещо като кървава ръка, стърчаща от пода.

— Все още ли имаш от моите гофу на меча си? — напрегнато попита Джеймс.

— Два листа — потвърди Ника.

— Тогава защо стоиш? Режи!

Ника замахна с меча и с лекота разполови ръката от кръв, но изпод вратата вече изпълзяваше още една. И още. И още. Твърде много ръце станаха за едно същество, струва ми се. Но сестра ми се извъртя и с един удар ги отрязва. В отговор на това действие вратата започна да се тресе, сякаш се опитва да отхвърли натрупаните върху нея мебели. Кръвта за пореден път се сгъсти, но сега оформи не ръка, а цяла глава. Плешива, направена от кръв и сякаш сляпа, защото очите ѝ още не бяха успели да се оформят.

— Дайте ми я — избълбука главата.

Ника отново замахна с меча, създавайки тънка ивица синя енергия върху острието му, но тя просто премина през кървавото същество, без да го нарани ни най-малко.

— Безполезно — коментира Джеймс. — Това е духовно същество, подобно на призраците, може да бъде наранено само от моите гофу.

— Тя е моя! — продължи да бълбука неканеният гост.

И тогава със закъснение осъзнах, че все още държа ножа на Джеймс в ръката си. Разбира се, не знаех как да мятам тези чудесии, така че просто скочих до главата и забих ножа право в челото ѝ. Ако това беше жив човек, дори и да заплашва живота ми, далеч не бях сигурен, че щях да се реша на такъв удар, но главата, изцяло състояща се от кръв, не асоциирах с никой одушевен.

— А-а! — изпищя главата и се разля на пода в кървава локва.

После цялата изливаща се изпод вратата кръв внезапно потече обратно, сякаш някой е включил много мощна прахосмукачка и я изсмуква обратно.

Възцари се неочаквано оглушаваща тишина.

— Вече не усещам злоещото присъствие — леко изненадано заяви Джеймс.

— Аз също — съгласи се с него Ника.

— И аз не го усещам — казах аз, само за да кажа нещо. — Е, аз и до този момент не усещах нищо.

Още известно време стояхме и мълчаливо гледахме лежащата на пода врата.

— И това е всичко? — не издържах най-накрая аз.

— Очевидно да — отвърна Джеймс не особено уверено, след което приближи до мен и ме потупа по главата. — Браво на теб, момче. Запази оръжието до последния момент, за да нанесеш решителен удар по уязвима част.

Аха, точно това, запазих, а не глупаво забравих. Така ще казвам на всички.

— Ножът беше добре. Но също казах, че ще е добра идея да изрежем вратата — отбелязах аз не без гордост. — Иначе нямаше да успеем да го удържим.

Все още помнех думите на медиума за моята безполезност и просто не можех да мълча.

— О, малък, не се надуйвай чак толкова — изсумтя Ника. — Има такъв способ — да попиташ глупака. Да поискаш мнението на човек, който е напълно невеж по даден въпрос, и често ум, неограничен от общоизвестните „може“ и „не може“, ще предложи неочаквано решение. Например, да убеди призрак сам да се запечата в капан, или да изреже врата от стена, за да блокира достъпа на ужасно създание.

Изглежда сестричката ми дойде на себе си, почти бях започнал да се тревожа за нея. И като цяло, нека си приказва каквото иска, аз все пак съм герой.

— Решения, които спасиха живота ни — гордо напомних аз.

— Ох, стига вече — изсумтя Ника и погледна въпросително Джеймс. — Какви са по-нататъшните ни действия?

Медиумът започна да блъска с крак шкафа, за да освободи изхода.

— Вашите — никакви — отвърна той. — Аз ще дам на семейство Огава свитъка с призрака и ще се прибера в офиса, където с Миси ще напишем подробен отчет за всичко, което се случи.

— Отчет?

— Разбира се. Съгласно условията на договора предоставям на клиента не само свитъка със заловения призрак, но и цялата информация за него. Те би трябвало да знаят откъде се е появил, какви са били целите му и отговорът на главния въпрос — „кой е виновен?“.

Погледнах скептично медиума.

— И кой е виновен?

— Миси все още проучва възможните връзки на Селена със семейство Огава, както и с предишните собственици на имението. Но най-вероятно Селена се е появила тук случайно, вероятно бягайки от онова същество от кръвта.

Джеймс най-накрая освободи прохода от мебелите и ние успяхме да напуснем къщата. На военните им беше строго забранено да пресичат защитния периметър, така че сега те се тълпяха близо до палатките с автомати в готовност и ни посрещнаха с много предпазливи погледи. Цяло чудо беше, че не започнаха да стрелят.

Икономът се появи сякаш изпод земята, веднага щом напуснахме защитния периметър.

— Работата свършена ли е?

— Да — потвърди Джеймс. — Призракът е заловен, домът е чист.

Аха, при това и в буквален, и в преносен смисъл. Освен сериозно пострадалата зала, Селена беше почистила останалите помещения до състояние на идеална стерилност. Но виж, входната врата ще трябва да се смени. Старата направо щях да я изгоря, за да не остане никаква връзка с онова същество от кръвта.

— Ще съобщя добрата новина на господин Акаги — кимна плешивият мъж и забърза към имението.

Може би надценените способности му, защото той се движеше по-скоро комично, отколкото грациозно.

— Хм... а те после какво ще правят с призрака? — опомних се аз.

— Очевидно ще го отнесат в църквата, там ще се опитат да го разпитат и да го прогонят — сви рамене Джеймс. — А аз ще ги посъветвам да го направят още тази нощ преди полунощ, в противен случай призракът може да се измъкне от печата. Селена и така е невероятно силна, а в полунощ силата ѝ ще се увеличи още повече.

— А ние може ли да присъстваме? — попитах предпазливо аз.

— Защо?

Как да му обясня, че чувствам някаква отговорност за призрака, след като ме послуша и се остави да бъде запечатан. Освен това интуицията ми подсказваше, че ще продължа да общувам с призраци, което означава, че трябва по-добре да се запозная с всички аспекти на техния псевдоживот и окончателна смърт.

— Как така защо? — намеси се Ника. — Ще е интересно!

Аз кимнах в знак на съгласие.

— Няма проблем — лесно се съгласи медиумът. — И на мен самият ще ми бъде по-спокойно, ако проконтролирам процеса. Тогава ще отидем всички заедно.

През следващия половин час Ника и аз отново изобразявахме „Хачико“, седнали в палатката, докато Джеймс се отчиташе на клиента. Медиумът беше поканен в дома, където се появи пред светлите очи на главата на семейство Огава с подробен отчет за случилото се, а ние скромно си починахме до телата на убитите от призрака хора. Впрочем, след събитията в имението трупове вече не ме плашеха.

— Нали разбираш, че се шегувах с „глупака“? — малко смутено попита Ника, когато останахме сами. — Всъщност ти беше страхотен. На практика ти днес спаси живота на Джеймс.

— И твоя — напомних аз.

— Е, аз някак щях да се измъкна — не особено уверено започна тя, но под скептичния ми поглед се отказа. — Добре, добре, ти спаси и мен. Доволен ли си?

Разлях се в усмивка.

— Много.

Не, много добре разбирах, че приносът ми за избавянето от чудовището изпод вратата е доста посредствен, аз просто забих ножа в него, но идеята ми за Селена беше наистина добра.

— Да видим как ще се държиш тази нощ, когато призрактът отново ти дойде на гости, герой — отмъстително напомни Ника.

— След днешния ден ще спя като труп — изсумтях аз. — Нека дойде утре, тогава ще говорим.

А после се появи Джеймс, придружен от иконома, непознат за мен мъж и Харуки Огава.

— Господин Огава — леко кимна Ника.

Аз за всеки случай последвах нейния пример. Още повече, че ако се съди по маниерите и аурата, обгръщащи мъжа, пред нас стоеше не по-малко от самия император на Япония. Не мислех, че един човек може да изглежда едновременно и величествен, и скромнен, и зъл, и добър. По някакъв начин ми напомняше на актьора, който играе във филма „Ип Ман“^[1].

— Вероника Михайлова — поздрави я Акаги Огава. — Неочаквано е да ви срещна като асистент на Джеймс.

— Просто задоволявам любопитството си — сви рамене Ника. — А и пристигна моят роднина от Руските княжества, показвам му живота на Златния остров.

— Това не е най-добрата му част — отбеляза мъжът. — Съгласен съм обаче, че за младите хора е полезно да се запознаят със суровите реалности на нашия свят. Затова реших да покажа на дъщеря си прогонването на призрака.

Като цяло лично на мен Акаги Огава ми се стори доста приятен мъж. Въпреки че първоначално бях останал с чувството, че игнорира нашето присъствие поради арогантност, но не, просто главата на семейството е отсъствал поради някакви важни дела. Да, и господин Огава общуваше с нас доста свободно, без излишен патос, макар че от поведението на Ника предположих, че статусите ни са много различни. Накрая той дори настоя аз и Ника да отидем до храма с лимузината заедно с него и дъщеря му, а Джеймс ни последва с колата си.

В лимузината Харука Огава дълго ме гледа с черните си очимъниста, докато накрая се осмели да попита:

— Страшно ли беше? Чух разказа на господин Харнет, сблъскали сте се с много опасен юрей.

— Юрей?

— Неспокоен дух — обясни момичето.

— А-а... Е, разбира се, че беше страшно — отвърнах честно аз. — Но ние бяхме с най-добрия медиум на Барса.

— Между другото, може би вие също притежавате способности на медиум и в бъдеще смятате да се заемете с този занаят? — попита ме с интерес господин Огава. — Защото само заради интереса да участвате в толкова опасна работа е прекалено...

— Глупаво — завърши Харука вместо него.

— Безразсъдно — укорително я поправи баща й.

Ника се ухили по обичайния си начин.

— Не планираме нищо подобно. Просто ни беше интересно да видим как работи Джеймс, особено след като самият той не очакваше да се сблъска с толкова силен призрак. Ние с Роман искахме просто да погледаме, а не да участваме в случващото се.

Общо взето по пътя си бързахме за незначителни неща, а аз все повече се стараех да си мълча, за да не изтъря нещо излишно. Интересно, но Акаги нито веднъж не попита за семейство Михайлови, макар че вероятно е знаел за техните... тоест за нашите проблеми. Очевидно от някакви понятия за етикет или просто от добро възпитание? Затова пък Харука всячески се стараяше да ме разприказва, но без агресия, по-скоро просто от любопитство.

В храма пристигнахме за около двадесет и пет минути и през това време успях доста приятно да си поговоря и с бащата, и с дъщерята, и дори май никъде не се обърках. Между другото, аз самият никога не съм бил в страната на изгряващото слънце, но на анимета се бях нагледал повече от достатъчно. Затова очаквах да видя нещо като класически японски храм. Изглеждаше логично — семейство Огава, японски храм. Но не, оказа се, че те предпочитат католицизма, както и първоначално сред медиумите избраха „техника“, а не класическия японски „онмьоджи“, макар и с европейска кръв. Колите спряха пред храм от червени тухли, при това не беше нещо голямо и претенциозно. Макар че, лъжа, да намериш непопозен католически храм е нещо, за което трябва да се постараяш, но в този храм всичко си беше на мястото. Нямаше усещане за претенциозност. Всяка островърха кула си беше на мястото, витражите имаха съвсем конкретен и разбираем смисъл, и въобще готическият храм, според мен, е точно мястото, където трябва да отидеш, за да изгониш агресивен призрак.

Паркингът до църквата беше пуст, явно всички открити за посещения служби отдавна бяха приключили. Веднага щом паркирахме, от църквата излезе висок брадат свещеник в черно расо.

— Господин Огава, Джеймс — поздрави той мъжете. — Всичко е подготвено, заповядайте вътре.

— Свети отче Илий — поклони му се Акаги Огава.

Свещеникът поздрави учтиво и нас и дори профилактично ни прекръсти. Аз нямах нищо против, стига в този свят благословията да дава бонус за защита от зли духове, например.

Вътре храмът не се различаваше много от католическите църкви в моя свят. А и защо ли? Този стил на архитектура се е формирал много преди Втората световна война. Може би малко по-различно изглеждаше само кръглият олтар, около който бяха поставени горящи лампи и стояха наредени в полукръг свещеници. Ние скромно седнахме един до друг на пейка на първия ред, а лично аз се чувствах така, сякаш съм дошъл на някакво шоу. Всъщност до голяма степен то си беше точно така.

— Моля, предайте ми неспокойната душа — важно каза свещеникът на Джеймс.

— Ето — без особен пиетет медиумът пхна свитъка в ръката му.

Светият отец пое свитъка, пренесе го в центъра на залата и го положи на олтара. Веднага след това останалите служители на църквата заеха местата си около него и започнаха тиха молитва.

Като взе свещ от олтара, светият отец запали лист гофу и излезе извън кръга на свещениците. След като изгоря приблизително до половината, свитъкът безшумно се разпадна на парчета и във въздуха над олтара се появи Селена. Седналата недалеч от мен Харука тихо ахна, а свещениците още по-силно започнаха да четат молитви.

Момичето-призрак веднага опита да напусне пределите на кръглия олтар, но неочаквано се натъкна на невидима стена. Призракът уплашено се замята вътре в полето, опитвайки се да избяга, но всичко беше напразно.

— Как мислиш, тя къде ще отиде, в ада или в рая? — попитах сестра си, докато жалостиво гледах момичето без кожа.

Ника се намръщи.

— Попитай нещо по-лесно.

— Добре — съгласих се аз. — Кой или какво имаше зад онази врата в имението?

Сестра ми ме погледна раздразнено.

— Знаеш ли... мисля, че тя ще отиде в чистилицето. Малко от живите са достойни за рая, без да измият греховете си, или пък за ада — без нито един шанс за опрощение.

Звучеше логично. По-точно, това би било отлично обяснение за моя свят, но тук, както ми се стори, отговорът можеше да бъде по-точен. Във всеки случай, благодарение на мен, тя поне ще има шанс за

поправяне и прераждане. Може би Селена дори ще ми бъде благодарна, че спасих душата ѝ.

Момичето-призрак ме намери с поглед и се взря с червени от ярост очи.

— Бъди проклет, мръсно момче!

Или може би не.

Харука Огава ме погледна въпросително.

— Мръсно?

— А, тя всички нарича мръсни — уверих аз момичето.

— Уви, момиче, но прокълнатата тук си само ти — тъжно каза светият отец. — Виждам белега на истинското зло върху душата ти. Много мъки си претърпяла и още повече те очакват по пътя на пречиштането.

Изявяваше толкова искрено съжаление, че аз почти му повярвах. Уви, господин Огава вече ни беше показал чека за услугите на църквата да прогонят призрака и според мен единственото нещо, за което свещеникът можеше да съжалява толкова много, беше, че сме донесли само един свитък с призрак.

— Ти пък какво знаеш за чистотата? — изкрещя Селена.

Светият отец Илий застана пред олтара и започна напевно да чете своята молитва, която се различаваше от тази, която казваха другите свещеници. Селена изведнъж спря да блъска невидимата стена и се взря в пространството пред себе си като хипнотизирана.

— Можете да ѝ зададете три въпроса — бързо каза светият отец. — И не се бавете, силите ми няма да стигнат за дълго.

— Имаш ли някаква лична вражда към семейството ми или към онези, които са живели в имението преди нас? — веднага попита Акаги Огава.

— Не — на мига отговори призракът.

— Какво тогава правеше в имението?

— Криех се от Доктора.

С третия въпрос се получи засечка. Джеймс прошепна нещо на главата на семейство Огава, който кимна в знак на съгласие и попита:

— Какъв е този Доктор?

— Той...

От очите и устата на Селена внезапно рукна кръв и цялото ѝ тяло отново се разтресе, сякаш буквално опитва да се самоубие в

невидимата стена. Ако изобщо призрак може да се самоубие толкова лесно, разбира се. А най-лошото беше, че от очите на светия отец също потече кръв!

— Приключваме! — заповяда той.

Свещениците усилиха молитвата си и в същия момент полето около призрака рязко започна да се свива. Много бързо то се смали толкова много, че докосна тялото ѝ. Но вместо болка или причиняване на някакво увреждане в местата на съприкосновение с тялото на Селена, кожата ѝ там изведнъж започна да се възстановява. Първо на ръцете, след това на краката, на горната част на главата, надолу по лицето и към раменете. И накрая пред нас се появи момиче с невероятна красота. На снимката от психиатричната болница тя изглеждаше съвсем различно, очевидно я бяха снимали не в най-добрите ѝ моменти. Сега момичето изглеждаше така, сякаш тъкмо излиза от козметичен салон.

— Какво стана с мен? — шокира се тя, гледайки ръцете си.

— Върнахме ти истинския облик — обясни ѝ свети отец Илий, докато с носна кърпа бършеше кръвта от бузата си. — Защото трябва да напуснеш този свят във вида, в който те е замислил Създателят.

Той даде знак на свещениците, те вдигнаха ръце към тавана и между тях се образува нещо като огромен светлинен печат. А после светлината погълна призрака и той изчезна в ярка светкавица.

Джеймс крадешком се прозя.

— Е, това беше.

Може би той беше виждал това действие не за първи път и беше свикнал с него, но аз известно време седях, гледайки тъпо пред себе си. Съдейки по тишината, семейство Огава и Ника също бяха впечатлени от всичко случило се.

— Какво стана? — обърна се най-накрая Акаги към светия отец.
— Защо тя не отговори на третия въпрос?

— Очевидно някой ѝ попречи — уморено отвърна светият отец.
— Момичето беше покровителствано от много тъмно същество, усетих неговата сила едва с крайчеца на съзнанието си и ако не беше светостта на това място и помощта на братята, щях да умра моментално.

Всичко това брадатият свещеник каза без особени емоции, дори избърса кръвта от лицето си с вид, сякаш очите му кървят поне веднъж

месечно и това е общо взето нещо обичайно.

— Е, поне потвърди догадката ми, че вашата къща е избрана случайно — каза Джеймс, ставайки от пейката. — Ще ви предоставя пълен отчет утре, просто за всеки случай. Но мисля, че вече не е нужно да се притеснявате за дома.

— Мисля, че да — съгласи се с него Акаги Огава. — Доколкото изобщо може да бъдеш сигурен за нещо с призраци. Ами този Доктор? Джеймс сви рамене.

— Не е мой проблем. Интуицията ми подсказва, че корените на тази история отиват в Берлин, там си имат медиуми, включително и Виктор Саприкин, те да се оправят.

— Ще предам информацията в берлинския отдел — каза светият отец, след като чу медиума. — Ако там се е появило такова опасно и силно същество, то с това трябва да се заеме църквата.

Семейство Огава първо се сбогува с нас и със свещеника. Преди да си тръгне, Харука приближи до мен и много подозрително съобщи, че призракт само мен е нарекъл мръсен и това навеждало на странни мисли. Не знам какви там мисли се бяха появили в сладката ѝ главица, но малкото момиченце се очертаваше да израсне като сериозна провокаторка.

Джеймс още известно време обсъжда някои свои въпроси със светия отец, а ние с Ника търпеливо го чакахме да поговорим за нашите неотложни проблеми.

— Е, свършихме добра работа — похвали нас и себе си Джеймс. — Сега да се насним подobaващо и да се заемем с вашия призрак.

Тук нямах намерение да споря. Толкова много ми се спеше, че ако днес призракт на момичето пак се появи пред прозореца на хотелската ми стая, дори ще ме домързи да пусна щорите. Просто ще заровя лице във възглавницата и ще заспя.

Качихме се в колата на медиума и докато той ни караше към хотела, обсъдихме по-нататъшните планове:

— Обадете ми се в офиса утре след дванадесет, да подпишем договора — механично каза Джеймс. — И ще отидем да търсим тялото.

— Договор? — изненадах се аз. — Мислех, че вие просто ще ни помогнете да се справим с нашия призрак.

— Ще помогна, разбира се — съгласи се медиумът. — Но аз си имам правило — всяка работа се извършва само след подписване на всички документи.

— Ние и така ви вярваме — увери го Ника.

— Какво общо има доверието тук? Добрият бизнес се гради ме на доверие, а на грамотно съставени договори.

Ника се намръщи.

— И с приятели?

— Особено с приятели. И нека бъдем реалисти, ние се познаваме от два дни, какви приятели сме? В допълнение, аз декларирам всички хонорари официално, с плащане на всички данъци, а без договор това е невъзможно.

Тук ние със сестра ми се напрегнахме.

— Казахте, че ще ви помогнем да се справите с полтъргайста и тогава вие ще ни помогнете — възмутих се аз. — Рискувахме живота си!

— Точно така — съгласи се Джеймс. — Сега съм свободен и готов да поема случая ви. Но казах ли думата „безплатно“?

Хм, всъщност май не каза такова нещо. Дори сега тази дума му се удаваше с усилие.

Тук вече започна да се ядосва дори Ника.

— Надявам се, че поне отстъпка ще ни направите?

— Каква отстъпка? — ужаси се Джеймс. — Кажете благодаря, че не увеличавам цената. За тази поръчка употребих всичките си запаси от гофу, сега ще трябва да работя извънредно.

— Ъ-ъ... съвсем всичките ли използвахте? — огорчено попитах аз. — Надявах се да поискам поне един за защита, за всеки случай.

— Днес няма да се получи, но утре мога да направя няколко — след кратък размисъл се съгласи Джеймс. — Но само за лична употреба, защото гофу съдържат кръвта ми и с определени умения с тяхна помощ могат да ми нанесат много сериозни поражения. Разбира се, ще ви ги продам на пазарна цена.

— Вие за самолет ли спестявате? — попитах възмутено. — Защо са ви толкова много пари?

— Самолет си имам — махна с ръка медиумът. — И хеликоптер. И яхта. Знаеш ли, момче, има страхотен принцип — ако можеш да правиш нещо добре, никога не го прави евтино.

— Казвам се Роман — навъсено напомних аз.

Но изглежда медиумът принципно отказваше да запомни името ми или просто открито ми се подиграваше. Остатъкът от пътя прекарахме в мълчание — и аз, и Ника нямахме никакво желание да общуваме с това алчно влечуго.

— До утре — сбогува се с нас медиумът до хотела, а аз не се съдържах и показах неприличен жест след него.

— Уф, колко грозно, Рома — смъмри ме Ника. — Всичко трябва да се прави по-елегантно. Следващия път, когато му потрябва твоята помощ, ще му смъкнем три кожи.

— А мислиш ли, че ще му потрябва?

— Считай това за женска интуиция — изхихика сестричката ми. — Освен това видях как светнаха очите на Джеймс, когато ти разговаряше с призрака. Струва ми се, че това е нещо повече от обикновено привличане към човек, преживял клинична смърт. Те ти се доверяват.

Хм, възможно е Ника да беше права, защото тази нощ се събудих с усещането за студено докосване по тила. Обръщайки се към прозореца, видях познатото „лице“ на призрака от пътя.

— Пак ли ти? — попитах в просъница, сякаш очаквах някакъв отговор.

След събитията от деня не усещах в себе си и следа от ужаса, който изпитах при първата поява на призрака пред прозореца. По-скоро леко раздразнение от това, че ми пречат да спя.

— Добре, ще ти помогна — продължих да говоря с призрака на момичето. — Утре. А сега можеш да висиш отвън колкото си искаш, аз лично ще спя — обръщайки се от другата страна, аз изведнъж се опомних и подхвърлих на призрака: — Ако искаш да прекараш времето си ползотворно, можеш да надраскаш името си на стъклото, това значително ще ни облекчи задачата.

[1] „Ip Man“ (англ.) — поредица от хонгконгски филми за бойни изкуства. Главният герой Ип Ман е действителна личност, майстор по бойни изкуства, който е имал няколко много известни ученици, по-късно станали прочути майстори, един от тях е Брус Лий. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Първото нещо, което направих сутринта, беше да проверя прозореца. Колкото и да е странно, момичето-призрак действително ме беше послушала и беше написала името си. Или поне се беше опитала...

„Али“

Или това наистина е нейното име и тя просто не се беше сетила да напише фамилията си, или не ѝ достигаше сила да довърши подписа. Във всеки случай действията ѝ бяха пряко доказателство, че призраците са привлечени от мен с някаква причина и са готови да сътрудничат. Това явно е по-добро от отношението на домашния дух в имението на Михайлови и повишената агресия на демоните.

Сякаш усетила, че съм се събудил, в стаята нахлу Ника.

— Четеш любовно послание от фенка? — веднага се досети тя.

— Нещо такова — не тръгнах да споря аз. — Помолих призрака да напише името си, за да ни е по-лесно да я намерим.

— Само името? — уточни сестрата.

— Ами... да — признах аз.

— „Али“ — прочете тя на глас. — Някак си се съмнявам, че това ще ни помогне много. Следващия път уточнявай, че фамилията също е полезна, а най-добре веднага поискай номера на паспорта ѝ.

— Джеймс каза, че неговата асистентка е майстор в намирането на информация — напомних аз. — Може би сред изчезналите тъмнокоси момичета няма чак толкова много с име, започващо с „Али“.

Ника кимна в знак на съгласие.

— Наистина, нека този неблагодарник отработи хонорара си докрай. Все още съм в шок, че поиска пари от нас, след като му помогнахме да се справи със Селена и онова кърваво чудовище.

Силно подозирах, че желанието на Джеймс да ни смъкне пари е също толкова фундаментално, колкото нежеланието на Ника да му плати. И на медиума тези пари не му бяха чак толкова нужни, и за

сестра ми тази сума не беше никаква сериозна загуба. Лично аз, разбира се, бях на страната на сестра си, а и вчера Джеймс откровено ме вбеси с изявлението си за договора за услуга. Но като се замислих, стигнах до извода, че ние имахме нужда Джеймс бързо да приключи с имението на семейство Огава и да се заеме с нашия проблем. Самият той не бързаше за никъде и можеше да си играе с призрака на любителката на чистотата поне до следващия месец. Така че, ако се подходи към въпроса без емоции, нашата помощ беше чисто доброволна и нямаше никакво отношение към бизнеса.

От сутрешната тренировка не успях да се измъкна, а и всъщност не се опитвах, помрънках само за приличие. Просто да тренирам рано сутрин все още ми беше много трудно психологически, защото в моя свят водех живот на сова, работейки през нощта. Но много добре разбирах, че физическата форма в този свят е от голямо значение и се стараех да изцедея от младото си тяло всички сили, за да се подготвя максимално за момента, в който с мен ще започнат да работят истински треньори.

На обилната и вкусна закуска в ресторанта на хотела със сестра ми обсъдихме някои моменти от вчера, във връзка с които имах въпроси. Например защо Ника каза, че не съществуват артефакти, които да защитават от призраци, а на практика Джеймс беше готов да ни продаде няколко кинжала, способни да развъпльщават призраци.

— Да не мислиш, че съм много наясно с тези неща? — направи гримаса Ника. — В открита продажба такива неща със сигурност няма. Какво използват медиумите и най-важното, какво от това наистина работи и какво не, знаят само те. И медиумите споделят тази информация много неохотно.

— На Златния остров се намират най-добрите учебни заведения в света — напомних аз. — Там няма ли факултети за медиуми?

— Пфу, никой не би тръгнал да прави отделен факултет заради няколко човека. Способностите на медиумите са много индивидуални, а най-важното е, че нямат никаква бойна стойност. Много малко хора ще искат да отделят време, за да ги развиват за сметка на други умения и способности.

— Но заплахата от призраци...

— Твърде незначителна — изсумтя Ника, дояждайки вече третата си пирожка. Удивително как с такъв апетит успява да задържи

толкова перфектна физическа форма. — Способностите на медиум се развиват или за конкретна цел, като Джеймс, или просто защото това е семейна традиция. И всички умения се предават индивидуално от учителя на ученика.

Известно време се храних в мълчание, опитвайки се да оформя голямата картина в главата си.

— А свещениците? — попитах най-накрая. — Те с лекота успяха да задържат Селена и дори я принудиха да отговаря на въпроси. Защо те не ловят призраци?

— Ама че сравнение — изсумтя момичето. — Църквата е свещено място, там всеки призрак губи голяма част от силата си. Освен това Селена я удържаха с молитви цяла тълпа свещеници. Призракът нямаше никакъв шанс. Но да ловят призраци „в полето“ свещениците определено няма да хукнат, твърде опасно е.

— А екзорсистите?

Ника се хвана за главата.

— Откъде да знам! Факт е, че медиумите са малко, а църквата не тича след призраци. Във всеки случай, аз не съм чувала за такова нещо. Ако искаш да научиш повече, говори с медиуми и свещеници.

Логично, дявол да го вземе. И звучи като добър план, просто ще трябва да поизмъча Джеймс по пътя към призрака.

— Слушай — след леко колебание каза Ника. — Трябва да решим какво да правим по-нататък. Баща ми все още не е успял да се споразумее с Месаря, а вдругиден аз трябва да се върна в Академията. Сега е такъв момент, че в никакъв случай не бива да пропускам часове — трябва да покажа на всички, че с Михайлови всичко е наред и дребните неуредици изобщо не са ни повлияли.

— А какви са вариантите? — с интерес попитах аз.

— Баща ми предложи да те уредя за седмица-две като помощник на Джеймс. Може от него да получиш повече информация за работата с гофу и занаята на медиумите като цяло. Ако призраците продължават да проявяват интерес към теб, то по-добре да се научиш как да им се противопоставяш.

— По принцип нямам нищо против — съгласих се аз. — Но просто така ли ще ме оставиш съвсем сам в града?

Все пак, колкото и да се стараех да изуча този свят от видеоклипове и друга информация в мрежата, все още не се чувствах

много комфортно в Барса. Въпреки че, за да се вляя в обществото, може би просто трябва да пообикалям из града сам? Само някой домашен дух да не се опита да ме убие и поредния призрак да не ми се лепне.

— Разбира се, баща ми ще ти осигури охрана — увери ме Ника.
— Ще живееш тук, а при работата ти с Джеймс ще те придружава наш човек.

Стана ми по-спокойно. Не че нямах доверие на Джеймс, но интересът му към моята безопасност очевидно беше по-малък от този на сестра ми, така че охранителят определено нямаше да е излишен.

— Нека само да не бързаме — помолих сестра си. — Ще говорим с медиума, когато се появи подходяща възможност.

— Добре — лесно се съгласи Ника.

След закуската отидохме в офиса на Джеймс, подписахме всички необходими документи и аз подробно описах на помощничката му преследващия ме призрак: дрехи, цвят на косата, фигура, възможно име. Всъщност момичето, което отначало взехме за секретарка, се оказа и добър художник, като перфектно скицира бедното момиче без лице по моето описание. А после в офиса се появи и самият медиум.

— Изглеждате малко блед — отбеляза Ника, като го погледна скептично.

Джеймс наистина изглеждаше така, сякаш не е спал цяла нощ. Не, костюмът на мъжа беше перфектен, кой би се съмнявал, но по лицето му си личеше колко много е уморен. Кръгове под очите, изпъкнали скули и две чаши кафе в ръцете потвърдиха подозренията ми.

— Отделих много енергия за възстановяване на запасите от гофу — измърмори Джеймс в отговор. — Да отиваш на среща с призрак без оръжие не е добра идея — той връчи на Ника няколко ножа, а на мен хвърли малък пакет. — Това е за теб, както поръча.

Разгръщайки хартията, намерих вътре три тъпи стрелички за детски дартс с увити около тях листове гофу.

— Какво е това? — попитах озадачено.

— Нали не си мислил, че ще ти поверя ножове — отговори той съвсем сериозно. — Така или иначе не умееш да ги мташ, а стреличките всъщност са много удобно нещо.

Какво пък, тук беше прав, хвърлянето на ножове определено не беше част от уменията ми, но дори и с това съвсем логично обяснение в мен все още оставаше чувството, че ми се подиграва.

— А защо подобни неща не се предлагат за свободна продажба? — зададох отдавна интересуващия ме въпрос.

— В гофу са вложени моите духовни сили, без да ги подхранвам те бързо отслабват и напълно се разсейват в рамките на няколко дни — обясни медиумът. — Така че да се продават такива неща в магазините не е много изгодно. Но когато отивам по конкретен случай, както беше с имението Огава, мога да въоръжа няколко души.

— Тоест ние платихме луди пари за листчета, които действат само няколко дни! — възмути се Ника.

— Също така отиваме на опасна мисия — сви рамене Джеймс. — Още днес може да влязат в употреба, а след няколко дни ще ви ги обновя, при това напълно безплатно. И не казвайте, че не съм щедър човек.

Ника в отговор само сърдито изсумтя, но нямаше какво да се гневи. Още повече, че точно нейните гофу получихме като безплатен бонус.

Този път пътувахме с нашата кола и горкият Джеймс мигновено заспа на задната седалка. Не успях да го разпитам за работата на медиумите и църквата, трябваше да задоволявам любопитството си в мрежата, още повече, че преди не се бях интересувал конкретно от тези въпроси и имаше шанс да намеря интересна информация. И наистина намерих някои неща. Първо, медиумите си имаха своя затворена Асоциация, именно там те обменяха опит и информация и получаваха крупни поръчки. Без членство в Асоциацията никой нямаше право да предоставя официалните услуги на медиумите. Второ, църквата плътно беше заела нишата на защитни руни върху къщи, коли и компютърна техника. Понятието „да осветиш кола“ в този свят имаше съвсем конкретен смисъл, и се подразбираше, че енергията в същите тези руни трябва да се обновява.

— Възможно ли е съществуването на призраци да е изгодно за църквата? — обърнах се аз към Ника след два часа интензивно проучване на информация в мрежата. — И именно по тази причина те да не се занимават с лов на призраци? — тук ме осени. — А може би

поради същата причина в Академиите няма факултети за обучение на медиуми? Ако обучението на убийци на призраци стане регулярно...

— Тогава отпада необходимостта от защитни руни — без да отваря очи, каза Джеймс от задната седалка. — И точно затова все още няма официални служби за унищожаване на призраци, въпреки че правителството отдавна обещава да ги създаде. И докато този въпрос не бъде решен, медиумите могат спокойно да заработват своите копейки.

— Ама че „копейки“! — веднага се възмути Ника. — Това си е грабеж посред бял ден!

— Да броиш чуждите парите е грозно — с лека насмешка отвърна Джеймс.

— Аз броя собствените си пари — измърмори сестра ми. — И откакто се свързахме с вас, те стават все по-малко и по-малко.

Докато те се занимавах с икономически разпавии, аз продължих да осмислям новата информация. В крайна сметка в този свят всичко е същото като в нашия — ние ще вземем пари за решаването на вашите проблеми, но няма да ги решим напълно, за да може отново да се обърнете към нас. Ако държавата поиска, тя спокойно би могла да създаде отделна структура от медиуми, да отвори пълноценни факултети за тяхното обучение и бързо да се справи с всички блуждаещи призраци. Но не, това е прекалено неизгодно.

— Сигурно Асоциацията на медиумите плаща големи данъци? — попитах аз Джеймс, доволен, че най-накрая се събуди и може да отговаря на въпросите ми. — А може би и някакви отчисления за църквата?

— Естествено — съгласи се медиумът. — Да не мислехте, че просто така тичам с договори? Работата ни се следи много внимателно. Копия от отчетите за всяка поръчка се дават не само на клиента, но и на управлението за сигурност на Златния остров.

— А прогонването на призрака се извършва в църквата пред очите на клиента — кимнах с разбиране аз. — За прилични пари. Всички са се устроили много удобно.

Ника ме погледна изненадано. Изглежда никога не съм се държал така, че изразените на глас мисли и логически изводи да се възприемат като нещо неочаквано. Но в разговора ни тя не се намеси, давайки ми

възможност да говоря с медиума за неговите способности и занаятът му като цяло.

— А какво е необходимо, за да станеш член на Асоциацията на медиумите и да започнеш да приемаш поръчки? — попитах аз с интерес.

— Да бъдеш препоръчан от трима членове на асоциацията и да платиш членски внос — спокойно отговори Джеймс. — Да не си решил да пробваш да станеш медиум? Вече ти казах, че за това нямаш никакви способности.

Не че наистина възнамерявах да се занимавам с това, но като един от вариантите за печелене на пари... защо не? Само че бих предпочел да работя не с агресивни призраци, а с такива, с които мога да се разбера. И при всички случаи бих искал да имам в резерв възможност да прогонвам или хващам напорист призрак, както го прави Джеймс.

— А как определите, че нямам способности? — с интерес попитах аз. — Нивото на Х-телата и предразположеност към стихииите — това е разбираемо. А към коя стихия се отнасят способностите на медиума?

— Това е индивидуална особеност, позволяваща да се усещат призраците и по едни или друг начин да им се въздейства. Мнозина я наричат сила на душата, която някои медиуми могат да контролират директно, докато други, като мен, използват подръчни средства. Някои от нас също така могат да получават откъслечна информация за хората, нещо като видения.

— И тези видения ви показаха, че не съм медиум? — уточних аз.

— Точно така.

Интересно, а какво още му бяха показали тези видения? Струва ми се, че от страна на Ника е било леко рисковано да води човек от друг свят при истински медиум. От друга страна, напоследък тя направи толкова много глупости, че имам подозрение, че всичко се прави умишлено. Ника или се опитваше да ме подложи на стрес, или привличаше нечие внимание, а може би просто подобна небрежност беше нейният начин на живот.

— А вашите видения могат ли да грешат?

— Не — веднага отговори Джеймс. — Виденията не грешат, но понякога мога да ги тълкувам погрешно. И това определено не е твоят

случай, медиумите ги чувствам по различен начин от другите хора, а твоята способност да виждаш призраците явно има други корени.

Какво пък, в краен случай все още мога да заработвам пари като помощник на медиум, това също не е лошо.

— Пристигнахме — каза Ника, като отби встрани от пътя. — Някъде тук срещнахме твоя призрак. Между другото, не я ли виждаш?

Погледнах през прозореца.

— Като че ли не.

— А чии са земите тук? — с прозявка попита медиумът.

— Няколко километра вляво е Дюбоа, а от другата страна на пътя има пет километра на Симонови и Орлови — с готовност отговори Ника. Изглежда беше успяла да проучи този въпрос предварително. — Но мисля, че едва ли тялото е на тяхна територия, в противен случай семействата отдавна щяха да се справят с този призрак.

— Логично — съгласи се Джеймс. — Никой не иска по територията му да броди неспокойна душа. Е, хайде да се поразходим и да я потърсим.

Излизайки от колата, той се протегна с цяло тяло, оправи си костюма и вдъхна чистия въздух.

— Времето е страхотно.

— По-сериозно — тръшна вратата Ника, като взе със себе си един от мечовете. — Вие сте на работа, а не на разходка.

Аз също излязох от колата, застанах на пътя и се огледах. По някаква причина искрено вярвах, че призрактът ще се появи веднага щом пристигнем, а тук — неприятна изненада.

— Може би е изразходвала цялата си енергия, за да те следва в града две нощи подред? — предположи медиумът. — Без помощта на призрак намирането на тялото ще бъде значително по-сложно. Предлагам за начало да се разделим и да огледаме покрай пътя — вие двамата вървете от тази страна, а аз — от другата.

Разбира се, от филмите на ужасите знаех много добре, че да се разделиш не е най-добрата тактика, но сега е ден, слънцето грее и сякаш няма от какво да се страхуваме. Във всеки случай много се надявах да е така.

— Един час, за да огледаме — съгласи се Ника. — След това се срещаме при колата и решаваме какво да правим по-нататък. Ако нещо стане, ще си звъним.

След като вървахме по пътя половин час, с Ника решихме да се опитаме да влезем малко по-навътре в гората. Удивително е как само на няколко часа път с кола от мегаполиса може да съществува такава девствена природа. Щом се отдалечихме само на петдесетина метра от пътя, и се появи усещането, сякаш сме някъде в далечните полета на Алтай. Чуваше се само пеенето на птичките и шумоленето на тревата и дърветата, а наоколо нямаше нито един намек за цивилизация. Колата и пътят изчезнаха зад гърба ни, сякаш никога не ги е имало.

— Уж толкова много територии са погълнати от вода, а градовете заемат дори по-малко място, отколкото в моя свят — отбелязах аз, като се препънах в малка дупка и болезнено си ударих пръста на крака. — Тсс... наоколо има толкова много безстопанствени територии.

— Първо, не са безстопанствени, а са острови, които поддържат екосистемата — поправи ме сестра ми. — Когато от порталите периодично се появяват орди от демони, които унищожават абсолютно всичко по пътя си и превръщат земята в безжизнено пепелище, започваш да цениш всяко дърво.

Ето значи какво липсваше на нашия свят, за да започне да цени природата — нашествие на демони!

Отново се спънах, въпреки че уж вървах по идеално равна земя, и сега си нараних другия крак. Какво става, по дяволите!

— И второ — продължи Ника. — Не вземаш предвид броя на жертвите от изместването на Оста на света и последвалите събития. Страхувам се, че населението на Земята скоро няма да се възстанови дори до половината от нивото, на което е било през тридесетте години на миналия век.

А, да, все забравям, че този свят е претърпял най-тежките бедствия, на фона на които дори Втората световна война изглежда като незначителен сблъсък. Колко ли различни опасни същества са се появили по едно и също време покрай най-обикновени неподготвени хора...

И тогава не само се спънах, а буквално полетях на земята, получавайки силен тласък в гърба. Въпреки че, разбира се, наоколо нямаше никой освен Ника.

— Какво ти става? — изненада се тя, докато ми помагаше да стана.

— Слушай — изведнъж ми просветна след падането. — А в тези твои гори случайно да не живеят някакви дребни същества като горски духове, дриади или феи?

— Разбира се, за горите обикновено се грижи малкия народ, те не са много, но... — тук тя се усети. — А-а... значи и те не те харесват.

Тряс. И сякаш за потвърждение в главата ме улучи паднала от дървото шишарка. А после още една, по-голяма, се устреми към мен, но Ника рязко замахна с меча и я разряза наполовина.

— Може би за теб ще е по-добре да не обикаляш без причина из гората — заключи момичето. — Дори не се сетих за малкия народ. Те никога не се показват на хората и на практика не се проявяват по никакъв начин, но заради теб очевидно са решили да направят изключение. Ще трябва да те върнем в колата. Ще поседиш там, защитните руни няма да позволят на тези дребосъци да правят мръсните си номера.

И наистина се наложи да се върна! Колкото по-дълго оставах в гората, толкова повече клони и шишарки падаха върху мен. Корените на дърветата започнаха да стават толкова нагли, че направо ме хващаха за гащите! Силно подозирам, че ако бях останал още малко в гората, определено някое паднало дърво щеше да ме убие. Добре, че Ника успяваше да ме предпази от голяма част от атаките, а това определено бяха атаки, но въпреки това част от тях ме достигаха.

Измъквайки се от гората с няколко натъртвания и охлузвания за спомен, аз се заключих в колата и още половин час се пекох на слънце в очакване на завръщането на Джеймс и Ника. Гледайки околните дървета и храсти, честно се опитах да различа притаилите се в тях малки пакостници, но всичко беше напразно. А така ми се искаше да установя контакт с тях и да разбера с какво точно не им се харесах.

Скоро Ника се присъедини към мен, а последен с бавна крачка излезе от гората Джеймс.

— Намерихте ли нещо? — попита медиумът, хвърляйки изненадан поглед към издрасканите ми лице и ръце.

— Не — поклати глава Ника. — Всъщност се надявах, че призракът ще се появи веднага и няма да ни се налага да го търсим. Тук можем да я търсим със седмици, а ако тялото е заровено, то работата като цяло е безнадеждна.

— Можем да опитаме да се върнем тук през нощта — предложих аз. — Може би призракът просто няма достатъчно сила, за да се появи през деня.

— Освен ако, разбира се, не са минали четиридесет дни от смъртта ѝ и тя не е изчезнала — добави Ника.

— Тогава въпросът ще бъде решен и просто няма да има кой да преследва момчето — каза Джеймс. — Но все пак би било хубаво да намерим тялото и да го погребем. Така ще е по-спокойно.

— Значи ще се върнем през нощта? — уточни Ника.

Джеймс се облакът на колата и присви очи към слънцето.

— Не е работа да обикаляме напред-назад. Очевидно ще трябва да използвам няколко фокуса, за да намеря мъртвото момиче.

— Какво?! Значи си имал начин да намериш тялото? — възмути се Ника, като стисна със сила дръжката на меч в ръката си. — И си мълчал?

— Моята руна улавя само еманациите на смъртта — махна с ръка Джеймс. — Тя може да реагира не само на човек, но и на голямо животно. Освен това изисква известни усилия. Аз и така едва се влача, в случай, че не си забелязала. Но ако няма друг вариант...

Той извади още един лист хартия от чантата си, приготви прясна смес от боя и кръв и започна да рисува, използвайки капака на колата вместо маса.

— А какво означават тези руни? — попитах аз, като за пореден път се вгледах в шарките на гофу. — Приличат на японски йероглифи, но в същото време надписът е малко по-различен.

— Да, имаш орлов поглед — неочаквано ме похвали медиумът. — Това е смесица от японски и келтски руни, колкото и парадоксално да звучи.

— Охо, а защо?

— Тъй като гофу се изписват с боя с моята кръв, а моите корени водят не само в Япония, но и в Ирландия, се налага да комбинирам тези символи, за да постигна по-силен резултат. Символиката в тази работа като цяло е много важна.

— Тоест ако бях медиум, бих могъл просто да пиша руски думи на листовете? — уточних аз. — От типа на „Няма да минеш!“ или „Умри, задник!“.

— Ако имаше способности — напомни Джеймс. — И ако духовната ти сила в кръвта им откликне, тогава да.

Тук трябва непременно да му напомня, че нямам способности.

— А възможно ли е способностите да са налице, но руните да не работят? — не се предавах аз.

Исках да разбера как точно работи всичко това. Ами ако изведнъж все пак успея сам да създам руни. Тези негови „медиумите се усещат един друг“ изобщо не ме убедиха. Може би просто се заблуждавах, но аз упорито вярвах, че един пришълец е длъжен да има някакви способности! И нямах предвид насочената към мен омраза на мистични създания и демони, това беше някакъв страничен ефект, а не способност.

— Всеки онмьоджи по пътя на пробите намира най-добре действащите за него фигури. Това е същото като с техниката на покойния медиум Ито Такуи, той внимателно подбираше и настройваше към себе си всяка една джаджа. И никой освен него не би могъл да ги използва.

Джеймс завърши рисуването на руните върху листа и го сгъна в най-обикновен хартиен самолет.

— Готови ли сте? — попита ни той. — Когато пусна самолета, ще трябва да го следваме в доста бързо темпо.

Ника и аз се спогледахме притеснено.

— Има малък проблем — призна Ника. — По някаква причина малкият народ не харесва Роман. Опитват се по всякакъв начин да го наранят и за него да върви през гората е... малко проблемно.

— Уау — искрено се изненада медиумът. — Значи оттам са драскотините! Фактът, че призраците са привлечени от теб, може да се обясни с клиничната смърт, но агресията на малкия горски народ е доста рядко явление. Обикновено те се стараят по никакъв начин да не контактуват с хора. С какво толкова си ги ядосал?

— Нямам представа — въздъхнах аз.

— Може би някакво родово проклятие? — предположи Джеймс. Той изведнъж се приближи до мен, сложи ръка на главата ми и застина за известно време. — Не, не чувствам нищо подобно. Много странно.

— Сякаш сами не знаем, че поведението им не е нормално — озъби се сестра ми. — Нямате ли някаква руна, която да предпазва от

номерата на горските жители? Или да оставим Роман в колата и да търсим сами?

Джеймс замислено потърка брадичката си.

— Мога да предложа само защитна руна. Тя определено ще скрие човек от слаби призраци, но не мога да дам стопроцентова гаранция за горския народ — той се подсмихна. — Дори ми е интересно дали ще подейства или не.

Не ми харесваше да съм опитна мишка, но и да стоя в колата определено не исках. Освен това чувствах, че съм длъжен сам да намеря тялото на момичето, тъй като тя помоли за помощ именно мен.

— Да опитаме — въздъхнах аз.

Джеймс извади лист хартия от джоба си и със сила го залепи за гърба ми.

— Можеш да се движиш спокойно, гофу няма да отиде никъде, докато не свърши напълно енергията. Би трябвало да стигне за около час и половина.

— Надявам се, че там не пише нещо от рода на „ритни ме“ на японски — пошегувах се аз, с което си спечелих неодобрението от медиума. Ами да, той не би паднал до такава глупава шега.

Решихме, че ако защитата не работи и аз продължа да падам на равно място и да получавам удари от клони и шишарки по главата, ще ме върнат в колата. Разбира се, бойци като Ника и Джеймс можеха да ме предпазят от повечето номера на малкия народ, но не искахме да изкушаваме съдбата. В гората да те удари клон през лицето не е чак толкова трудно и без малкия народ, а с тяхна помощ можех съвсем да ослепея за две секунди.

Джеймс пусна своя „търсец дрон“ и той много бавно, сякаш се наслаждава на плуването в потоците топъл летен въздух, полетя към гората. Тръгнахме в редица: отпред Джеймс, после аз, а Ника зад мен. Стараех се да стъпвам много внимателно, опасявайки се от поредния номер на малкия народ, и като че ли се получи. Или руната проработи и малкия народ престана да ми обръща внимание, или ентусиазмът им беше леко охладен от присъствието на медиума. Във всеки случай преминахме поляната без никакви ексцесии и постепенно започнахме да навлизаме по-дълбоко в гората и като че ли, пу-пу, дори веднъж не се спънах.

— А ще може ли да си купим такива защитни гофу? — обърна се Ника към медиума. — Ще са ни много полезни.

— Може, но е безсмислено — поклати глава Джеймс. — Те изискват много енергия, а действат за кратко. Но докато имате пари, аз, разбира се, мога да ви ги продавам.

Ами да, да се скриеш от вниманието на призраците само за час на безусловно чудовищната цена, която той ще поиска, си е вложение доста съмнително. Затова ми се искаше той да греши и аз самият да мога да стана медиум. Това значително би облекчило живота ни.

— Чувате ли този звук? — попита Ника десет минути по-късно. — Някакво стържене.

И наистина, още щом спряхме, някъде от гората се чу тихо скърцане.

— Просто стволите на дърветата се трият един в друг от вятъра — пренебрежително каза Джеймс. — Не спирайте или самолетът ще отлети.

И пет минути по-късно излязохме на малка полянка до високо дърво, дебело няколко метра, на което се виждаше малка дървена къщичка. Съдейки по външния ѝ вид, явно беше правена за дете, и то доста отдавна. Дъските вече бяха почернели и частично изгнили с времето. А чутото от нас скърцане беше предизвикано от врата, висяща на една ръждясала стоманена панта.

Самолетът долетя до къщичката, направи почетна обиколка и се спусна в корените на дървото.

— Ето го и източникът на еманациите на смъртта — кимна Джеймс, гледайки къде точно е паднал самолетът.

Но ние вече и сами виждахме тялото. Бялата рокля беше започнала да гние, но все още изглеждаше доста разпознаваема, а самото момиче... трудно е да се опише трупът на човек, който е лежал в гората десетки дни. Да го кажем така — аз не съм впечатлителен човек, едва вчера съвсем спокойно изучавах обезкървените от Селена тела, но там всичко изглеждаше къде... по-благопристойно.

— Тя ли е? — попита ме Ника.

— Прилича — кимнах аз.

— Съдейки по положението на тялото, момичето е паднало от къщичката на дървото — каза Джеймс. — Трябва да погледнем какво има там вътре. Само че стълбата определено няма да ме издържи.

— Аз ще се кача и ще огледам — с готовност отговори Ника.

Но едва хванала стъпенката на нивото на челото, тя изведнъж рязко отстъпи и се озова до мен с изваден меч в ръка.

— Някой приближава.

Джеймс извади пистолет изпод якето си и започна да се отдалечава от нас зад едно дърво, но беше спрял от вик:

— Никой да не се движи! — раздаде се спокоен мъжки глас. — Само мръднете и ще ви застреляме.

ГЛАВА 14

От гората около нас се появиха трима мъже в камуфлажни униформи и с пушки в готовност. Движеха се толкова тихо и безшумно, че приличаха повече на призраци, отколкото на живи хора.

— Хвърлете оръжията си и застанете на колене — заповяда пониският от тях.

— Мечтай си — веднага отговори Ника, без дори да си помисля да свали мечта. — Кой си ти, че да ти заставаме на колене?

Според мен това далеч не беше правилния тон, с който да разговаряш с хора, насочили пушки към нас. Още повече, че лицето на човека, който говореше в този момент, изразяваше много силно желание да стреля, ако не в главата на сестра ми, то поне в коляното ѝ.

— Господа, нека не се изнервяме — прекъсна го Джеймс и вдигна пистолета над главата си, като демонстративно го държеше с два пръста. — Казвам се Джеймс Харнет, аз съм медиум, разследвам появата на агресивен призрак на пътя. В джоба си имам удостоверение на Асоциацията на медиумите.

Един от мъжете приближи до Джеймс, извади кожен калъф от джоба на якето му и внимателно го изследва.

— Документите изглеждат наред — информира той другарите си и, както ми се стори, вече с много по-мек тон попита Джеймс: — А кои са тези двамата?

— Моите клиенти — честно отвърна медиумът.

Ниският мъж с типично европейски черти, явно главния в това трио, приближи до Ника и погледна изразително оръжието в ръцете ѝ.

— Все още сте под прицел, така че не правете глупости.

Между другото, външно той донякъде приличаше на Ван Дам, с изключение на това, че беше с глава по-нисък и без изпъкналост на челото.

— Засега глупости правите само вие, като насочвате оръжие към нас — високомерно отговори Ника.

— Представете се, бъдете така любезни — предпазливо помоли мъжът. — И документи, ако е възможно.

Сестра ми сви рамене.

— С това трябваше да започнете, преди да заплашвате с оръжие. Изглежда не сте местни? Откъде попаднахте на Златния остров? От Сребърния? Или дори Бронзовия?

Изглежда улови нещо в лицето на мъжа, застанал срещу нея, защото кимна в потвърждение:

— Бронзовия, значи. Аз се казвам Ника Михайлова и не, паспорт не ми трябва. Или и фамилия Михайлови не сте чували?

Мъжете се спогледаха.

— Същите онези Михайлови?

— По Южната магистрала карат най-различни Михайлови — изсумтя Ника. — А сега вие ми кажете какво правите тук и по каква причина ни нападате? Това е свободна територия.

Колкото и да е странно, вместо да настоява да покажем документи, мъжът неохотно се представи:

— Никой не ви е нападал, просто решихме да ви проверим. Ние сме личната охрана на семейство Орлови и отговаряме за сигурността на имението и околността.

Ника погледна изразително към къщичката на дървото.

— Значи наричате тази постройка имение? Тъй като тази територия не граничи с нищо друго.

— Знаете много добре, че земите на Орлови се намират недалеч от тук — намръщи се мъжът. — И имаме пълно право да задържаме хора, които се намират в непосредствена близост до нашите земи.

— Пет километра според вас е непосредствена близост? А защо веднага не започнете да стреляте по хората в Барса? — изсумтя Ника. — Мисля, че трябва да извикаме полицията и всички заедно да решим счита ли се за нападение заплахата с оръжие от частна охрана на свободна територия.

И тримата мъже свалиха оръжия и вече изглеждаха далеч по-малко заплашителни, отколкото преди няколко минути.

— Отбой, Лана — заповяда „шефът“ в слушалката, като вдигна ръка. Очевидно това беше сигнал към снайпериста, който ни държеше на мушка. — Очевидно трябва да се извиня за прекалено агресивното ни поведение, но имахме основателни причини за това.

Ника го погледна скептично, но все пак прибра меча в ножницата. Честно казано, аз все още не разбирах на какво са способни тези техни Воини и Специалисти, така че беше напълно възможно заплахата от моята сестра с меч да е много по-голяма, отколкото от тримата мъже с огнестрелни оръжия.

— Грегъри — представи се „шефът“, като протегна ръка към Ника в знак на помирение.

Трябва да отдам дължимото на сестра ми, тя не задълбочи конфликта и след кратка пауза все пак стисна протегнатата ръка. Другите двама мъже останаха безмълвни, само ни кимнаха за поздрав. А и като цяло изглеждаха така, сякаш природата изначално ги е дарила с максимално незапомнящи се лица, среден ръст и незабележимо телосложение.

— За какви причини става дума? — попита Джеймс, прибирайки обратно в джоба документите си. — Някой е умрял?

— Имаме двама безследно изчезнали от нашите, докато са патрулирали навън — отвърна Грегъри. — Нито камерите, нито търсачите ни откриха нещо, сякаш просто са се изпарили във въздуха. Може ли това да има нещо общо с вашия агресивен призрак?

При споменаването на призрака и тримата охранители леко пребледняха. Уж толкова сурови мъже, и то въоръжени до зъби, а „призрачната“ заплаха ги накара да нервничат.

— Може би — сви рамене Джеймс. — Трябва да го изясним, затова и дойдохме тук. Между другото, можете ли да ми кажете нещо за тази къщичка на дървото? Откъде изобщо се е взела?

— Нямам представа — честно отвърна Грегъри. — Но сега ще дойде Лана, тя е работила най-дълго при Орлови, може би ще знае нещо.

Атмосферата малко се разведри и успяхме леко да се успокоим. А какво прави един спокоен човек в този прекрасен свят? Разбира се, отива да изследва трупа. Това направихме и ние с Джеймс.

— Мога ли да я докосна? — обърнах се аз към медиума.

— Само след като я запечатам за всеки случай — поклати глава медиумът. Извади от джоба си запечатващо гофу и го лепна на гърба на мумифицираното момиче, а след това направи няколко снимки с телефона си. — Това е, сега можеш да я обърнеш.

— Сигурен ли сте? — попитах скептично, гледайки мумифицираното тяло.

— А защо не? — учуди се той.

— Ами това е местопрестъпление — отвърнах аз, нямах никакво желание да докосвам полуразложеното тяло. Сам не знам защо изобщо зададох този въпрос. — Улики и така нататък.

— Всичко което трябва, аз вече го снимах. Освен това така или иначе ще трябва да разпитаме призрака в църквата, така че може смело да я обърнеш — великодушно позволи Джеймс.

Супер. Той наистина ли иска да я обърна сам?! Там всичко е изгнило, от едно докосване ще се разпадне!

— Нека ти помогна — веднага се включи Ника.

Хубаво е, когато можеш да разчиташ на сестра си дори в такова неприятно нещо като обръщането на трупове.

Докато тя внимателно преместваше женското тяло, Джеймс продължи да разпитва охранителите.

— Чували ли сте наскоро за изчезнали момичета някъде в района? — той изразително погледна към тялото. — Имате ли някаква идея коя би могла да е?

Както и подозирах, не беше възможно да се обърне цялото тяло, то буквално се разливаше на части, но Ника това изглежда никак не я смущаваше.

— При нас имаме само двама изчезнали колеги — поклати глава Грегъри, като погледна предпазливо към трупа на момичето. — Сигурен ли сте, че сега не е опасна?

— Доверете се на специалиста — увери го медиумът. — Докато тялото е запечатано, дори призрактът да е достатъчно силен, за да ви нападне, първо ще трябва да се справи с моите руни.

Междувременно Ника най-накрая обърна тялото и главата на момичето и ние тримата се наведохме над лицето ѝ.

— Е, отговаря на описанието — резюмира Джеймс.

И да, лицето на мумията беше обезобразено така, сякаш са го ударили с чук.

— Каква гадост — коментира един от охранителите. — Ако видиш такова нощем, от кошмари няма да се отървеш.

Погледнах многозначително Ника. Ето, дори истински охранител казва, че би се изплашил, а тя ми се подиграваше.

— Съдейки по състоянието на тялото, тя е тук от седмици — обади се Грегъри. — А и този бял болничен халат... много странно. Тук със сигурност няма болници в радиус от стотици километри.

— Халат? — повторих аз. — Мислех, че това е рокля.

— Повярвай ми, момче, това определено е халат, знам какво говоря. Работил съм като охрана на болница.

А после се появи Лана, за която Грегъри беше споменал. И тя се движеше през гората далеч не толкова безшумно като тримата мъже. Трошенето на клоните и силното шумолене на трева ни предупредиха предварително за приближаването ѝ, а когато жената се появи на поляната пред къщичката, стана ясно защо вдига толкова шум. Лана се оказа висока около два метра, тежаща над сто килограма чисти, здрави и плашещи мускули. На рамото си мускулестата жена носеше голяма пушка, по-скоро приличаща на двуметрова стоманена релса с дръжка.

— Здравейте всички — басово поздрави тя, хвърли поглед към трупата на момичето и подсвирна. — Еха. Нечия приятелка?

Не бих я нарекъл грозна, лицето на тази жена на около четиридесет изглеждаше доста симпатично, но в съчетание с напумпаната фигура все още изглеждаше твърде агресивно.

— Лана, запознай се, това е Джеймс Харнет — медиум, и неговите клиенти от семейство Михайлови.

Жената плъзна незаинтересован поглед по мен, но още щом видя Ника, радостно възкликна:

— Вероника! Значи ти махаше тук! Не те познах през оптиката!

— Здравей, Ланочка — неочаквано топло ѝ се усмихна Ника. — Отдавна не сме се виждали.

Огромната жена с лекота свали тежката пушка от рамото си, сложи я на земята и сграбчи сестра ми в обятията си.

— Спокойно, Лана — изсъска Ника. — Ще ме задушиш.

— Познавате ли се? — изненада се Грегъри.

Виждайки реакцията на снайперистката, охранителите окончателно се успокоиха.

— Навремето бях гостуващ инструктор по ръкопашен бой в Златната академия — обясни Лана. — Вероника беше най-добрата ми ученичка — тя ме погледна вече с по-голям интерес. — А кой е този малкия? Има семейна прилика, но не знаех, че имаш и по-малък брат.

— Братовчед — отвърна Ника. — Дойде на гости от княжествата.

Да, да, помня, моята анонимност е фикция. Или Михайлов старши просто е решил да промени плановете си и да разтръби за мен из целия град?

— И как се казва този сладур? — попита жената, като пусна Ника и ме потупа по главата.

Имах чувството, че ме удари кофа на багер. Мисля, че дори получих леко сътресение.

— Роман — представих се аз, хвърляйки поглед към сестра си. Но Ника не реагира по никакъв начин на факта, че съм дал истинското си име, което означаваше, че всичко е наред. — Приятно ми е да се запознаем.

— Какво възпитано момче — умили се жената. — Не като поголемия ти брат...

— Лана — обърна се към нея Ника с явното желание да смени темата. — От доста време работиш при Орлови, знаеш ли каква е тази къщичка?

— Къщичката? — повтори Лана. — Доколкото знам, направиха я хлапетата Орлови, преди около осем години. Просто детска прищявка.

— А имаше ли някакви страшни истории, свързани с нея? — намеси се Джеймс. — Някой да е умрял тук?

— Не, определено не — уверено отвърна жената. — Всъщност никой не знае за нея, мястото тук не е много посещавано. Изненадана съм, че сте го намерили. Между другото, какво изобщо правите тук?

— Накратко, завчера карахме по пътя и брат ми от глупост погледна в очите на призрак — обясни Ника. — И тя започна да ни преследва, дори в града. Затова наехме господин Харнет да намери тялото на момичето и да го погребете.

Да бе, разбира се, от глупост. И откъде има съвест да лъже толкова открито?

— Хлапе — потупа ме по рамото Грегъри. — Всеки знае, че не трябва да се гледа в очите на призраци. Омръзнало ти е да живееш ли?

Погледнах изразително сестра си, но тя се престори, че ентусиазирано разглежда трупа.

— Ника, искаше да огледаш къщичката отвътре — напомни й Джеймс. — А междувременно аз ще взема тялото, за да го пренеса в църквата.

За моя голяма изненада Джеймс извади от чантата си гумени ръкавици и черен найлонов чувал и ловко започна да слага парче по парче тялото на момичето в нея. Ето какво значи професионалист — сериозно се е подготвил за работата.

Междувременно Ника послушно се качи по полуизгнилата стълба до къщичката.

— Много странно — извика тя отгоре след няколко минути. — Вътре има дебел слой прах и никакви следи, сякаш никой не е стъпвал тук от много години.

— Може би момичето просто се е опитвало да се качи, но е паднало по стълбите и си е счупило врата? — предположи Грегъри.

— Тя лежи на три метра от дървото — напомни Джеймс. — Освен това с падане от стълбата е невъзможно да нараниш лицето си толкова сериозно. Бих повярвал, ако са ѝ нанесли невероятно силен удар с нещо тежко, докато е била в къщичката, и е отхвърчала на няколко метра. Но ако никой не е бил вътре от дълго време, то това обяснение отпада.

След като се увери, че е събрал всички части на тялото, медиумът ми посочи хартиения самолет.

— Вземи и него.

Наведох се да взема хартиения самолет, но той сякаш беше залепнал за земята.

— Това нормално ли е? — озадачено попитах Джеймс. — Нали вече намерихме тялото.

— Очевидно в земята е останало още нещо — предположи медиумът и се обърна към охранителите. — Момчета, само огнестрелно оръжие ли носите, или имате и нещо по-полезно, като лопата например?

Мъжете свиха рамене.

— Не, разбира се.

Не бих се изненадал, ако Джеймс има и лопата в огромната си чанта, щом носи чувал за тяло и гумени ръкавици със себе си.

— И без лопата ще се справим — намеси се Лана, като демонстративно запретна ръкави. — Къде да копая?

— Мисля, че точно на мястото, където лежеше тялото на момичето — след кратък размисъл отговори медиумът.

Жената протегна ръка към земята и я прекара над нея, премахвайки слой с дълбочина десет сантиметра. Земята просто се отдръпна, въпреки че Лана дори не я докосна. И съдейки по лицата на всички присъстващи, в действията ѝ нямаше абсолютно нищо необичайно, така че ми оставаше само да мълча, изчаквайки възможност да попитам Ники как тази жена може да въздейства на земята.

— Премахвай внимателно по пет сантиметра — заповяда Джеймс. — Телата едва ли са заровени дълбоко.

Лана махна още няколко пъти с ръка и скоро от земята се показа човешко лице.

— Локер — веднага го позна Грегъри. — Ех, все се надявах, че ще ги намерим живи — той приближи, за да помогне на Лана да изкопае тялото. — Но не разбирам как се е озовал под тялото на това момиче. Със сигурност видях, че тя лежи тук от доста време, през костите ѝ дори беше започнала да никне трева.

— Не бива да търсите логични обяснения за действията на призрака — посъветва го медиумът. — Да извадим тялото и да продължим да копаем.

В резултат на разкопките, точно на мястото, където лежеше полуразложеното тяло на момичето, бяха открити още две, може да се каже, „пресни“ тела в камуфлажни униформи и трето, неизвестно лице в костюм. Но въпреки че тези хора очевидно бяха починали наскоро, те изглеждаха така, сякаш от тях е била изсмукана абсолютно цялата кръв.

— Извинете, казахте, че вашите хора са изчезнали през последните два дни при вечерно патрулиране? — уточни Джеймс.

Грегъри кимна мълчаливо.

— Е, сега е ясно откъде призракът е взел сила да ви преследва чак до града — обърна се медиумът към нас. — Очевидно тя се е хранила с тези хора.

Да, а аз си мислех, че момичето е един вид жертва, която се нуждае от помощ. А се оказва, че самата тя е убиец.

— Ами първото тяло? — попита Ника.

— Мисля, че е някой случайно минаващ по пътя — предположи Джеймс. — Може би точно след убийството и „изсмукването“ на този човек сте я срещнали да броди по пътя.

Грегъри уморено потърка чело и попита Джеймс:

— И какво ще правим сега? Никога не съм се сблъсквал с подобни ситуации.

— Ще извикам полиция тук и в църквата — отговори медиумът. — Ще отидем да разпитаме и да упокоим момичето, а вие, ако не ви е проблем, ще посрещнете полицията и ще ги заведете до телата.

— Добре — кимна Грегъри. — Но бих искал да дойда с вас. Искам да разбера защо е убила хората ми. Възможно е да се окаже, че е свързано със семейство Орлови.

Тук неочаквано се намеси Ника.

— Съжалявам, но не. Медиумът работи за нас, ние плащаме и работата на свещениците. С цялото ми уважение, но нямаме намерение да решаваме проблемите с безопасността на Орлови.

— Разбирам — отвърна Грегъри след кратка пауза.

И дори високата Лана кимна в знак на съгласие.

Леле, всички всичко разбират, с изключение на мен.

В резултат на това Ника се сбогува сърдечно със своята позната, след което оставихме охранителите на семейство Орлови да чакат полицията, а самите ние се отправихме към колата с черния чувал в ръце. Разбира се, първото нещо, което направих, веднага щом се отдалечихме от къщичката на дървото, беше да попитам Ника какви са отношенията им със семейство Орлови. Оказа се, че не са много добри. Когато започнали проблемите на бащата на Ника, Орлови били едва ли не първите, които прекъснали всякакъв контакт с тях. Плъховете бягат при първата поява на теч в кораба, както се изрази сестра ми, очевидно не искаше да нарече „кораба“ потъващ.

— Нека са нервни — отмъстително заяви тя. — Ако призрактът не беше привлечен към теб, с удоволствие щях да го оставя на това място, за да продължи да се храни с хора на Орлови.

— Съжалявам, но професионалната етика не би ми позволила да го направя — каза Джеймс. — Моята работа е да премахвам агресивни призраци.

— И дори ако трябва да го направите безплатно? — скептично присви очи Ника.

Джеймс се намръщи така, сякаш внезапно е получил зъбобол.

— Правителството така или иначе ще компенсира услугите на медиума, ако църквата потвърди упокоението на призрака — най-

накрая отговори той. — Разбира се, тарифата там е чисто символична, но все е по-добре от нищо.

Аха, иначе горкият Джеймс ще живее на хляб и вода, при него всяко евро се брой. Не, сериозно, защо изобщо са му толкова пари?

Качихме се в колата и потеглихме към града. Джеймс се обади на помощничката си и тя ни огорчи, като заяви, че в списъците на изчезналите няма момичета с подобно описание. Или поне в Барса и околностите през последния месец. Така че можехме да се надяваме само на разпита на духа в църквата.

По някое време покрай нас профучаха няколко полицейски коли, но не ни спряха. Затова пък друга такава кола вече ни чакаше близо до църквата. Джеймс поздрави мъж в тъмносиня униформа, представи Ника и мен и четиримата влязохме в храма.

Вътре ни очакваха вече познатия ми от предишното посещение на храма свети отец Илий и още няколко свещеници.

— Добър ден, Джеймс, Ника, Роман — поздрави учтиво брадатият свещеник. — Зачестихте с посещенията при нас.

Ето един нормален човек, веднага запомни името ми, въпреки че дори не съм му се представял.

— За покой можем само да мечтаем — изсумтя Джеймс, размахвайки черната торба във въздуха с такава сила, че вътре нещо изхрущя. — Докарахме ви нов клиент.

Разбира се, момичето-призрак се оказа убиец, но можеше поне малко уважение да покаже към тялото ѝ. Въпреки че свещеникът изобщо не се смути от действията на медиума.

— Махнете запечатващото гофу и ми предайте тялото — скорострелно заповяда той на Джеймс.

Този път освен светия отец в залата имаше само четирима свещеници. Те смирено стояха близо до олтара с гръб към нас и четяха молитви.

— А защо има само четирима свещеници? — попита Джеймс, докато вадеше листа с руни от чувала. — Обикновено са деветима.

— Това е просто слаб призрак, прикрепен към тялото си — отговори светият отец. — Тук дори само аз съм достатъчен, тези четиримата са просто за застраховка. Сядайте.

Не знам какво точно ме предупреди, дали прекалено емоционалният тон на светия отец или много силната миризма на

тамян. При предишната ни среща отец Илий се държеше много спокойно, а сега едва ли не подскачаше от нетърпение. Макар че не бяхме толкова добри познати, за да знам със сигурност кое поведение е нормално за него и кое не. Но инстинктивно аз за всеки случай стиснах една от стрелите с атакуващи руни в джоба си.

Четиримата, заедно с полицаия, седнахме на дървена пейка на първия ред и зачакахме да се появи призракт. Свещеникът започна да припява молитва и скоро във въздуха над олтара се появи женска фигура в бяла рокля, или по-точно, както сега знаех, в болничен халат. Но лицето на момичето все още беше обезобразено, така че възникна логичният въпрос как светият отец изобщо смята да получи отговори на въпросите си от призрака.

— Кой така я е осакатил, бедната — прошепна ми Ника. — Това е някакъв ужас.

Виждайки къде се намира, момичето веднага започна истерично да се мята, но отец Илий я успокои с един поглед. А в следващия момент пристъпи към олтара и протегна ръка към призрака.

— Е, ето че си вече тук — каза той. — Сега никъде не можеш да избягаш.

От дланта му към момичето се изстреля гъста кафява кръв, която моментално обви призрака като в пашкул. А другата ръка свещеникът придвижи в нашата посока, сякаш я изтръска, и аз изведнъж усетих, че се просвам по лице на пода. Импулс ми даде моята сестра, чиято реакция се оказа значително по-добра от моята. Джеймс също успя да избегне атаката, но полицаят... той имаше по-малко късмет. С крайчеца на окото си успях да видя как десетки кървави пипала от ръката на свещеника пронизаха тялото му.

— Илий, какво правиш? — извика му Джеймс.

— Връщам убийцата там, където ѝ е мястото — отвърна свещеникът и бавно се обърна към нас.

От очите на светия отец в непрекъснат поток се лееха кървави сълзи, които постепенно боядисаха цялото му тяло червено. И най-важното, кръвта продължи да се излива по пода и да се разпростира в различни посоки.

Джеймс хвърли няколко ножа по свещеника, но той дори не започна да ги избягва. Ножовете се забиха в тялото му, но изглежда не предизвикаха абсолютно никакъв ефект. Междувременно кръвта

стигна до застаналите на колене свещеници и сякаш ги събуди от сън. Всички някак непохватно, като кукли, се изправиха на крака и се обърнаха към нас. Най-страшното беше, че тези свещеници видимо вече бяха мъртви. На мястото на очите на нещастниците се виждаха празни кухини, а от устата им течеше кръв, която се присъединяваше към изливащата се от очите на отец Илий.

А после отец Илий ме погледна.

— Момче, ти също ще дойдеш с нас.

ГЛАВА 15

Разбира се, не бих отишъл никъде с католически свещеник, дори и от очите му да не тече кръв. Знам ги аз тези истории.

— Да се махаме оттук! — заповяда Ника и рязко ме вдигна от пода.

Хукнахме между редовете, но почти веднага се натъкнахме на още няколко свещеници с кървящи празни очни кухни. За съжаление, въпреки липсата на зрение, те ни виждаха перфектно и се движеха, макар и бавно, но много уверено. Добре, че не бяха призраци, тоест не бяха необходими руни за справяне с тях. Въпреки че Ника беше оставила любимия си меч в колата, хвърлянето на свети неща не беше проблем за нея. Но така и не успяхме да излезем от църквата. Веднага след като Ника отстрани свещениците, застанали на пътя ни, кръвта, която се лееше от очите им, започна да изригва в толкова обилен поток, че моментално наводни целия под, а след това буквално като някаква хищна субстанция много бързо се прехвърли на вратата и прозорците.

— Не докосвайте кръвта! — извика ни Джеймс, докато продължаваше да се бие със светия отец.

Ника грабна най-близкия златен свещник и го хвърли в прозореца, но той просто отскочи от покритата с кръв повърхност. Оглеждайки се наоколо, видяхме как кръвта покрива всички стени и прозорци, като постепенно пълзи към покрива и блокира всичките ни пътища за бягство.

— И какво да правим тогава? — извика Ника, но Джеймс беше твърде зает, за да ѝ отговори.

В църквата ставаше все по-тъмно и по-тъмно, сега единствените източници на светлина бяха свещите и няколко лампи. Успокояваше само това, че кръвта беше спряла да се разпространява по пода, явно количеството ѝ все пак не беше безкрайно. Затова пък свещениците отново се надигнаха от пода, при това счупените им от сестра ми ръце и крака видимо не ги притесняваха.

— Зомбита? — предположи Ника. — И за късмет дори главите им няма с какво да се отрежат.

Съвсем случайно погледът ми попадна на поставен на масичка до стената поднос за милостиня.

— Това става ли? — предложих на сестра ми аз.

Ника ми вдигна палец, грабна стоманения поднос и се втурна към зомбитата-свещеници. За щастие те се движеха доста сковано, като кукли, така че на Ника ѝ трябваша само няколко мига, за да им отреже главите с помощта на подноса и своите способности. Във всеки случай аз определено видях, че от ръба на подноса проблясваха едва видими за окото сини ивици енергия.

Междувременно отец Илий все пак успя да се справи с медиума, като го отхвърли към стената със силен удар с крак. Кръвта, покриваща стената, мигновено оплете крайниците на мъжа. Виждайки, че Джеймс е в опасност, Ника грабна друг свещник и го хвърли в светия отец, а самата тя се втурна на помощ на медиума с поднос в ръка.

— Ти не мърдай — подхвърли ми на бегом.

Всъщност аз нямах и избор, почти цялото пространство наоколо вече беше покрито със слой кръв. Но пък бях добре. Повече ме интересуваше на какво разчита Ника, защото според досегашния опит отрязването на кървавите пипала можеше да стане само с оръжия, подсилени със специално гофу. Всъщност в джоба ми все още стояха много скъпите стрелички.

— Ника!

Когато се обърна, аз ѝ размахвах връзката стрелички и ѝ ги хвърлих през редиците пейки. Тя ловко улови единственото ни оръжие срещу призраци, затича се към Джеймс и преряза кървавите нишки с едно от привидно безобидните оръжия. Когато медиумът беше свободен, Ника се наклони да нападне светия отец, но Джеймс изведнъж застана на пътя ѝ.

— Не го убивай.

— В смисъл?! — изненада се Ника. — Та той е дяволско чудовище!

— Не споменавай дявола в църква — смъмри я медиумът, отстъпвайки от светия отец. — Свещеникът няма нищо общо с това, той просто е обладан от някакво същество. Очевидно то се е промъкнало през Селена по време на прогонването ѝ, помниш ли, че

тогава от очите на отец Илий започна да тече кръв. Точно затова моите ножове с гофу срещу призраци не му действат, тук се изискват други руни.

Междувременно светият отец осъзна, че с Джеймс и Ника не може да се справи толкова лесно, и реши да повика всички останали свещеници-зомбита да му помогнат. Това ни осигури кратка почивка. Въпреки че към нас пълзяха не само тези, които стояха на крака, а и обезглавените от Ника нещастници. Очевидно се бях оказал прав, те не бяха класически зомбита, а нещо като марионетки, и загубата на глави не беше сериозен проблем за тях.

— Тичайте след мен! — изведнъж ни заповяда Джеймс и се втурна към една от платнените завеси. Като я дръпна настрана, той откри малък отвор, който по неизвестна причина не беше запечатан с кръв. Може би съществото, обладало светия отец, просто не познаваше храма или просто не е имало време да го блокира. Нямахме друг избор, освен да го последваме.

— Знаете ли какво има вътре? — попита в движение Ника.

— Нямам представа — отвърна Джеймс. — Просто няколко пъти видях оттук да влизат свещеници.

Уви, почти веднага установихме, че коридорът е много къс. Отстрани имаше няколко заключени врати, очевидно водещи към така наречените „килии“ или просто жилищни стаи. В движение Джеймс разби една от тях. Стаята се оказа наистина малка, а обстановката — доста минималистична, а най-обидното беше, че и прозорецът в „килията“ беше съвсем малък.

— Прозорецът е прекалено малък — веднага констатира Ника.

— Няма да успея да мина оттам — тя ми хвърли ключовете за колата. — Мини ти.

— В смисъл?! — ококорих се аз.

— Изтичай до колата, вземи чантата ми и я донеси — заповяда Джеймс.

— И моите мечове — добави Ника.

Веднъж поне фактът, че съм мършав тийнейджър, да е от полза. Ника грабна стоящият до стената стол и го счупи в стената, след което с дървения крак, останал в ръката ѝ, счупи прозореца и почисти парчетата. Преди да имам време да реагирам, Джеймс ме вдигна и буквално ме набути в отвора, като дори ме ритна за скорост.

— Тичай по-бързо!

Въпреки че Ника почисти рамката от стъклото, аз все пак си издрасках ръцете, но си го отбелязах някак на заден план, вече на половината път до колата, паркирана от другата страна на храма. Бързо отворих вратата, грабнах чантата на медиума от задната седалка, след което извадих двата меча изпод шофьорската седалка. Веднага хукнах обратно към малката пристройка на храма, но на мястото на счупения прозорец открих само тъмнокафява субстанция.

— О, стига! — неволно се изтръгна от мен.

Изминаха само четиридесет секунди, максимум минута! Нима това същество вече ги е хванало?! А може би дори... Не, дори не искам да мисля за това!

Кървавият слой на прозореца не изглеждаше особено дебел, така че се опитах да го срежа с меча и дори оставих плитка следа върху него, но тя мигновено зарасна. Отлично помнех, че Джеймс забрани да се докосва това нещо, което означаваше, че не си струва дори да опитвам просто да премина през него вътре.

Какво да правя сега?!

Огледах се. Църквата се намираще на разстояние от града и, за късмет, наоколо нямаше нито една жива душа, макар че времето още не беше напреднало. На паркинга на входа стояха само две коли — нашата и на загиналия полицай. Когато ги погледнах, ми се мярна „гениалната“ идея да се опитам да разбия врата или стена с кола, за да вляза вътре, но храмът изглеждаше твърде солиден. Ако сега тук беше онази бронирана кола, с която с Ника излязохме от имението на Михайлови и се срещнахме с демоните, то вероятно дори бих рискувал. Без да губя надежда, обиколих храма, надниквайки в прозорците, но всички бяха покрити с кръв отвътре. Може би някъде имаше вратичка, която не беше покрита от това вещество, но аз не можах да я намеря.

В телефона ми нямаше много контакти, само на Ника и Виктор Михайлови, номера на офиса на медиума и... толкова. Според мен социализацията ми в новия свят засега не беше много продуктивна.

Поради липса на друга опция набрах номера на офиса на медиума. Джеймс каза, че Миси не е секретарка, а пълноправен партньор в бизнеса му, тоест тя би трябвало да знае какво да се прави в такава опасна ситуация.

— Да, Роман, слушам — веднага отговори приятният глас на секретарката или по-скоро на партньорката на медиума.

— Тук възникна малък проблем — казах бързо. — Донесохме останките на момичето в църквата, а светият отец се оказа злодей с течаща кръв от очите. Той уби всички свещеници, превръщайки ги в зомбита, и запечата цялата църква с кървав филм, през който е невъзможно нито да се влезе, нито да се излезе. Аз съм отвън, а Джеймс и сестра ми останаха вътре.

— Първо, най-важното, не се изнервяй — делово каза момичето. — Чантата на Джеймс в него ли е?

— Не. Точно за нея излязох от църквата, а сега не мога да се върна обратно.

— Тогава той наистина има проблем — заключи момичето. — Така, аз тръгвам, но ще бъда в църквата чак след половин час. Най-вероятно дотогава те ще бъдат изядени, усвоени и изплюти.

„Не се изнервяй“. Ха-ха.

— Вече се обадох на полицията — продължи бързо да говори Миси. — Но на тях също ще им трябват поне десет минути да дойдат и, честно казано, ползата от тях ще е малка. А за нас е важна всяка минута, така че ти спешно трябва да влезеш вътре. Как си с рисуването?

— Мога да нарисувам руна — мигновено се досетих аз. — Но те ще работят ли в мое изпълнение?

— Момче, това е нашата тайна. Затова се надявам на никого никога да не казваш за това — каза Миси много сериозно. От дишането на момичето се разбираше, че тича. — Джеймс днес рисува ли търсеци руни за да намери тялото?

— Да.

— Тогава в чантата трябва да има бурканче с мастило, смесено с кръвта му. Това е напълно достатъчно, за да работи руната, просто няма да е толкова силна, колкото, ако е нарисувана от самия Джеймс.

Дори не бях изненадан. Освен това, както вече успях да разбера, способностите са много личен въпрос, за който никой не иска да говори излишно.

— Няма да кажа на никого — уверих момичето аз.

Освен това имах само три контакта в телефона си, а Ника и Виктор просто не се интересуваха от подобни способности. А дори да

се интересуваха, можех да запазя тази информация за себе си, тъй като със сигурност не представлява заплаха за семейство Михайлови.

— Сега ще ти изпратя една руна, трябва да я нарисуваш върху няколко листа хартия от чантата. Силата на гофу зависи от това колко добре ще я нарисуваш, така че бъди старателен. Но не се увличай, не повече от минута на лист.

Получих снимка на нарисувана набързо руна на телефона си. След като се настаних на малка пейка близо до църквата, извадих от чантата на медиума бурканче с боя и четка и започнах внимателно да рисувам. Никога не съм бил добър в рисуването, но с руните май се справих доста добре.

— Тези руни ще дадеш на Джеймс, когато влезеш вътре — каза момичето, когато завърших. — Те ще помогнат за прогонването на съществото, което е завладяло тялото на светеца. А сега най-важната част: руната от следващата снимка трябва да бъде нарисувана върху един от витражите на храма, зад който има кървав филм. Избери по-голям отвор, за да може да скочиш, преди кръвта да се възстанови.

— Но боята почти свършва — отбелязах аз.

— Рисувай с тънки линии. И внимавай, ако не завършиш рисунката, нищо няма да работи. Постарай се добре.

Някъде на заден план се чуваше рев на автомобилни двигатели и клаксони на недоволни шофьори — Миси явно се носеше към храма с максимална скорост. Макар че не си представях много добре какво би могла да направи една крехка секретарка в тази ситуация!

Бързо избрах един от витражите, като прецених, че е приблизително на едно ниво с центъра на залата, и започнах да нанасям руната върху него. Пет минути по-късно работата беше завършена.

— Какво трябва да направя сега? — попитах нервно. — Как да накарам това нещо да работи?

При условие, че изобщо правилно съм я нарисувал. Но по-добре дори да не си помислим за това сега.

— Просто ѝ налей малко сила, тя ще послужи като катализатор, който ще пусне руната.

— Ъ-ъ... не знам как — смутено отвърнах аз.

Известно време момичето мълчеше напрегнато. Буквално усещах как тя търси някакъв изход от тази ситуация и мълчаливо ругае.

— Наистина ли наоколо няма никой? — попита тя накрая.

— Никой — уверих я аз. — Очевидно това същество е убило всички, които са били в църквата, и ги е превърнало в зомбита.

— Мамка му... — Миси покри микрофона с ръка, явно за да не я чуя как псува. — Хм... Но способности имаш, нали? Просто не знаеш как да ги използваш? Х-телата ти на нормално ниво ли са?

С някакво шесто чувство, а по-скоро с петата точка, усетих, че отговорът ми ще доведе до някои не особено приятни последици.

— Да — отвърнах предпазливо.

— Имаш ли под ръка нож или друго хладно оръжие?

— Да — тъпо повторих аз. — Мечовете на сестра ми.

— Отлично! Слушай внимателно, Х-телата имат едно отличително свойство... известно време те изтичат от тялото, ако то загуби целостта си.

Трудно беше да не се досетя по тона ѝ, че ме очаква някаква доста неприятна информация.

— Значи трябва да се одраскам? — попитах с надежда.

— Драскотина щеше да е достатъчна, ако можеше да наситиш кръвта със силата си. Но тъй като не знаеш как да го направиш, ще трябва да прекъснеш силовите си канали. Съветвам те да започнеш с пръст.

Едва не изпуснах телефона.

— Какво?!

— Ако нивото ти на Х-тела се окаже недостатъчно, то може да се наложи да отрежеш китката си — съвсем спокойно продължи момичето.

Застинах на място и загледах ръката си с глупавата мисъл кой от пръстите ще ми липсва най-малко. Очевидно кутрето. Но ако трябва да отрежа китката... брр... за какво изобщо си мисля?

— Изобщо ли няма други варианти? — попитах аз с леко пресеклив глас.

— Забравяш, че всяка секунда е от значение — раздразнено напомни Миси. — Те могат да умрат точно за времето, докато плачеш за ценния си пръст. Какъв е проблемът? Ти си от семейство Михайлови, ще ти го пришият преди да разбереш, че го няма. Главното е да отрежеш пръста в средата на костта, така ще е по-лесно да го възстановят.

По дяволите, забравих в какъв свят се намирам! Дори у нас отрязаният пръст може да бъде защит, ако не е минало твърде много време. Просто кой нормален човек, освен откачените японски мафиоти, би си отрязал пръста със собствените ръце? Още повече без упойка!

— Действай по-бързо! — извика момичето.

Така, добре. Мечове има, пръсти също има. Нищо сложно, нали? Оръжието на Ника със сигурност е много остро, ще пререже плътта ми като горещ нож — масло. А, да, и ще трябва да увия пръста си с нещо, за да не загубя прекалено много кръв.

Срязях с меч част от панталона си, после седнах на пети, сложих телефона на пейката и включих високоговорителя.

— Какво ще стане, когато подхраня руната? — попитах нервно аз, докато с меч се прицелвах в пръста си. — Взрив?

— Не се притеснявай, тя просто ще се удари в прозореца, разрушавайки както физическата, така и духовната бариера. След това ще трябва да действаш много бързо — да проникнеш вътре, да намериш Джеймс и да му дадеш нарисуваните от теб свитъци. Е, и мечовете на сестра ти. И действай по-бързо, не се мотай!

Чувайки вика й, аз се реших и със сила си отрязях пръста. Мечът не само с лекота премина през костта, но и разряза дървената пейка на две половини. Веднага увих пръста си с парчето от крачола и за момент се вслушах в усещанията си. Странно, но в мястото на среза болка нямаше, затова пък в главата ме удари така, все едно на бегом съм се блъснал в тухлена стена. През очите ми за секунда притъмня, след което някак си напъхах меч обратно в ножницата, грабнах чантата на Джеймс и се втурнах към нарисуваната от мен руна.

— Хайде, малък, вярвам в теб! — извика ми Миси от падналия на земята телефон. — Обади ми се, когато убиете създанието!

Щом докоснах руната с окървавения си пръст, тя светна и ярко избухна. Чу се звън на счупено стъкло и пътят към храма беше открит. Вътре цареше полумрак, но веднага видях Ника и Джеймс да стоят в центъра на залата. По някаква причина в главата ми веднага мина мисълта за филма „Вий“, тъй като те се спасяваха от покрилата всичко около тях кръв с нарисуван на пода кръг. Поне си помислих, че кръгът е там, тъй като цялото пространство около тях беше заето от нарязани на парчета трупове на свещеници. Между другото, цялата кръв на пътя

на взривилата прозореца руна беше просто изчезнала и сега от мен до отсрещната стена имаше непрекъсната чиста ивица.

— Момче — раздаде се студен глас. — Мислех, че нямаш намерение да спасяваш приятелите си.

Светият отец сякаш нарочно стоеше точно между мен и защитния кръг. Очевидно Ника все пак не беше послушала медиума и се беше опитала да убие обладания, тъй като едната ръка на свещеника липсваше, а на нейно място стърчеше израстък от кръв, приличащ по-скоро на пипало.

— Роман! — радостно възкликна Ника, а после вече по-малко оптимистично: — Сам ли си?

Не знам на кого е разчитала. И самият аз бих искал да се появя в храма в компанията на няколко медиуми или поне полицейски отряд. Но, за съжаление, на помощ им се притичаше само един шестнадесетгодишен тийнейджър с девет пръста.

Ника и Джеймс веднага изскочиха от защитния кръг и се втурнаха към мен.

— Хвърли ми чантата! — извика медиумът.

Светият отец, сякаш точно това беше чакал, мигновено изстреля множество кървави нишки, за да ги хване. И, за съжаление, успя — и сестра ми, и медиумът бързо бяха притеглени към пода.

— Какво искаш? — попитах аз, като се придвижих много внимателно странично към сестра ми и медиума. — Да хванеш призрака? Тя вече е при теб.

— Тя винаги е била при мен — отвърна свещеникът. — Сега ми трябваш ти.

Изведнъж той много бързо се плъзна към мен. Свещеникът дори не помръдна краката си, самата кръв по пода го преместваше в пространството. Мъжът с кървящи очи протегна ръка, очевидно възнамерявайки да ме хване за врата, но аз пъгнах в дланта му листа с нарисуваното от мен гофу, молейки се то да сработи както трябва.

Светият отец замръзна на място с протегнатата към мен ръка, а от устата, очите и ушите му бликна плътен поток кръв. Кървавите нишки, които държаха Ника и Джеймс, безпомощно се изляха на пода. Джеймс се възползва от този момент, за да дотича до мен и да вземе чантата.

— Там има втори свитък за прогонване — бързо казах аз.

Джеймс мълчаливо кимна, извади гофу и бързо го залепи на челото на свещеника, като го притисна с ръка и замръзна в това положение за известно време. Кръвта продължаваше да излиза от свещеника и, както ми се стори, количеството ѝ беше в пъти по-голямо от обема на човешкото тяло. Тя като жива потече по пода към олтара и там се събра около пашкула с призрака.

— Как да хванем или убием това нещо? — бързо попита Ника.

— Никак — спокойно отвърна Джеймс. — Той е много силен. Надявам се поне малко да сме го отслабили и той сам да се махне.

И наистина, кръвта подхвана пашкула с уловения призрак, потече към мястото, където би трябвало да е входната врата, и постепенно се всмука в нея през пукнатините отстрани.

— Това ли беше? — попитах аз, като въздъхнах с облекчение.

— Мисля, че да — медиумът се заслуша в усещанията си. — Той изчезна.

Сестра ми веднага се втурна към мен и ме хвана за ръката, карайки ме да извикам от болка.

— Добре ли си? Откъде е кръвта?!

— Трябваше да си отрежа пръста, за да стигна до вас — не без гордост казах аз. — И така всичко е наред.

— Ти си моят герой — погали ме по главата Ника.

Но в гласа ѝ не чух очакваното възхищение, по-скоро беше като тон, с който разговарят с дете, което е нарисувало първите си драскулки с молив на стената.

— Откъде разбра как да нарисуваш руната „похуай“? — с интерес попита медиумът.

— Ей, не псувай пред детето! — възмути се Ника.

— Това е просто „унищожение“ на китайски — изсумтя Джеймс. — И така, как го нарисува и дори го накара да работи?

— Обадох се във вашия офис и Миси ми обясни какво да правя — отвърнах аз. — Как да нарисувам руната и как да я активирам. Наложих се да загубя пръста си заради това, дали ще могат да ми го пришият обратно?

— Разбира се — каза Ника. — Не си го загубил, нали? Отглеждането на нов отнема много повече време.

Ох, по дяволите, той остана да се търкаля някъде около разрязаната пейка заедно с телефона! Някак си не ми беше до пръста,

бързах да спасявам някои неблагодарни личности.

Изтичах навън, бързо намерих пръста си и, чувствайки се много странно, го сложих в дланта си. Някак си гледката на собствения ми отрязан пръст ме шокира много повече от всички онези тела на зомбита-свещеници, насечени на малки парченца от Ника и Джеймс. Ех, не така си представях живота на пришълеца във фентъзи свят — къде, по дяволите, са моите скапани супер сили? Къде са тълпите красиви момичета, които се бият помежду си за правото да попаднат в моя харем? Засега около мен само трупове, призраци и отново трупове. И Ника, според мен, получава искрено удоволствие от всичко, което се случва.

— Ей — извика Ника, излизайки от храма. — Намери ли пръста?

— Да — извиках в отговор аз.

— Донеси го тук, намерих лед в една от стаите. И превръзки, за да бинтоваме подобаващо раната.

„Е, добре, може би не е чак толкова лоша сестра, поне за лед се погрижи“ — реших аз.

Все пак не бяхме в някакъв екшън от деветдесетте, това беше истинският живот. Затова полицията не пристигна веднага след като се справихме с обладалото свещеника същество, а чак след десет минути, едновременно с Миси. Имахме време да се уверим, че светият отец Илий е още жив, да огледаме църквата в търсене на други свещеници, до които може би кървавото същество не е имало време да се добере. Уви, от служителите на църквата само светият отец беше оцелял.

Наистина не проследих какво се случи след това. Умората и нараняванията си взеха своето, така че просто влязох в нашата кола и легнах на задната седалка с кофичка с лед и кутрето да си почина. Може дори да съм задрямал, защото когато Ника ме повика, небето вече започваше да притъмнява. Целият район около църквата беше отцепен от полицията: жълти ленти, червени светлини, отегчени лица на хора в униформи. Изглеждаше, сякаш където за мен се случваха истински ужаси, за тях беше обикновен вторник.

— Малък, пристигна линейката, да вървим да те закърпят — каза Ника, почуквайки по стъклото.

И аз се затътрих след сестра си, държейки кофата с лед. Местната линейка се различаваше от колите, с които бях свикнал само по размери, повече напомняше не на микробус, а на малка бяла

бронирана кола с класически червен кръст. Когато приближихме, в нея вече товареха на носилка светия отец, а един добре охранен мъж в бяло престилка му правеше някакви измервания с непознато за мен техническо приспособление.

Ника ме побутна напред.

— Имаме още един пострадал тук.

— Мислех, че останалите са само на части — каза мъжът, а като се обърна и видя кофата в ръката ми, добави: — Въпреки че и тук, в известен смисъл, има разчленяване — той надникна в полуразтопения лед. — Е, хайде да сложим пръста на място.

Той ме настани на леглото в колата, инжектира ми болкоуспокояващи и започна да омагьосва пръста ми. Не знам какво правеше там, стараех се да не гледам, но скоро пръстът се оказа на мястото си, покрит до дланта ми с някаква светлосиня пластмасова субстанция.

— След пет часа фиксаторът ще падне сам и пръстът ще бъде като нов — каза той след само няколко минути.

Толкова просто?! Сега разбрах защо Ника не се впечатли особено от моя подвиг.

През цялото време Джеймс разговаря с Миси и непознат черен мъж в официален костюм. Той изглеждаше толкова строг, сякаш още сега е готов да ексекутира всички присъстващи в момента и особено самия Джеймс.

— А този кой е? — попитах Ника. — Полиция?

— Не е в тяхната компетенция — поклати глава момичето. — Асоциацията на медиумите.

— Но ние не сме направили нищо лошо, нали? — внимателно уточних аз.

Ника ме погали по главата.

— Разбира се, че не. Освен това Джеймс при тях е нещо като суперзвезда, никой няма да тръгне да го притиска.

И наистина, скоро медиумът и партньорката му прекратиха разговора с тъмнокожия мъж и се насочиха към нас.

— Е, достатъчно ли е за днес? — попита Джеймс. — Ще продължим ли утре?

Ника го погледна скептично.

— Какво да продължим?

— Нашето разследване.

Между другото, костюмът на Джеймс отново изглеждаше така, сякаш току-що е бил в химическото чистене, а не в битка с тъпла зомбита-свещеници и обладан от някакво чудовище свети отец. Не мога да си представя как го прави.

— Вече се отървахме от призрака — махна с ръка сестра ми. — Така че не виждам особен смисъл да губя повече време и пари. Освен това е време да се връщам в академията, а Роман го чака новото училище. Вие сами знаете, че територията на учебните заведения е отлично защитена от всякакви опасности.

Джеймс я погледна осъдително.

— Сега не става дума само за призрака, въпреки че самоличността ѝ все още не е разкрита. Не чу ли какво каза това същество? То има нужда от момчето по някаква причина, което означава, че определено ще дойде за него. И не съм сигурен, че училищната охрана ще е готова за такива гости.

Ника се замисли за известно време.

— И какво предлагате?

— Ще взема момчето при мен като помощник — неочаквано предложи медиумът. — Ще се подготвим както трябва за появата на това чудовище и ще успеем да се справим с него. Освен това има и способността му да вижда призраци. Тя е временна, което означава, че докато способността не изчезне, за момчето е по-добре да бъде близо до силен медиум.

Миси погледна изненадано партньора си, но не каза нищо. На пръв поглед предложението на Джеймс я изненада не по-малко, отколкото нас.

— А може би просто искате да се възползвате от това, че Роман може да вижда и да общува с призраци за своя собствена полза? — присви очи Ника. — Ако той участва, ще ви бъде много по-лесно да се справите с поръчките си.

— Готов съм да дам на момчето пет процента от цената на поръчките, в които ще участва — предложи медиумът, което накара Миси да възкликне изумено.

— Само пет процента? — възмутих се аз, намесвайки се най-накрая в разговора.

— Хей, момче, ще бъдеш под моя защита — напомни Джеймс.
— Освен това цялата работа ще върша аз.

— Затова пък аз, за разлика от вас, ще се подлагам на голяма опасност! — не му останах дължен аз. — Сам казахте, че дори не съм нула, а минус десет по скалата на личната сила. Мен и със сламка могат да ме пребият.

Да, да, злопаметен съм, но тогава наистина беше обидно.

— Съдейки по действията на Селена, тя не се опитваше да те убие. По-скоро искаше да те прегърне — отбеляза медиумът. — Така че никаква опасност.

— Вас някога прегръщала ли ви е момиче без кожа? — възмутих се аз. — Усещането е много неприятно. И не се знае какво щеше да направи с мен, ако не я преследваше онова същество зад вратата.

— И колко искаш? — с искрен интерес попита Джеймс.

— Тридесет процента — казах твърдо аз.

Всъщност силно се съмнявах, че сестра ми изобщо ще се съгласи да ме остави на грижите на медиума и се пазарях по-скоро от злоба.

— Договорихме се — неочаквано лесно се съгласи медиумът.

— Чакайте, чакайте — намеси се Ника, като ме гледаше със смесица от изненада и възхищение през цялото време, докато се пазаряхме. — Този въпрос трябва да го обсъдя с баща ми.

Може би вече бях започнал да опознавам сестра си по-добре или просто си въобразих, но в очите на Ника видях, че предложението на медиума точно съвпада с нейните планове. Което означаваше, че най-вероятно и самият Михайлов старши е предполагал и предварително одобрил такъв сценарий.

* * *

В офиса на медиум номер едно на град Барса цареше атмосфера на релаксация и оптимистичен декаданс. Джеймс Харнет седеше на стола и бавно, съзнателно и последователно унищожаваше бутилка червено вино. Компания му правеше неговата партньорка в бизнеса, а по съвместителство счетоводител, бодигард, юрист и секретар — Миси Ленг.

— Ох, не ми харесва историята с това кърваво нещо — направи гримаса момичето. — Надявам се пътищата ни повече да не се пресичат.

Медиумът се ухили.

— Миси, нека бъдем реалисти. Ако се е появила сериозна заплаха, в крайна сметка с нея ще трябва да се справям аз, останалите са прекалено мързеливи. Затова много разчитам на теб, имам нужда от цялата информация за психиатричната болница, в която се е лекувала Селена Леони. И би било хубаво да знаем чие тяло намерихме в гората, може би тя също е свързана с това място.

— Не е толкова лесно. Преди година в сградата на болницата е имало пожар, всички документи са изгорели. Лекарите там са от старата школа, предпочитали са да водят документацията си на хартия.

— Но ти лесно намери Селена.

— При нея имаше много първоначална информация: историята е известна, стиховете, момчето описа добре външността ѝ. А тук само цвят на косата и три букви — Миси махна леко с ръка. — Не е достатъчно.

Джеймс пресуши чашата си до дъно.

— Работи, работи. Усещам, че нямаме много време, скоро това същество ще се покаже в пълния си блясък. И тогава това ще бъде градска поръчка, а може и направо от Островното правителство. Опасно, но много изгодно — всичко, както го харесвам.

— И предусещайки предстоящите проблеми, реши да наемеш шестнадесетгодишно момче за помощник? — подсмихна се момичето. — Сериозно?

— А защо не? — сви рамене медиумът. — Докато можем да се възползваме от факта, че той вижда призраците, това съществено ще облекчи работата ни. А и е напълно възможно кървавото същество само да дойде за него на наша територия, дори няма да ни се наложи да го търсим. Стига да не се случи твърде скоро, преди да получим поръчка за него.

Миси присви очи и внимателно погледна Джеймс в очите.

— Все още не те познавам — изкиска се Миси Ленг. — Дори тези причини са твърде малко, за да даваме на момчето една трета от нашите доходи.

— А защо не? Той наистина може да ни помогне. Освен това говорим само за онези случаи, когато е необходима неговата способност да вижда призраци.

Миси присви очи и внимателно погледна Джеймс в очите.

— Но защо толкова огромна сума? Сигурна съм, че той щеше да се съгласи и на десет процента.

— Между другото, тук грещиш — поклати глава медиумът. — Младежът прояви неочаквана упоритост и се пазари доста добре. Реших да поощря младото дарование.

Момичето ощипа мъжа отстрани.

— Стига си ми пудрил мозъка.

— Добре, добре — Джеймс вдигна ръце в успокояващ жест. — Помниш ли, че под твое ръководство той успя да нарисова руна на прозореца, използвайки смес от мастило и моя кръв. И тя дори работеше.

Миси вдигна вежда.

— Помня. Но това само говори, че ръцете му растат на правилното място. Разбира се, браво на него, че успя да си отреже пръста, но ако младежът беше нормално развит, това изобщо нямаше да се наложи!

— Добре. Ами ако ти кажа, че в бурканчето с мастило изобщо нямаше моя кръв? — любезно попита медиумът.

— Как така нямаше?! — изненадано повтори Миси.

— Ами така. В чантата имаше само резервна мастилница. Запечатана. Точно нея е използвал младежът. А днес следобед рисувах гофу с остатъците от боя от офиса, и след това унищожих буркана в гората.

— Но самият ти каза, че руната е сработила! — шокирано възкликна момичето. — И нарисуваните от него гофу са успели да изгонят съществуването от тялото на светия отец!

— Да — Джеймс вдигна показалец. — Ето защо младежът може да се окаже страхотна придобивка. Представяш ли си, ако той наистина е способен да рисува руни с обикновена боя?

Миси скочи на крака.

— Тогава трябва да съставим друг договор! За дългосрочно сътрудничество!

— Ще го направим — махна с ръка медиумът. — Ти по-добре внимателно проучи биографията на момчето преди това. Михайлови имат само две деца и откъде се е появило това за мен е пълна загадка.

— Братовчед? — предположи момичето.

— Бих искал да знам по-точно. Той е някак странен, сякаш е отгледан в саксия — бойните му умения са на нула, не знае как да управлява силата, и понякога задава съвсем идиотски въпроси. Изобщо в него има нещо подозрително.

ГЛАВА 16

В хотела Ника веднага се заключи в стаята си, явно за да се свърже с баща си и да обсъди с него днешните събития. За съжаление звукоизолацията в стаята беше направена толкова добре, че дори и да исках да подслушвам, пак нямаше да чуя нищо. Но аз няхах подобно желание, всичко, което исках сега, беше да легна в леглото и известно време просто да не мърдам, а в идеалния случай — и да не мисля за нищо. За съжаление, дори и да можеш да накараш тялото да замре на едно място, то с мислите не беше толкова лесно...

„Излиза, че сега това кърваво същество ще ме преследва? — някак отвлечено си помислих аз. — Как го нарече Селена — Доктора? Може би това е някой, който е работил в психиатричната клиника и е притежавал способността да манипулира собствената си кръв? Нещо от рода на висш вампир? Все пак имам твърде малко познания за този свят, за да правя предположения. Но Джеймс и неговата помощница вероятно знаят много повече и ще успеят да идентифицират противника съвсем точно. Поне много се надявам на това.“

Ника напусна стаята си едва след час и половина. Аз вече бях успял да си взема душ и да задряма, когато момичето изскочи от стаята и скочи на леглото ми, като едва не ме направи пелтек от изненада. Беше облечена в любимата си нощничка, но аз вече започвах да свиквам с вида ѝ, така че успях да задържа погледа си изключително върху лицето на момичето.

— Е, Ромик, изглежда за известно време ще останеш в Барса, за да работиш с Джеймс — както ми се стори, не много въодушевено каза тя. — Жалко само, че няма да мога да ти правя компания.

Подозирах нещо подобно. Но ако Ника се върне в Академията, тогава кой ще бъде тук с мен? Не вярвам Михайлови просто така да ме оставят сам без бавачка.

— Ще живея тук сам? — реших първо да уточня аз.

— Не, разбира се. Все още имаш нужда от охрана, а и шофьор няма да навреди — Ника се намръщи. — Честно казано, не искам да си

тръгвам, но други варианти няма. Правилата на Академията са доста строги, а да си взема официален отпуск в момента не мога, семейството не трябва да показва слабост в сегашната ситуация. И така сме под натиск от всички страни.

За щастие или за съжаление, аз не знаех абсолютно нищо за проблемите на семейство Михайлови. А и да им помогна на този етап от живота си не можех с нищо, иначе щях първо с моите да се справя.

— И с кого ще живея? — попитах предпазливо.

Само да не е Виктор, само да не е Виктор! Макар че всъщност и той е в Академията. Уф, това е добре.

— Решихме да наемем външна фирма за охрана — някак смутено отговори Ника, макар че може и просто ми се е сторило. — Нашите всички са заети в имението и по предприятията. Така че единият охранител ще спи в моята стая, а другият — в стаята отсреща. Смятаме, че това ще е достатъчно.

Така, тоест „бавачка“ като такава няма да имам? В крайна сметка охраната са просто наемни работници и те, по логика, трябва да ми се подчиняват?

„Отлично!“ — зарадвах се аз, но за сестра ми изобразих искрено огорчение, което не беше трудно — наистина не исках да се разделям с нея. Не мога да кажа нищо за останалата част от семейство Михайлови, с тях почти не бях общувал, но Ника наистина започнах да смятам за своя роднина.

— И колко време ще си в Академията?

— В продължение на три месеца — въздъхна момичето и ме прегърна с такава сила, че младите ми, все още не напълно оформени кости, изпукаха. — Много ще ми липсваш!

Изглежда, че колкото по-дълго бях в новото си тяло, толкова по-добре контролирах изблика на хормоните. Във всеки случай сега успях да издържа прегръдката със сестра си и нито веднъж да не погледна в деколтето на нощничката ѝ.

— Да-а, аз също — изхриптах в отговор и когато тя най-накрая ме пусна, попитах: — А под какво име ще живея тук? Вече съвсем се обърках, нали ми дадоха паспорт с името Курицин, а ти ме представяш на всички като твой роднина. Кой съм аз изобщо?!

— Първоначално планирахме да те изпратим направо в училище на Бронзовия, там щеше да си с този паспорт. Но в Барса няма смисъл

да криеш самоличността си, защото все някога ще трябва да те легализираме в семейството.

— Струва ми се, че едното малко противоречи на другото, нали?

Ника лекомислено махна с ръка.

— Не си тормози главата. Бронзовият остров е съвсем друга вселена, там никой няма да свърже красивото ти лице със семейство аристократи. Въпреки това, не трябва да излизаш по улиците на Барса и да крещиш, че и ти си от семейство Михайлови. Който трябва, ще научи, а за другите не е нужно да знаят.

Някак си всичко звучеше неясно, макар че може би не мога да разбера подхода им към моята личност просто защото не съм добре запознат с местните реалности. Но интуицията ми подсказваше — те просто премълчават нещо.

— И колко време ще остана в Барса?

— Идея си нямам. Зависи от това как ще потръгне работата и обучението при Джеймс. Баща ми се договори медиумът да се отчита за всичко лично на него, вече са се разбрали и за условията на сътрудничеството.

Аха, значи ме заобикалят. Всъщност какво изобщо очаквах — непълнолетно момче, увиснало на врата на семейство Михайлови? Направо си е грях да се оплаквам — оставят ме да живея в луксозен хотел, прикрепят ми телохранители и дори ми дават относителна свобода. Не всеки пришълец получава такъв стартов пакет и, съдейки по това, което съм чел, повечето от неволните пътешественици по световите се озовават в бедняшки квартали, проблемни семейства или дори в робство. А на мен засега проблем бяха само способностите ми...

— Утре ще узаконим всички договорености с Джеймс, ще те предам в ръцете на телохранителите и ще отлетя за Академията. Ще ти открием и сметка, в която ще постъпват парите от работата с медиума.

— И какво, те ще бъдат само мои? — бях искрено изненадан.

— Не се главозамайвай — изсумтя момичето и като видя разочарованото ми изражение, бързо поясни: — Разбира се, че ще бъдат твои. Но нали видя как се държи Джеймс, едва ли ще забогатееш много, работейки с него. Убедена съм, че хитрият медиум ще намери начини максимално да намали възнаграждението ти. Затова за всеки случай ще ти осигурим малко джобни пари.

Е, за това ще видим. С договорите горе-долу съм наясно, работил съм с най-различни хора и компании. А и Михайлови би трябвало да имат собствен юрист!

— Но ако Евгений Сергеевич е обсъдил условията, то договорът ще е наред, нали? — уточних аз. — Със сигурност всичко ще е проверено.

— Парите ли са единствено, което те вълнува? — насмешливо попита момичето. — А срещите с ужасни призрци не плашат ли вече по-малкия ми брат?

В отговор свих рамене.

— Не особено.

И бях изненадан да разбера, че това е точно така, нали просто физически не можеш да лъжа. Сега бях по-скоро любопитен, отколкото уплашен.

— Мисля, че всички документи са проверени, но това все още не означава, че Джеймс ще ти плати толкова огромни суми. Ще видим.

Поговорихме още малко, най-вече за това как ще прекарвам времето си в града. Ника ме посъветва да се съсредоточа върху физическото си развитие, но по някаква причина не посочи конкретни места, където да отида. Същото беше и за подготовката за училище. Имах чувството, че са решили да ме оставят сам като един вид тест, за да видят как ще се държа. Подсигуриха ме с телохранителите, настаниха ме в хотел, всъщност дори ми намериха работа, а нататък прави каквото искаш. И между другото, това съвсем не беше най-лошият вариант!

На сутринта се събудих вече без фиксатор на пръста. Дори ми отне известно време да си спомня кой пръст отрязвах, толкова добре беше заздравял. Това му викам аз технология.

По време на закуската куриер ми достави „истинския“ паспорт с името Михайлов, кредитна карта и оставените в имението телефон и лаптоп последен модел. Ника обясни, че докато съм в Барса, мога спокойно да се възползвам от всички блага на семейството, включително закупената по-рано техника, малко по стандартите на аристократите джобни пари и право на определени привилегии. Моите телохранители се появиха веднага след момчето в яркосинята униформа на местната куриерска служба. Мъж и жена на около четиридесет години, слаби, мълчаливи, с изпитателни погледи.

Чертите на лицата им толкова си приличаха, че веднага става ясно — брат и сестра. Може би дори близнаци. Облечени бяха в обикновени ежедневни дрехи, но под сакото на мъжа демонстративно стърчеше част от кожен кобур, а жената на практика открито носеше на колана цял куп метателни ножове.

— Запознайте се, това е вашият подопечен — Роман Михайлов — представи ме сестра ми.

— Конър — кимна мъжът.

— А аз съм Джен — показва зачатъци на приказливост жената.

— Днес идвате с нас, ще ви обясня кое как е — заповяда Ника.
— Кой от вас кара?

Телохранителите се спогледаха и жената кимна късо.

— Тогава дръж ключовете, колата е на паркинга. Син „Родстър“, номер 656, докарай го до входа.

И четиримата отидохме в офиса на Джеймс. При пристигането безизразните маски на телохранителите се пропукаха и Конър с едва забележима нервност каза:

— Ако има проблем с призраци, това е извън нашата област на специализация.

— За призраците ще се погрижи ето този — Ника пренебрежително кимна към табелата „Джеймс Харнет — медиум“. — Вашата задача е стандартна охрана и ескорт на брат ми.

Колко различно беше отношението към медиумите в моя свят и в този. Ние ги смятаме за обикновени шарлатани и при думата „медиум“ всеки си представя бабка със стъклена топка и карти или умник в сако, който движи ръце над вода в буркан, за да го зареди с чудодейна енергия. Тук медиумът е опитен специалист по унищожаване на призраци, малко апарат за ядрено-магнитен резонанс и малко Уикипедия. Изобщо много уважаван и важен човек. Затова и двамата телохранители се поклониха на Джеймс така, сякаш е едва ли не коронована особа, докато Ника удостоиха само с леко кимване, когато се запознаваха в стаята.

— Вероника, момче... — започна да ни поздравява Джеймс, но се запъна, когато осъзна колко глупаво изглежда все още да не е запомнил името на бъдещия си помощник.

— Роман — притече му се на помощ Миси.

— А, да, точно — медиумът кимна разсеяно и мина покрай нас към кабинета си, като със сила затръшна вратата след себе си.

— Какво му е? — недоволно попита Ника.

— Беше в Асоциацията на медиумите — обясни Миси. — Джеймс не обича да контактува с официалните органи. Сега ще изпие петдесет грама уиски и ще се успокои. А дотогава ще желаете ли чай или кафе?

— Нека да минем направо към въпроса — каза Ника. — Трябва да летя до другия край на острова. Баща ми вече провери договора, няма въпроси. Сега набързо ще прегледаме документите и можем да подписваме.

Както се оказа, медиумът имаше отделна „стая за преговори“ в офиса, където седнахме с Ника и Миси, след като изпратихме телохранителите обратно в колата. Договорът, между другото, се оказа написан на прост език и без излишни сложни термини: полагаха ми се четиридесет процента от хонорара след приключване на поръчката, в случай, че съм взел активно участие в нея и съм имал достатъчен принос в разрешаването ѝ. Бях изненадан от друг документ, според който официално бях признат за ученик на Джеймс, с моето име, вписано в регистъра на медиумите, и всички съответстващи на този статут задължения и привилегии. А именно, сега плащах една четвърт от доходите си на Асоциацията на медиумите и една четвърт — на Джеймс като мой учител. Тоест автоматично се лишавах от половината от заработеното.

— Ника, видя ли тази точка? — изсъсках яростно към сестра си.

— Разбира се — триумфално се усмихна момичето. — Предупредих те. Чети по-нататък.

А по-нататък се оказа, че всички свитъци, които ми се дават, ми се удържат от хонорара. А като си спомня какви цени имаше Джеймс, нищо чудно след края на натоварен ден да трябва и да му доплащам.

— И вашите юристи са казали, че нямат никакви въпроси? — протестирах аз. — Затова пък аз имам! И първият е — той да не е полудял?!

— Успокой се — подсмихна се Ника.

Действително, едва вчера се зарадвах, че съм овладял тийнейджърските си хормони, и ето пак — проблясък на гняв.

— Всъщност това е стандартен договор за ученик на медиум — виновно разпери ръце Миси. — Само като те направи свой ученик, Джеймс ще може да те назначи официално. Семейство Огава не се интересува защо медиумът е довел непознати в имението, но други биха били много по-предпазливи. Освен това само член на Асоциацията може да работи с полицията, а това е почти половината от нашата работа.

— Добре, да кажем, че това е разбираемо — намръщено се съгласих аз. — А да плащам всяко гофу, което използвам в работата?

— Има допълнение, че можеш да не плащаш за гофу, а сам да си допълваш запасите.

— Да ги рисувам сам? Много смешно — направих гримаса аз. — Самият Джеймс каза, че нямам способности за това.

— Той промени мнението си — лъчезарно се усмихна Миси. — Сега Джеймс е уверен, че може да те научи на своето изкуство.

Сериозно?! Това вече е съвсем друга работа! За такова нещо мога и всичките си приходи да дам. Ако се науча да рисувам руни, ще мога сам да се защитавам от призраци. И е не лош източник на доходи, дори ако просто ги продавам. Освен това с възможността да създавам гофу бих могъл пълноценно да се занимавам с прогонване на призраци. Единственото смущаващо нещо беше, че първоначално медиумът каза, че нямам способността да правя това, а и руните са нещо индивидуално, подбиращ ги според себе си. А сега рязко промени мнението си? Е, той знае по-добре, аз съм за.

— А той дали не лъже? — реших все пак да уточня аз.

— Млади човече — внезапно се обиди Миси. — Джеймс трябваше да положи много усилия, за да те регистрира като свой ученик. Обикновено за това се изискват сериозни тестове и доказване на способностите пред комисия, а тук на теб предварително ти дават званието ученик. Ако Джеймс не беше сигурен, че притежаваш способности, нямаше да си прави труда и да си залага името.

Направо ще се засрамя. Но откъде да знам какви са порядките в Асоциацията на медиумите?

— Извинявам се — казах смутено. — Ако всичко е толкова сериозно, тогава нямам повече въпроси. Къде да подпиша?

Когато документите бяха готови, Джеймс влезе в стаята и ми подаде куп разпечатани листове.

— Прочети ги още днес, а утре ще опиташ сам да създадеш гофу.

— Просто така? — изненадах се аз. — Казахте, че за това трябва да имам способности.

— Е, вчера ти доказа, че ги имаш — усмихна се Джеймс. — Нали руните проработиха.

Медиумът изглеждаше така, сякаш току-що е спечелил от лотарията. Някак си не се връзваше съвсем с думите на Миси за риска и жертвите в името на моето чиракуване.

— Мислех, че е нормално да работят, нали мастилото беше с вашата кръв — напомних аз.

— Миси е сгрешила, използвал си ново бурканче, без моята кръв. Така че ти сам си накарал руните да работят.

Еха! Значи все пак имам супер способност! Направо планина ми падна от раменете.

— А това, че руните се подбират индивидуално? — напомних аз. — И кое тогава се явява проводник на силата, ако не е кръвта?

Джеймс сви рамене.

— Нямам идея. Затова и ти нахвърлих различни варианти на руни, утре ще се опитаме да ги тестваме. Там има на древноскитски, келтски, египетски, китайски, японски. Въпреки че би било много по-лесно да подберем подходящ език, ако знаеш повече за корените си.

Ника се намръщи.

— Нека засега да не се задълбочаваме в нашето родословие.

— По някаква причина и аз така си мислех — усмихна се медиумът. — Тогава научи всички руни. Колкото по-добре се запечатат в паметта ти, толкова по-силен ще е ефектът.

— Но вчера изобщо не изучавах руните, просто ги копирах — напомних му аз. — И те сработиха перфектно.

Джеймс разпери ръце.

— Това е странно. Затова ще експериментираме, докато разберем как точно работи твоята способност.

— А това не е ли опасно? — намръщено попита Ника.

— Едва ли. Не помня някой да се е наранил със собствените си руни, аз определено не съм имал такова нещо — уверено отговори Джеймс, помисли малко и ми каза: — Всички руни в тези листове са насочени към търсене на призраци и защита от тях, но за всеки случай

се въздържай от практикуване без мое присъствие. Утре ще се заемем сериозно с този въпрос.

Тук не възразих. Аз по принцип не съм от онези, които ще тръгнат да експериментират със себе си и ще рискуват здравето си напразно.

— Има и друг сериозен проблем, който трябва да бъде разрешен — намеси се Ника. — Заминавам днес, а Роман остава под ваше попечителство. Така че бих искала да знам какво научихте за онова същество от църквата? Има ли вероятност то да е взело брат ми на мушка?

— Разбира се, такава вероятност има, но е малко вероятно съществото да търси момчето специално. Във всеки случай... — той ме погледна. — Ще бъдеш в по-голяма безопасност под моя защита. Все още не знаем нищо за произхода на това същество, но всички нишки водят към Берлин, именно там Селена Леони се е лекувала в психиатрична болница. Миси вече е изпратила заявка до колеги от тази област, но нещата се усложняват от факта, че сградата на болницата е изгоряла и вече не функционира.

— И това е всичко, което успяхте да разберете? — недоволно попита сестра ми. — По някаква причина нямам усещането, че Роман ще е в безопасност, като остане в Барса.

— Кой в нашия свят изобщо може да каже, че е в пълна безопасност? — леко раздражено отговори медиумът. — Поех ангажименти, което означава, че съм уверен, че мога да ги изпълня. И най-важното е, че мога да науча момчето да се грижи само за себе си.

Джеймс бързо напусна стаята и скоро се върна с малък пакет.

— Вземи още няколко стрелички със свитъци на развъпльщаване за сметка на бъдещи поръчки — хвърли ми той пакета. — Те с лекота ще се справят с обикновени призраци. А необикновените най-малкото ще задържат.

— Благодаря — неуверено отвърнах аз.

От една страна, медиумът наистина се грижеше за мен, а от друга, приспадаше цената на свитъците от бъдещите ми приходи. Ама че благодетел.

След като приключихме при медиума, ние с Ника отидохме до най-близкото кафене, за да си поговорим на спокойствие, преди тя да си тръгне. Сестра ми явно се притесняваше да ме остави на практика

сам в Барса, и още повече се опасяваше от участието ми в работата на Джеймс. Но, съдейки по всичко, инструкциите на нейния баща не й оставяха никакъв шанс за неподчинение, още повече — на мен.

И след обяда тя си тръгна, оставяйки ме сам, ако не броим компанията от двама телохранители.

— Най-важното е, повече не гледай в очите на призраците — посъветва ме тя, преди да тръгне. — И се дръж по-близо до Джеймс, той отговаря за твоята безопасност с най-ценното си.

— С главата? — предположих аз.

— С портфейла. Баща ми договори с него такава сума в случай на смърт от ръцете на призрак, че Джеймс и прашинка няма да позволи да падне върху теб.

Какво пък, в случая с медиума това не е най-лошият стимул да пази ценното ми тяло в отсъствието на Ника. Първоначално много ми тежеше зависимостта от сестра ми и липсата на свобода при вземането на решения, но след нейното заминаване се почувствах малко опустошен. Телефонните ми контакти се попълниха с номерата на телохранителите, имението на Михайлови и спешния номер на местната полиция. И все пак колко по-удобно беше на героите от книгите да попаднат в телата на други хора, те получаваха не само спомени и знания, но, което е по-важно, корени в непознатия свят. Затова за мен сега всеки контакт в телефона се превръщаше в поредната тънка нишка, създаваща тъканта на новия ми живот.

— Къде отиваме? — попита ме Джен.

За известно време се замислих. Основният ми проблем си оставаше неразбирането на света около мен. Тук се чувствах чужд, чувство, подобно на пристигане в непозната страна, но засилено многократно. Затова главното, което трябваше да направя, беше да се влея в живота на Барса, да го усетя.

— Вие самите местни ли сте? — попитах аз телохранителите.

— Ние сме от Бронзовия остров, но живеем в Барса повече от десет години — отговори Джен.

— Тогава за начало нека просто да се разходим из града. Покажете ми всички най-интересни или важни според вас места, за предпочитане с пояснения.

Телохранителите се спогледаха изненадано, но, както се казва, думата на шефа е закон, трябваше да изпълнят желанието ми. Като

начало отидохме до главния парк на Барса, който силно напомняше на Сентрал парк в Ню Йорк. Същото огромно зелено петно в центъра на града. Там аз просто се разхождах по алеите и гледах хората, а понякога и призраците. Ника беше права, ефирните същества се срещаха доста рядко и по никакъв начин не изглеждаха опасни, а по-скоро изгубени и летаргични.

Точно един от тези призраци — слаб, блед мъж с очила, ме гледаше от храстите, когато жената-телохранител изведнъж каза:

— Наблюдават ни.

— Да, знам — махнах с ръка аз, следейки призрака с крайчеца на окото си. — Удивително е, че успяхте да го видите.

— Ние сме професионалисти — навъсено каза Конър. Според мен това беше първата фраза, която произнесе за цялата ни разходка.

Исках да се учудя защо Ника не ме беше предупредила, че телохранителите притежават способности на медиуми, когато осъзнах, че изобщо не става дума за призраци. Това вече си беше изненада.

— Отдавна ли? — попитах тихо.

— Съдейки по всичко, още от офиса на медиума.

И на кой бих могъл да потрябвам? Засега единственият вариант бяха недоброжелателите на семейство Михайлови. Основният въпрос е дали двамата телохранители ще могат да ме защитят в случай на опит за отвличане? Всъщност, на теория, те бяха наети точно за това. Интересно какви ли са ранговете им?

На въпроса ми и двамата телохранители отговориха неочаквано подробно. Конър бил Воин, специализиран в защитата. Да не се бърка със Специалист, това е съвсем различно ниво. Просто при Конър защитните техники от сферата на земята му се получавали най-добре. А Джен имаше висока скорост на реакция и нещо като „предчувствие“. На практика идеалната двойка защитници: единият усеща заплахата предварително, а другият защитава от нея.

— Хайде да се прибираме в хотела — реших аз.

Стига разходки за днес.

И тогава телефонът ми звънна. Изглежда това беше първият път, когато чувах този звук, така че не веднага разбрах, че се обаждат на мен.

— Ъ-ъ... — раздаде се мъжки глас. — Момче, имам нужда от теб, ела в централното управление на полицията след петнадесет

минути.

— Дори не знам къде е — озадачено отвърнах аз.

— Телохранилите ти знаят.

— А ако не успея?

— Ще успееш, сега си само на пет километра.

— А вие откъде знаете?

Но отговорът беше само кратки бибиפקания.

* * *

— Защо си толкова нервен? — обърна се Миси към Джеймс, когато семейство Михайлови напуснаха офиса. — Трудно ли беше в Асоциацията?

— Не, нямаше никакви проблеми — медиумът наля уиски в чашата и го изпи на екс. — Когато казах, че искам да регистрирам ученик, старците дори се зарадваха.

Миси избута бутилката далеч от партньора си и седна на ръба на масата.

— И дори не поискаха проверка?

— Сега не им е до това — Джеймс упорито протегна ръка през масата към бутилката и напълни отново чашата си. — Тази сутрин е починал Сивия генерал.

Момичето мълча известно време, после също толкова мълчаливо извади втора чаша, наля си уиски и го изпи.

— Бог да го прости. Как се е случило? Та той беше Експерт, специализиран в лов на призраци и нечовеци.

— Никой не знае със сигурност. Но това далеч не е първият загинал медиум този месец, броят им вече е десетки. В Асоциацията всички са настръхнали. А знаеш ли кое е най-интересното?

— Стига с риторичните въпроси.

— Убили са го в църква точно по време на развъплъщаване на заловен призрак. Загинали са и всички свещеници, очите им са били извадени, а останките от телата им са изглеждали така, сякаш ги е убил самият генерал. Не ти ли напомня на нещо?

Момичето въздъхна.

— На църквата това няма да им хареса.

— Да, най-вероятно, дори трябва да очакваме гости от отдел Инквизиция, но не и в близко бъдеще.

— Ами да, докато се размърдат...

— Това както и да е. Сега възниква въпросът, няма ли да се случи същото и с нас при следващото развъплъщаване и разпит на призрак в църква? Защото в пряк сблъсък със създаването, убило Сивия генерал, определено няма да се справя.

Миси потупа медиума по рамото.

— Значи може да забавим темпото засега? Не вземай нови поръчки.

— В Барса останаха само няколко силни медиуми и ако не вземам поръчки, Асоциацията просто ще обяви обща такса и ще трябва да работим почти безплатно.

— Боже опази — престорено се ужаси момичето.

— Затова ще работим — отсече Джеймс. — Може би ще мога да направя от младежа добър помощник. Е, а за най-крайния случай винаги имаме теб, Миси.

След тези негови думи момичето за миг се промени: чертите ѝ се изостриха, очите ѝ пожълтяха и тя примигна с вертикалните си клепачи.

— Вече ми липсва ловът — изръмжа с тих глас.

Медиумът се намръщи.

— Но аз все пак се надявам, че ще успеем да избегнем твоето участие...

ГЛАВА 17

Централното полицейско управление изглеждаше като незабележима стъклена офис сграда. Единствено стилният надпис над входа „Police“, както и паркинга с чисто нови бяло-сини коли с мигащи светлини, я отличаваха от многото други бизнес центрове в Барса. Респектиращо място, полицаите от моя свят дори не биха мечтали за такава.

— Май малко закъсня — заяви ми Джеймс, когато ме посрещна на входа на сградата.

— Всъщност се включих в рамките на петнадесет минути — не се съгласих аз. — Между другото, как изобщо разбрахте къде съм?

— Тъй като отговарям за теб, сега винаги ще знам къде си и какво правиш — спокойно отвърна медиумът.

— Значи ваши хора ни следиха днес? — леко напрегнато попита Конър. — За такива неща трябва да предупреждавате.

Медиумът погледна озадачено моя телохранител.

— Нямам никакви „хора“. За да определят местоположението на даден човек медиумите разполагат с много по-напреднали методи от баналното следене. Някой е следил момчето? Сигурен ли сте?

— Сто процента — потвърди Конър и Джен кимна в знак на съгласие.

И двамата телохранители стояха плътно до мен и внимателно се оглеждаха. Съдейки по всичко, явно хората, които ни следяха, сериозно ги бяха напрегнали, макар че за мен това можеше да е поредната застраховка на Михайлови. Не можех да си представя на кого бих могъл да съм притрябвал.

— Ще трябва да се справим с този въпрос — мрачно каза Джеймс, — но малко по-късно. А сега вие двамата останете тук — обърна се той към моите телохранители. — В централното управление него определено нищо не го заплашва, а и вас никой няма да ви пусне тук.

Струва ми се, че Конър искаше да спори с Джеймс, но след кратка пауза неохотно кимна.

— Добре, ще чакаме в колата.

И ние с медиума влязохме вътре. На пропуска Джеймс показва червеното си удостоверение, но с мен се получи малко забавяне, защото освен паспорта нямах нищо друго със себе си.

— Това е мой ученик — обясни медиумът и протегна още един документ, този път със син „ученически“ цвят.

След като го разгледа внимателно, полицаят върна документа на Джеймс, а той го подаде на мен. Отвън удостоверението имаше златно око в триъгълник, явно знакът на Асоциацията на медиумите, а вътре се кипреше моя снимка и гордото звание „ученик на медиум“.

— Дръж, носи го с гордост, но не го показвай излишно, за да не позориш гордото звание на ученик на медиум.

„Уау, доста бързо е осигурил удостоверение“ — изненадах се аз, без изобщо да се обидя. А и защо да се обиждам, когато е прав, като медиум аз засега съм пълна нула.

След пропуска ни посрещна невзрачен мъж в униформа на майор, освен ако, разбира се, значението на звездичка и две ивици в този свят не е различно. Такъв един класически очукан полицай около петдесетте, с малко коремче и умиротворено изражение на лицето.

— Джеймс, радвам се, че този път дойде точно ти — каза той, като силно стисна ръката на медиума.

— Ито Такуя намери уважителен повод да не дойде — навъсено отвърна Джеймс. — Погребението ще е следващата неделя.

— Тъжно — абсолютно неискрено въздъхна полицаят и ме погледна. — А този кой е?

Джеймс ме погледна подозрително и попита полицая:

— Не го ли познаваш?

Мъжът ме погледна внимателно и поклати глава.

— Не, защо да го познавам?

— Това е брат на Вероника Михайлова.

Полицаят ме погледна вече открито агресивно.

— Вероника има само един брат — Виктор. А това момче го виждам за първи път.

Изглежда мъжът толкова се напрегна, че беше готов да ме хване за шията и да ме хвърли в килия до изясняване на всички подробности.

— Успокой се, Саша — смъмри го Джеймс. — Евгений Михайлов лично се договори с мен да взема момчето за ученик.

Полицаят малко се отпусна, но въпреки това продължи да ме гледа с голям скептицизъм.

— Наистина?

— Казвам се Роман, наскоро... ме докараха тук с хеликоптер от Новгородското княжество — реших да поясня аз, протягайки ръка. — Евгений Михайлов официално е мой настойник.

Формулировката се получи такава, сякаш съм малко недоразвит, но аз и така трябваше значително да се контролирам и внимателно да подбирам думите си. И все пак, браво на Михайлови, които ме закараха в Новгородското княжество и сега мога честно да кажа, че съм долетял на Златния остров именно оттам.

— Александър Воротов — представи се полицаят, като реши все пак да ми стисне ръката. — Доскоро работех под ръководството на твоя чичо. Преживяхме много заедно и...

Джеймс се намръщи.

— Стига си ми губил времето. Ако искаш да си правиш вечер на възпоминания, прави я някъде по-далече от мен. Лично аз искам побързо да се справя със задълженията си и да напусна вашето гостоприемно заведение.

— Както винаги си много любезен — изобщо не се смути полицаят.

— Не ми плащат за любезност — измърмори Джеймс. — Да вървим в склада.

Склад? Нищо не разбрах, но реших да оставя въпросите за покъсно. Бившият колега на моя... хм... чичо и така ме гледаше с недобър поглед, сякаш не вярва докрай на обяснението на Джеймс.

Слязохме до минус първия етаж с асансьор, минахме през две солидни бронирани врати и се озовахме в малка стая с една-единствена стоманена маса в средата и разположени върху нея предмети. Имаше и бижута, и вази, и няколко телефона, хладни и огнестрелни оръжия, както и най-различни дрънкулки-фигурки-ключодържатели. Към всеки предмет беше прикрепен етикет с номер, дата и нечия фамилия.

— Е, ще ви оставя тук. Когато приключиш, почукай на вратата — каза мъжът и ни остави сами.

— И защo сме тук? — нетърпеливо попитах аз. — Какви са тези неща?

— Периодично полицията конфискува различни неща, част от които може да се окажат така наречените артефакти. Често те носят в себе си някакви мистични функции, от рода на лечение, преминаване през стени или контролиране на гълъби.

— Контрол на гълъби? — попитах с усмивка. — На кого изобщо може да му притрябва това?

— О, просто не си виждал как хиляди птици нападат един човек — Джеймс се намръщи. — Те са като пирани. След пет минути остават само кости.

— Уау — беше всичко, което успях да кажа.

— А понякога в предметите са запечатани призраци или те сами се вкопчват в силни артефакти, за да се хранят и съществуват — продължи да обяснява моят учител. — Затова веднъж на една-две седмици Асоциацията изпраща медиум в полицията за проверка на подобни предмети.

— Разбрах — кимнах аз. — А защo ме извикахте тук? Изобщо не разбирам всичко това.

— Това е чудесен начин да разбереш дали имаш някаква чувствителност към подобни неща или не — обясни Джеймс. — Всеки медиум по един или друг начин може да усеща аурата, излъчвана от предметите, защото по същество способността да виждаш или усещаш призраци е друго проявление на същата способност. А сега ще трябва малко да изчакаш, ще проверя предметите и ако са безопасни, значи е твой ред.

— И какво да правя? — попитах озадачено.

— Разчитай на собствените си усещания. Гледай моите действия, може да ти помогне по някакъв начин.

И медиумът пристъпи към масата, затвори очи и започна да движи ръцете си над предметите. Не знам какво трябваше да видя или почувствам, но явно не се случи. Джеймс изсумтя няколко пъти, намръщи се, а един от предметите уви в лист хартия с някакъв йероглиф и го сложи настрана.

— Е, това беше. Сред останалите вещи има няколко артефакта, една прокълнатата дрънкулка и вещь с вързан към нея призрак на звяр.

Погледнах многозначително пакета.

— А това?

— Това също е прокълнато нещо, но е твърде опасно, за да го хващаш с ръце. Сега можеш да започнеш да изследваш, съсредоточи се върху усещанията си, възможно е някои предмети да се различават на допир, по мирис или дори по вкус. При всеки човек тази способност се проявява по различен начин. Щом можеш да накараш руните да работят, би трябвало да се справиш и с тази задача.

Честно казано, все още не разбирах как рисуването на руни може да бъде свързано с други способности на медиума като сеанса, който Джеймс проведе над мен, когато се срещнахме за първи път. От друга страна, ако мога да виждам призраци, тогава защо да не усещам и прокълнати вещи?

Отначало реших да повторя манипулациите на Джеймс: затворих очи и започнах да движа ръце над предметите, в очакване на някакво откровение. Уви, чудо не се случи. След това започнах да вземам всеки предмет, да го опипвам, разглеждам и дори опитах няколко на вкус.

— Не усещам нищо — признах честно на Джеймс.

— Жалко — леко разочаровано каза медиумът. — Това можеше значително да улесни процеса на обучение...

В този момент държах в ръка малка стоманена пирамида и изведнъж усетих едва забележима болка в палеца. Погледнах надолу и видях полупрозрачна бяла мишка, яростно впила малките си зъбки в кожата ми. При това нямах усещането, че някой реално ме хапе, по-скоро лек сърбеж по кожата, но още по-изненадващо беше, че мишката постепенно растеше, като комар, смучещ човешка кръв. Ръката ми моментално изтръпна, сякаш бях легнал върху нея в съня си.

— Какво е това? — попитах озадачено, опитвайки се да махна призрачната мишка от ръката си, но тя се оказа твърде нематериална.

— Обвързан с талисман призрак на вампир, който се храни с жизнена енергия — отвърна Джеймс с усмивка. — Това е много плах призрак, но въпреки това се е решил да те нападне и дори да се появи в реалния свят. Изглежда ти наистина ги привличаш — той ми подаде гофу. — Запечатай артефакта, в противен случай мишката постепенно ще изсмуче цялата ти жизнена сила.

Отне ми известно време да осъзная, че тази сладка бяла животинка е наистина смъртоносно опасна. Веднага сложих пирамидата на масата, извадих една от стреличките с атакуващо гофу

от джоба си и мушнах мишката, при което веднага я развъплътих. След това увих пирамидата с лист хартия със запечатващо гофу и раздражено казах:

— Можехте да ме предупредите!

— Обикновено такива призраци атакуват само спящи или болни хора, затова и той се е настанил в талисман, използван за лечение. Кой да знае, че призрачното животно така безразсъдно ще реши да те нападне? — подсмихна се медиумът. — Между другото, как се чувстваш?

Посочих ръката, чиито пръсти едва движех.

— Почти напълно отказва. Това ще мине ли?

— Интересна реакция. Необичайна — замислено каза Джеймс. — А и самата мишка толкова много жадуваше за твоята сила, че стана видима в нормалния спектър, а призраците-паразити по принцип се стараят да не се показват на хората... Добре, сега бързо ще напиша доклада и да се махаме оттук. Явно повече от теб днес няма да научим.

Той бързо написа на лист списък с опасни и просто магически неща, след което почука на вратата и ни изведоха от сградата.

— Можем ли да приемем, че това е първият ми работен ден? — реших да се пошегувам, докато внимателно оглеждах пострадалата си ръка. За щастие мишката не ми беше оставила никакви материални следи.

Глупаво е, разбира се, да се шегувам така, защото изобщо не направих нищо, но ми се прииска да си отмъстя по някакъв начин на Джеймс за призрака на мишката.

— Е, ако искаш, тогава го брой — неочаквано лесно се съгласи медиумът.

— А може ли да разчитам на моята част от плащането? — продължих аз.

— Разбира се — още повече ме изненада Джеймс. — Само имай предвид, че полицията не ми плаща нищо.

Стори ми се, че не чух добре.

— Как така не плаща?

— Ами така — мръщейки се, отвърна Джеймс. — Има месечен лимит, който по договора между Асоциацията на медиумите и полицията на града всеки медиум трябва да отработи. В допълнение към посещенията в склада за проверка на конфискувани предмети,

това може да бъде и помощ при намирането на изчезнали хора или лов на призраци.

— Разбрах — разочаровано казах аз.

Мисля, че започвах да разбирам откъде Джеймс е станал толкова алчен за пари. Принуден е да дава една четвърт от приходите си на Асоциацията, още четвърт вероятно дава на своя учител, ако е още жив, а за капак трябва да работи безплатно за полицията.

— Но това не променя факта, че ти изразходва едно атакуващо и едно запечатващо гофу. Ще трябва да приспадна стойността им от бъдещите ти доходи.

Мамка му! Още нищо не съм научил, нищо не съм спечелил, а вече му задължнях! Стоп. Ако аз самият не му бях предложил на шега да смятаме този ден да е първият ми работен ден, то той нямаше да ми приспадне цената на запечатващото гофу?

— А може ли следващия път, когато ви позвънят от полицията, да не ме вземате със себе си? — попитах тъжно.

— А, не — усмихна се Джеймс. — Длъжен съм да се грижа за твоята безопасност, така че ще ме придружаваш при всички задачи. Освен това твоите телохранители казаха, че някой те следи... — той се замисли за момент. — Знаеш ли, живееш твърде далеч от моя офис. На съседната улица има прекрасно хотелче, трябва да се преместиш там, за да мога да те защитя в случай на нужда.

Хотелче?!

— Ние специално наехме двама отлични телохранители — бързо казах аз. — Мисля, че абсолютно няма нужда от преместване...

Но от изражението на медиума разбрах, че ще трябва да се простя с прекрасния апартамент в четиризвездния хотел. Така се и случи, на следващата сутрин телохранителите преместиха нещата ми в малък хотел близо до офиса на Джеймс. Всъщност не беше толкова зле, но така или иначе се чувствах ощетен. Този път настаниха Конър в съседната стая, а Джен — в стаята отсреща, което ми даваше усещане за известна свобода, макар и в рамките на моята стая. Въпреки че и двамата бодигардове се държаха много ненатрапчиво и нямах оплаквания от тях, но исках да имам поне малко лично пространство.

Цялата последна вечер, с изключение на половинчасов видео разговор с Вероника, прекарах в изучаване на дадените от Джеймс документи с описание на руни. Като цяло в тях нямаше нищо свръх

сложно: например руната, която медиума използва за търсене на труп, се състоеше от йероглифите за „смърт“, „търсене“ и „летене“. Защитната руна — „забрана“, „премини“ и „призрак“. А после следваше конкретизацията, от която пряко зависи силата на руната, тоест „забрана“, „премини“ и „призрак на жена“ действаха по-силно от просто „призрак“. А руна с указание „призрак на нераждала жена, родена в годината на бика“ беше многократно по-силна. Ето защо Джеймс събираше цялата налична информация за Селена, преди да създаде запечатващото гофу, обичайните руни „запечатай“ и „призрак“ тя дори нямаше да забележи. Освен това листът можеше да побере само ограничен брой условия и затова сложни конструкции се нанасяха на няколко листа наведнъж, какъвто беше случаят със Селена, когато Джеймс използва наведнъж десет гофу, създадени специално за нея.

От мен се искаше да запомня всички стандартни елементи на този пъзел за създаване на гофу, за да мога по-късно да комбинирам руните в правилния ред. На пръв поглед нищо сложно, но аз не бях азиатец, така че рисуването на йероглифи беше сериозно изпитание за мен. И когато на следващия ден Джеймс ме извика за първото ми пълноценно учебно занятие, аз бях малко нервен.

Настанихме се във вече познатата ми „стая за преговори“, където Джеймс ми връчи хартия и мастило и ме подложи на истински изпит по рисуване на гофу. Най-интересното беше, че успях да се справя доста добре, като направих грешка само с две руни.

— Е, като за първи път става — скептично погледна моето изкуство и произнесе присъдата Джеймс. — Сега нека го опитаме върху енергопроводяща хартия.

— На какво? — повторих аз.

— Специална хартия, направена от хилядолетни дървета криптомерия. Защо мислиш, че гофу е толкова скъп?

— Защото вие сте жаден за пари егоист — казах аз по инерция.

По дяволите, много се отпуснах! Забравих, че трябва да следя за езика си.

— О, колко е грозно да казваш такива неща на учителя си — поклати глава медиумът. — Мислех да ти дам няколко безплатни листа за учебни цели, но тъй като съм „жаден за пари егоист“, не мога да си

позволя подобни разходи. Така че бъди готов всеки лист хартия да ти струва сто евро.

Всичко, което можех да направя, беше да си поема дълбоко въздух.

— Както кажете.

— И така, вземи тези петстотин евро, тоест пет листа енергопроводяща хартия, и започни да рисуваш руни за търсене на призраци.

„Това си е направо «Наруто» някакъв — мислех си аз, докато старателно рисувах гофу. — Чакрапроводяща хартия, техника на печати. Ако с тези неща може да се запечатат дузина кинжали или да се създадат клонинги, то си струва да се помисли за създаване на местен «Расенган».“

— Да допуснем, че си нарисувал гофу правилно — каза медиумът, когато завърших първия лист. — Сега трябва да го активираш.

— Няма да си отрежа пръста — предупредих веднага аз.

— Тогава се научи да контролираш X-телата — сви рамене медиумът. — Не знам какво си правил преди, но това е най-простото умение. Очевидно когато си рисувал руните близо до църквата, ти несъзнателно си вложил енергия в тях и точно това може да се счита за сериозно постижение, дори аз трябва да използвам кръв в качеството ѝ на носител на моята сила. А ти просто си я влял в обикновената боя.

Приятно е, разбира се, да чувам, че съм много готин, но усещането е такова, сякаш случайно съм наредил кубчето на Рубик, като съм го въртял със затворени очи, а сега ме молят да го повторя.

— Впрочем, дори и да можеше да активираш гофу, това пак няма да ти даде нищо — продължи Джеймс. — Защото не си вложил никаква сила в него. Така че вземай хартия и опитай още веднъж...

Като цяло прекарахме следващите два часа в опити да ме научат на най-простите манипулации с X-телата в кръвта. Картината се оказа не особено приятна — децата в този свят бяха обучавани на такива неща още от детството с помощта на образователни игри и въпреки че деветдесет и девет процента от хората имаха твърде ниско ниво на X-тела, това беше напълно достатъчно, за да помогне на тялото да се справя по-добре с физическите натоварвания и травми. По обяснението на Джеймс най-накрая разбрах, че X-телата не са мана

като такава, а своеобразни клетки, които генерират мана или, както казват местните, вътрешна енергия. А броят на Х-телата в кръвта позволява да се определи с какво количество вътрешна енергия може да оперира човек. От мен се изискваше не само да накарам Х-телата да генерират „мана“, но и да я насочат в правилното място, тоест това дори не беше едно действие, а цели две. И двете напълно непонятни, свеждащи се до едно и също „трябва да ги почувстваш“. Направо виждах Джеймс пред себе си в образа на стария Кеноби от „Междузвездни войни“, който казва прочутото „Използвай силата, Люк“, само че такива „полезни“ инструкции работят във филмите и книгите, но не и в реалния живот.

В края на нашата напълно безполезна тренировка Джеймс щракна с пръсти и каза:

— Имам идея как да ти помогна по-бързо да почувстваш вътрешната сила. Ела утре по същото време.

— А работа днес ще има ли? — уточних аз.

— Мислиш, че всеки ден има проблеми с призраци? — с нотка на тъга попита Джеймс. Съдейки по тона му, той определено не бе против ежедневни атаки на призраци и за предпочитане само върху богати хора. — Миси отлетя за Берлин, за да събере повече информация за психиатричната болница, където се е лекувала Селена Леони, така че сега аз отговарям за офиса. Ще се занимавам с документацията, а ако има случай, ще ти се обадя.

Когато вече излизах, Джеймс ми напомни:

— И не напускай излишно територията на хотела, така ще ми е по-спокойно.

— Няма проблем — съгласих се лесно аз.

Всъщност нямах особено желание да се разхождам, след като разбрах, че ме следят. А и исках да поседя пред компютъра, да проуча документите на Асоциацията на медиумите и да намеря повече информация за Х-телата. Освен това Джеймс ми даде добра подсказка къде да търся най-простите упражнения за развиване на умения за работа с вътрешна енергия. Колкото и да е тъжно да си призная, но само развиващите упражнения за деца в предучилищна възраст биха могли да ми помогнат. Странно е само, че Ника не ми предложи нищо подобно. Да, тя заплаши, че ще наеме професионален инструктор, но

така и не го направи. Макар че в крайна сметка ми осигури обучение при Джеймс, така че технически наистина ми намери инструктор.

И така, упражнения за деца. Всички те се основаваха на това, че детето се опитва да изпълни задача, която изисква от него да използва вътрешна енергия. Нищо особено сложно: да бутне тежка топка, да загрее стъклена топка, така че тя да промени цвета си, да не позволи на леда да се стопи на дланта. Много игри, нито една от които не можеше да ми помогне да се науча как да манипулирам вътрешната енергия, въпреки че опитах всяка една от тях. Защо? Защото мисленето на възрастните е устроено по различен начин, аз трябва да разбера или поне да усетя как точно работи това. И на следващия ден Джеймс ми предостави такава възможност:

— Някъде вече съм виждал тази пирамида — отбелязах аз, гледайки стоящия пред мен на масата артефакт.

— Да, това е същият талисман — местообитанието на мишката-вампира — потвърди медиумът, облегал назад в стола си. — И тя ще ти помогне да почувстваш потока вътрешна енергия.

— По какъв начин? — подозрително попитах аз.

Джеймс ме погледна злорадо.

— Знаеш какво казват, някои неща не ги цениш, докато не ги загубиш. Сега ще се опитаме да те накараме да цениш вътрешната енергия.

— В смисъл?! — възмутих се аз.

— Вземи пирамидата — заповяда медиумът. — И когато мишката започне да изсмуква енергия, твоята задача минимум е да усетиш този процес, а максимумът — да го спреш принудително. И ми дай останалите стрелички с прогонващи гофу, не трябва да се чувстваш в безопасност.

Послушно предадох стреличките, протегнах ръка към артефакта, но не посмях да го докосна.

— А не ви ли притеснява, че не знам как да го направя?

— Ни най-малко. Принципът на базовото обучение винаги е предполагал инстинктивно използване на вътрешна енергия и едва след това по-задълбочено разбиране на протичащите процеси. И честно казано, изобщо не разбирам защо не са те учили на това по-рано.

— Нямахте кой да преподава — отговорих честно.

Последва доста дълга пауза. Очевидно Джеймс очакваше продължение на историята, но просто нямаше какво да казвам.

— Добре, хващай дрънкулката и започвай да храниш мишката — заповяда накрая медиумът.

И трябваше да го послушам. Мишката-вамфир се появи в същия момент, в който докоснах пирамидата, и с радост впи зъби в ръката ми. Все пак Джеймс беше прав — призраците бяха прекалено привлечени от мен, това можеше да стане сериозен проблем. По-точно, вече беше станал.

Мишката постепенно започна да увеличава размера си и аз отново усетих изтръпване на ръката под лакътя. Макар че може и да не е било изтръпване! Подобно усещане, сякаш мравки бягат по кожата, но все пак малко по-различно... просто защото „мравките“ бяха строго в една посока. И ако това наистина беше поток от вътрешна енергия, който ме напуска, то задачата беше решена някак твърде просто. От друга страна, дори и да чувствах точно това, което трябва, все още не знаех как да управлявам този процес.

Междувременно изтръпването се издигна до рамото и започна да се разпространява по гърба и гърдите. Затваряйки очи, аз се опитах да спра разпространението на „мравките“, но усетих някаква съпротива, с която не можех да се справя. Не знам защо, но в този момент ми се стори, че ще бъде много по-лесно да усиля това чувство, отколкото да се боря с него. В името на експеримента опитах да си представя как цялото ми тяло насочва „мравките“ в ръката, точно на мястото на ухапване от мишката. И миг по-късно цялото ми тяло изведнъж изтръпна.

Когато отворих очи, видях как мишката се наду много бързо, като балон, и след две секунди просто се пръсна на малки парченца, които моментално се разтвориха във въздуха.

— Еха — възхитено подсвири медиумът. — Унищожи горкия паразит, като принудително вля цялата си сила в него. Изобретателно, красиво, но много глупаво. Ако мишката беше по-силна, щеше да погълне цялата енергия, а после и теб в добавка.

Почувствах се толкова празен, че веднага се строполих на стола. Стоманената пирамида от своя страна падна на масата пред мен и се счупи на няколко парчета.

— Взех артефакта от полицейското управление само временно, сега ще трябва да го плащам — отбеляза Джеймс, сочейки с пръст парчетата. — Въпреки че, разбира се, това зрелище си струваше. Поне разбра ли как го направи?

— Горедолу — отвърнах колебливо.

— Почини си двадесет минути, изпий едно кафе, а след това ще опиташ да повториш изнасяне на сила извън тялото, за да активираш свитъка — Джеймс потърка длани в очакване. — Вземи боя с моя кръв от онзи рафт, нарисуй руната за намиране на призраци, която вече познаваш, и се опитай да я активираш.

— Точно тук, в офиса? — изненадах се аз. — Наоколо има ли призраци?

— Каква е разликата дали има или не? Ако гофу сработи, аз ще го видя.

„Логично — признах аз. — Щом усеща артефакти и прокълнати неща, той определено ще може да забележи активирането на руната.“

Но за да се съвзема ми трябваше не половин час, а почти два. Ръцете ми трепереха толкова много, че просто физически не можех да нарисувам руна, а най-обидното беше, че нехарактерното за мен емоционално опустошение дори не ми позволяваше пълноценно да се наслажда на факта, че успях да контролирам вътрешната си енергия. Едва когато предишната сила отново се върна в тялото ми, аз бързо нарисувах руна и се канех да сгъна самолетче от нея, но Джеймс ме спря:

— Не е нужно. Няма наистина да търсим някого. Просто постави листа на пода и активирай руната. Ако вложиш достатъчно сила, листът ще започне бавно да се движи към най-близкия до нас призрак.

Когато листът с готовото гофу беше на пода, седнах до него, сложих ръка върху него и се опитах да пресъздам усещането за „мравки“, тичащи по цялото ми тяло към дланта. В един момент се раздаде звук от разкъсване на хартия и листът пред мен беше разкъсан на малки парченца, които се разлетяха из цялата стая със скоростта на куршум.

— Не е зле — похвали ме Джеймс, като прокара ръка по бузата си, издраскана от едно от листчетата, които прелетяха покрай него. — Изглежда по някакъв начин толкова много усили гофу, че то реагира едновременно на всички призраци в района.

— Това добре ли е? — предпазливо уточних аз.

Кой би си помислил, че парчетата хартия могат да бъдат толкова опасни — въпреки че стените ги спряха, дървеният шкаф и столът се оказаха пробити почти от край до край.

— Това е прекрасно — увери ме медиумът с трескаво блестящи очи. — Освен това аз се шегувах, в боята нямаше моя кръв, което означава, че си накарал руната да работи съвсем самостоятелно. Сега първо ще добавя към сметката ти повредените мебели и ще продължим...

ГЛАВА 18

А после тръгна на зло. Първо, след активиране на руната ме обхвана такава вълна от слабост, че за известно време загубих съзнание. Второ, когато дойдох на себе си се оказа, че повторението на номера с активирането на гофу днес определено няма да стане — прекалено се бях вложил първите два пъти. Усещането беше, сякаш току-що съм пробягал маратон след дълъг нощен запой: слабост, гадене и силно главоболие. Вярно, аз никога не съм прекалявал с пиенето и маратони не съм бягал, но по някаква причина се появи точно тази асоциация. Е, а третата изненада се разкри на следващия ден, когато отново дойдох при медиума за обучение...

— Гофу е празно — информира ме Джеймс, когато приключих с рисуването на руна върху енергопроводяща хартия.

— Как така?! — ококорих се аз. — Вчера се получи.

— Това трябва да питаш себе си — мрачно каза медиумът. — Вземи още един лист за сто и двадесет евро и рисувай отново.

— Вчера беше сто! — възмутих се аз.

Джеймс сви рамене.

— Поскъпване за вредност. Сега и двамата знаем, че можеш да създаваш гофу. Тогава защо страдаш за глупости? Съсредоточи се и го направи!

Според мен единствената причина за поскъпването на хартията е неговата вредност, а не моята. Вредност и алчност.

— Какво, какво каза? — попита Джеймс.

— Казвам, че не знам как се получи вчера — отговорих бързо. — Не вложих никакви усилия в това.

Джеймс ме погледна замислено.

— Мисля, че просто ти липсва мотивация. Но не виждам в това особен проблем — ще рисуваш дотогава, докато не разориш семейството си. За мен това е добър бизнес — да продавам енергопроводяща хартия на два пъти по-висока цена, без дори да излизам от офиса.

— Какво значи два пъти? — попитах аз. — Казахте, че листът струва сто и двадесет евро.

— Е, да. Този лист. А следващите вече са по двеста.

Хвърлих му намръщен поглед и реших, просто за принципа да нарисувам работеща руна, за да не може този алчен изверг да спечели повече нито копейка от мен.

— Празно — каза той след десет минути много внимателно рисуване на руната.

— Празно.

— Празно.

След като съсипах още няколко листа хартия, аз започнах да подозирам, че той нарича така не резултатът от моята работа, а мен самия. Или може би дори мами, за да получи допълнителни пари.

— Добре. Нека засега оставим този въпрос настрана и да се упражняваме в активиране на руни — най-накрая се смили Джеймс. — Наред с други неща трябва да се научиш как да контролираш количеството енергия, насочена към гофу, в противен случай при среща с призрак от теб ще има повече вреда, отколкото полза — той ми подаде бурканче с мастило. — Вземи, тук има мастило с кръвта ми, нарисуй гофу за търсене на призраци.

Аз недоверчиво казах:

— С кръвта ви? Или проверка като миналия път?

— Пфу, какъв е смисълът да те лъжа? — изсумтя Джеймс. — Вече доказва, че последният път е било случайност и всъщност не можеш да правиш нищо. Рисувай. После пак глупаво ще изразходваш всичките си сили и докато се търкаляш в безсъзнание, аз ще ходя да пия кафе в кафенето отсреща.

Как само ме вбесява! Според мен на медиума просто му харесва да ме тормози. Може би Джеймс дори ме взе като ученик само за това?

Вече бях доста добър в рисуването на руни, така че завърших поредното гофу за рекордно време. След това трябваше отново да си припомня усещанията за „мравки“, бягащи по кожата, за да активирам руната. Защо да си припомня? Защото не смеех да практикувам извън офиса на Джеймс, той ме предупреди, че това може да има последствия — ами ако изведнъж се пренапругна и няма кой да ме спаси. Разбира се, аз наистина исках бързо да се науча да управлявам

вътрешната енергия, както правеха героите от фентъзи книгите, но нямах намерение да рискувам излишно здравето си.

— Давай по-икономично, моля — помоли медиумът, отстъпвайки в далечния ъгъл на стаята. — И така ще трябва да лакирам мебелите заради последния път.

Постарах се да прокарам „изтръпването“ не по цялото тяло, а само през част от ръката, както беше, когато мишката-вампиър тъкмо започваше да изсмуква енергия от мен. Но едва докоснах гофу и тялото ми отново бе пронизано от ужасна болка, след което загубих съзнание.

— Ама че си бързак — информира ме Джеймс, когато отворих очи, лежейки на дивана. — Отново ми съсипа мебелите. Но това както и да е, интересното е друго — боята пак беше без моя кръв.

— Но вие ме уверявахте...

— Да, да — махна с ръка той. — Но сега знаем със сигурност, че всичко е в твоето подсъзнание. Ти самият не вярваш, че можеш да създадеш гофу, затова и нищо не се получава. Дали да не те пратя на психолог? Това вече явно не е моята област.

И тук бях склонен да се съглася с него, ставаше нещо. Не усещах никаква разлика между рисуването на „празни“ и създаването на действащи руни. И какво сега да правя с това?

— Със сигурност не го правя нарочно — отвърнах раздразнено.

— Разбирам. Нашата задача е точно на това да те науча — медиумът ме погледна замислено. — Или може би просто да те затворя в къща с призраци за през нощта, давайки ти пачка енергопроводяща хартия, и да видим как ще свърши всичко?

Получих лек пристъп на тахикардия.

— Вие отговаряте за моята безопасност — напомних му аз.

— Това е единственото нещо, което ме спира — с искрено разочарование въздъхна Джеймс. — Моят учител просто ме изпращаше на лов, като ме глобяваше за всяка травма... — той щракна с пръсти. — Знаеш ли какво?

Вече сериозно се стресирах.

— Не, не знам.

— Нека опитаме да добавим твоя кръв към мастилото. Би трябвало да подейства — неочаквано предложи той. — Това е класически начин за рисуване на гофу, той трябва да работи независимо от твоето желание.

Честно казано, не вярвах особено на думите му, но така или иначе нямах друг избор. Интересното е, че самият Джеймс използваше запечатана чиста игла за продупчване на пръста си, но на мен вместо толкова удобен и безопасен инструмент по някаква причина той подаде нож. Което само потвърди подозренията ми, че просто му е приятно да ме тормози.

— Свършиха ли иглите? — попитах навъсено.

— Ритуалът също има значение — уверено заяви Джеймс. — Аз съм опитен медиум, мога да мина и без него, но за теб е по-добре да използваш класическия метод — хубаво да порежеш дланта си.

Известно време гледах медиума, все още се съмнявах в думите му и чаках някакви пояснения, но така и не дочаках.

— Ами, добре — съгласих се неохотно накрая.

Като цяло тенденцията да се използва самонараняване като заплащане за магия решително не ми харесваше. Никога не съм обичал болката, дори от дете ходя по два пъти месечно на зъболекар, за да се уверя, че нищо няма да ме заболи. Но това е нов свят и си помислих, че след като си отрязях собствения пръст, няма да е трудно да порежа дланта на ръката си. И с гордост се справих със задачата! А Джеймс любезно ми подаде бинт и мехлем, като ме увери, че с негова помощ до сутринта няма да има и следа от раната. След това отново нарисовах руната и приложих сила, за да я активирам. Този път се постарях не толкова да контролирам „мравките“ по кожата, колкото да огранича контакта им с хартията и по-бързо да отдръпна ръката си.

— Проработи! — възкликнах радостно, когато листът гофу отново се разлетя на части. Може и да ми стори, но този път имаше по-малко части и те вече не летяха толкова бързо. — Кръвта наистина действа!

Медиумът кимна одобрително.

— Както и казах. Старият и доказан начин.

— Освен това успях да дръпна ръката си преди да изразходвам цялата енергия и не се чувствам толкова изтощен, както преди!

— Хм, добре, това също е опция — леко изненадано каза Джеймс. — Но за теб би било по-добре да се научиш съзнателно да ограничаваш освободената енергия.

Тук вече не издържах.

— Какво означава „да се научиш“? Как? Наистина ли е невъзможно да се изброи стъпка по стъпка какво трябва да се направи?

Може би такива глупави въпроси ме издаваха напълно, но сегашната ситуация вече откровено ме вбесяваше. Първо Ника за тренировка само ме кара да правя лицеви опори сутрин, после Джеймс ми дава информация във формат „хайде, контролирай вътрешната енергия, но прецени сам как точно да го направиш“. Полза — нула.

— Така го и обяснявам — спокойно отвърна медиумът. — Съжалявам, но нямам по-подробни инструкции. Усещанията при всеки са различни. Както вече казах, има определени техники и упражнения. Аз ти предлагам моите упражнения, така са ме учили мен. Вярно е, че никога не съм имал проблем с мигновеното изразходване на всичките си сили, при мен работеше точно обратното — изискваха се усилия и известно време, за да концентрирам нужното количество вътрешна сила.

Страхотно, само аз мога така да уча с месеци, ако правя само по два опита на ден и просто нямам достатъчно сили за повече. И най-важното, все още нямам идея какво и как да правя? Ех, жалко, че преди не пробвах да се занимавам с йога или нещо от рода на китайското тай чи, може би в този свят цялата тази глупост щеше да работи.

— Все още не разбирам, защо семейството ти в Руските княжества изобщо не се е занимавало с твоето обучение? — попита Джеймс.

Може би беше слабост, но аз отговорих, преди да се усетя.

— В моя свят нямаше нищо подобно.

— Ето каква била работата! — разбиращо кимна медиумът. — Тогава всичко е ясно.

Аз изстинах като ледена висулка и попитах, едва движейки език:

— Ъ-ъ... наистина ли в ясно?

— Ами да, явно си живял в една от онези общности, които отричат всякакво използване на сила? Това обяснява много. Цяло чудо е, че Михайлови изобщо са успели да те измъкнат оттам.

Интересен вариант, за съжаление не мога да го кажа на никого, защото е откровена лъжа.

— Мм — измучах в отговор, старателно хапейки устни, за да не опровергая предположението му.

— Ох, тежко ще ти бъде в училище с такива умения или по-скоро с липсата им — съжали ме Джеймс. — Много бой ще изядеш...

Така и не разбрах дали ми се подиграва или все пак ми съчувства, но във всеки случай не свали цената на енергопроводящата хартия. Дори се чудех дали наистина записва всичките ми дългове, или просто си измисля суми? Както и да е, засега моят дълг само растеше и не бях заработил нито цент. Затова когато на следващия ден Джеймс се обади и каза, че имаме случай, аз полетях като куршум към офиса му. Дори въпреки факта, че най-вероятно трябваше да ловим агресивен призрак.

Ние с телохранителите се натоварихме в две коли, взехме Джеймс със себе си и отидохме на мястото на престъплението. Между другото, Джен и Конър продължаваха да се държат с мен много дистанцирано и през тези два дни казаха по-малко думи, отколкото в първите минути от нашето запознанство. Затова пък с Джеймс те се държаха необичайно приятелски и дори разменяха по няколко думи. Може би това беше обичайното поведение на телохранителите — дистанциране от охранявания обект, но за мен, като човек напълно несвикнал с подобен формат на взаимоотношения, беше малко неприятно.

— И така, къде отиваме? — попитах, когато тръгнахме.

Конър беше с мен и Джеймс, докато Джен караше невзрачна кола малко по-назад.

— Полтъргайт на строителна площадка — отвърна Джеймс. — Поне така си мисли клиентът. Да отидем и да огледаме — той ми подаде черна кожена чанта, копие на тази, която носеше той. — Ето, сега е твоя по право, като официален член на Асоциацията на медиумите.

— Еха, благодаря.

Отворих я и надникнах вътре: листове енергопроводяща хартия, две бурканчета с мастило, няколко стрелички и нещо, което приличаше на стоманена тояга. Очевидно стандартен набор за медиум.

— Не ми благодари, включих всичко в общата сметка — отговори медиумът.

Ами да, логично. Иска ми се да мога да видя детайлите на тази сметка, може би Джеймс взема пари за всяка минута общуване?

— Имаме ли опашка? — внезапно попита Джеймс.

— Джен засега не е забелязала нищо — отвърна спокойно Конър.

— Когато стигнем до строителната площадка, тя нека остане навън, за да наблюдава околността — нареди медиумът. — Ако някой иска да отвлече момчето, по-добре да разберем предварително.

По дяволите, съвсем забравих, че телохранителите неотдавна забелязаха опашка. Но на кого бих притрябвал? Само на враговете на Михайлови. Въпреки че разкрихме произхода ми само в няколко семейства — Огава и Орлови. И макар Ника да говореше лошо за последните, тя не ги смяташе за врагове. Има ли шанс телохранителите просто да са направили грешка?

— Пристигнахме — прекъсна мислите ми Конър.

Когато Джеймс каза, че отиваме на строителна площадка, очаквах да видя нещо като дълбок изкоп, най-много фундамент. В главата ми веднага възникнаха асоциации с филми на ужасите, когато по време на полагането на основите на нова къща биват изкопани древни гробове или, напротив, заливаха с бетон живи хора. И двата случая биха могли да бъдат причините за поява на призраци на отъмщение. Но когато стигнахме до „обекта“, бях леко разочарован и дори уплашен. И всичко това, защото слязохме от колата пред недовършена сграда с височина от тридесет или дори четиридесет етажа. Беше точно на този етап от строителството, когато всички етажи вече бяха изградени, а външните стени все още се оформяха.

— Страхуваш ли се от височини? — с лека насмешка попита Джеймс, като забеляза промяната в цвета на лицето ми.

— Изобщо не ме е страх — отговорих съвсем сериозно. — Просто закономерно се притеснявам да не падна и да не се потроша. Също както не се страхувам от змии, а от това, че могат да ме ухапят.

Медиумът ме потупа по рамото.

— Софистика. Главното е да не започнеш да крециш като момиче на половината път до последния етаж.

— Последния? — повторих, опитвайки се да овладеем треперенето в гласа си.

— Да, днешното убийство се е случило там. Останалото ще ни разкаже тукашният бригадир. Да вървим.

Слязохме от колата и тръгнахме към входа. Джеймс за пореден път прояви чудесата на магията, успявайки да не се изцапа в

създадената от тежката строителна техника кал. Конър също ловко подскачаше по едва различимите острови „суша“ и остана сравнително чист, докато аз целия се покрих с дебела кора кал още преди да съм направил и десетина крачки.

— Това е затворена зона — информира ни на входа мъж в униформа на охранител.

— Аз съм медиум, собственикът на компанията ме извика — каза Джеймс, показвайки удостоверението си.

Пазачът не обърна никакво внимание на Конър, но по някаква причина насочи погледа си към мен.

— А този?

Извадих удостоверението от джоба си.

— Аз също.

— Не си ли прекалено малък за медиум? — скептично присви очи мъжът.

— Още една дума и си отиваме — студено отсече Джеймс. — Сам ще обясняваш на началството защо губят стотици хиляди евро заради спирането на строителството.

Пазачът махна с ръка.

— Добре, добре, отварям. Много сте докачливи.

Пристъпихме на територията на строежа и Джеймс уверено се насочи към един от фургоните. Или е бил тук преди, или беше получил подробни инструкции към кого да се обърне при пристигането.

Във фургона вече ни очакваше бригадирът — пълен мъж на четиридесет-петдесет години, с небръснато лице и нервно шаващи очи. Ако бяхме в моя свят, щях да си помисля, че сериозно краде, но според местните закони с крадците се отнасяха много по-строго, отколкото при нас. Затова, за да краде в големи обеми, човек трябваше да е закоравял престъпник или човек без инстинкт за самосъхранение. А бригадирът не приличаше нито на единия, нито на другия.

— Най-накрая пристигнахте! — радостно ни посрещна той. — Казвам се Тед Мос, аз отговарям за всичко тук. Заповядайте, седнете! Чай?

Джеймс скептично огледа скромната обстановка във фургона.

— Не, благодаря. Просто ни въведете в нещата, преди да отидем да огледаме сградата.

Мъжът послушно изскочи от фургона и започна суетно да разказва:

— Строим от три месеца. През цялото това време нямаше никакви проблеми, и едва през последните четири дни започнаха да се случват нещастни случаи. Вече загинаха осем души!

— Но решихте да ме извикате чак сега? — недоволно попита Джеймс.

— Никой не си е и помислял за призраци — оправда се Тед. — Всяка смърт изглеждаше като нелепа случайност. Един загубил равновесие, докато върви по скеле на десетия етаж, друг не проверил дали електрожена е изключен и загина от токов удар. Няколко души ги уби паднала греда. А вчера момчето падна в асансьорната шахта, но този път колегите му успели да видят как се отдръпва от фигура в бяла рокля, крещейки от страх.

— Значи жена в бяла рокля — записа си Джеймс в бележника. — Тя каза ли е нещо?

— Не, когато момчетата дотичали, тя вече била изчезнала. Но след този случай няколко души признаха, че са виждали женски силует на различни етажи.

— Всичко е ясно — кимна медиумът. — Е, да отидем да огледаме.

— Аз да идвам ли с вас? — леко нервно попита бригадирът.

Джеймс погледна мъжа, сякаш е идиот.

— Разбира се. Кой ще ни покаже местата на убийствата?

Строителната площадка беше напълно празна, с изключение на няколко охранители по периметъра. Както обясни Тед, били обявили два почивни дни за всички работници и точно такъв срок собственикът на сградата даде на Джеймс, за да се справи с призрака.

Строителният асансьор си е направо отделна тема за филмите на ужасите. Клетка, която се движи между етажите от външната страна на сградата, клатеща се от вятъра и скърцаща така, че кръвта ти се смразява. И макар с ума си да разбираш, че конструкцията е много здрава и безопасна, под лъжичката ти работи цяла вакуумна помпа.

— Огледай се — заповяда ми Джеймс веднага щом асансьорът започна да се движи. — Ако видиш призрака, незабавно заповядай да спрем.

Уви, или по-скоро за щастие, но всички етажи изглеждаха напълно пусти — призракът не бързаше да ме посрещне с отворени обятия.

— Е, как се чувстваш? — насмешливо попита медиумът, наблюдавайки безуспешните ми опити да запазя неутрално изражение на лицето си.

— Гледката е страхотна — отговорих честно, като едва се сдържах да не седна на пода и да започна да се моля. — Но следващия път без мен.

И наистина, ако забравим за тъпия асансьор и подозрителните звуци, които издава, отгоре можехме да се любиме на Барса по-добре, отколкото от наблюдателна площадка. Вярно, лично аз така или иначе не можах да се насладя на тази гледка, предпочитайки да следвам инструкциите на медиума и да оглеждам етажите на строящата се сграда. Беше много по-добре, отколкото да гледам надолу.

— С такъв подход нищо няма да заработиш — с лека насмешка отбеляза медиумът. — Не трябва да се страхуваш от издигане в небесата, а от спускане в дълбоки подземия. И имам предвид в буквалния смисъл, призраци се появяват доста често в мините и метрото.

„С такъв злобен ментор като него така или иначе няма да заработя нищо“ — помислих си, разбира се, отново на глас, и веднага побързах да сменя темата:

— А в женските студентски общежития няма ли призраци?

— Между другото, наистина има — изненада ме Джеймс. — Мъртвите перверзници са доста често срещани, но за подобни места наемат жени-медиуми, така че не се надявай.

В това време асансьорът престана да скърца така, сякаш всеки момент ще се разпадне, и спря един етаж преди покрива.

— По тази стълба може да се качите до покрива, вчера работникът падна оттам — каза бригадирът, без да показва особено желание да напуска асансьора.

— А как точно ще намерим мястото? — насмешливо попита медиумът.

— Никъде не отивам, и не ме молете — настръхна Тед.

По знак на Джеймс Конър сграбчи мъжа за врата и го избута от асансьора.

— А ние няма и да молим.

В резултат четиримата се изкачихме на самия връх и бригадирът ни заведе до дупка два на два метра.

— Точно тук. Мога ли сега да си ходя?

— Успокой се — срязва го Джеймс. — Първо ще обиколим всички места на смърт и едва тогава ще те освободим — той се обърна към мен. — Момче. Вземи мастило и нарисувай руната на Проявлението.

С нетърпение извадих от чантата хартия, писец и вчерашното бурканче с мастило, смесено с моята кръв, след което уверено започнах да рисувам завъртулки. Руната на Проявлението можеше да визуализира призрак, при условие, че се използва с точност до няколко метра от мястото на появата му. Изглежда това беше точно за нашия случай. Както тук, така и на местата на другите смъртни случаи, ако е виновен призрак, ще можем да го визуализираме. Между другото, аз самият никога не съм виждал как точно работи тази руна, защото засега съм по-скоро теоретик, отколкото практик.

— Когато приключиш, можеш да активираш гофу до асансьорната шахта — каза медиумът.

— А безопасно ли е? — попита тихо бригадирът.

— Разбира се — увери го медиумът.

— Тогава защо постепенно отстъпвате от момчето?

Обърнах се и изведнъж осъзнах, че медиумът и останалите вече стоят на десет крачки от мен.

— Просто отгук се вижда по-добре — спокойно отвърна медиумът и ми махна с ръка. — Готов ли си? Тогава активирай.

Силно ми се прииска да му кажа няколко ласкави думи, но да спориш с учителя пред непознати не е най-добрата идея. Затова трябваше да оставя възмущението си за по-късно и много внимателно да активирам гофу.

Раздаде се силен трясък, който превърна листа хартия в малки парченца, и вероятно предизвика микроинфаркт на рязко пребледнелия бригадир. А после парчетата хартия като привлечени от статично електричество почти моментално се събраха в едва различим човешки силует.

— Ха, тук наистина има замесен призрак — искрено се изненада медиумът.

Може би, отдалечавайки се на достатъчно разстояние, човек наистина би могъл да разпознае женска фигура в рокля в парчетата хартия, висящи във въздуха. Вярно, тя не издържа дълго, само тридесетина секунди, след което късчетата мигновено бяха разпръснати от вятъра.

— Откъде такава изненада? — попитах, приближавайки до Джеймс. — От самото начало знаехме, че това е призрак.

Този път дори бях останал на крака, което означаваше, че съм изразходвал още по-малко енергия, за да активирам гофу. Прогрес!

— Имаше подозрение, че този случай е изфабрикуван, за да те примами извън хотела — замислено отвърна той. — Твърде подходящо място — празна сграда в покрайнините на града. Ако исках да те отвлека, щях да направя точно това — да измисля история за нападение на призрак и да изпратя поръчка на мое име.

— Нищо не сме си измисляли — припряно каза Тед. — С такива неща е грях да се шегуваш! Хората наистина загинаха!

— Е, тогава ще ни бъде достатъчно да се разходим из сградата и да намерим призрака — заключи Джеймс и ме погледна насмешливо. — Момче, те са привлечени от теб. Дали да не призовеш някак дамата, за да не обикаляме тук цял ден.

— Имаме проблем — изведнъж каза Конър, сочейки слушалката си. — Току-що загубих връзка с Джен.

— Значи все пак е капан? — Джеймс извади телефона си и чукна по екрана. — Това е истинско облекчение, бях започнал да си мисля, че съм загубил тренинг. Телефоните не работят, така че може би ние сме без връзка, а не Джен.

— Какъв е планът? — делово попита Конър, като извади пистолета от кобура.

— Силно подозирам, че долу вече ни чакат, така че асансьорът определено отпада — отвърна медиумът. — Тръгваме по стълбите, ще се спуснем до десетия етаж, където има външни стени, и ще организираме топло посрещане на натрапниците. Между другото — той кимна на телохранителя. — Асансьора.

Конър послушно взе някакво парче желязо и притича до ръба на покрива, за да блокира повдигащия механизъм.

— Готово — каза той, когато се върна. — Пред входа се виждат три нови коли, изглежда са пристигнали веднага след нас.

— Три? Е, това са максимум петнадесет човека — прецени Джеймс. — Или осемнадесет много мършави. Ще се справим.

Бригадирът ни гледаше с кръгли като на сова очи. Подозирам, че и самият аз не изглеждах много по-добре. Едно е да се срещаш с призраци, а съвсем друго — да играеш „Умирай трудно“ в недостроена тридесет и пет етажна сграда (броих етажите, докато се качвахме с асансьора). Оръжие ми бяха само стоманените стрелички с гофу срещу призраци, с такива само око можеш да извадиш, и то трябва да се постараш!

— А аз какво да правя? Изобщо нямам работа тук! — нервно изписка бригадирът.

— Скрий се някъде, може и да не те докоснат — сви рамене медиумът. — Определено не бива да идваш с нас.

В резултат на това бригадирът наистина остана да се крие на покрива, а ние започнахме предпазливо да слизаме по стълбите.

— Ако започне стрелба, стой близо до мен — инструктира ме телохранителят. — Мога да те прикрия от почти всяко огнестрелно оръжие.

— Стоп! — изведнъж заповяда Джеймс. — Не трябва да слизаме по-надолу, там има опасност...

А в следващия момент се раздаде ужасен грохот и аз почувствах как стълбите пропадат под краката ми. Последната ми мисъл беше: доколко добре защитата на Конър ще се справи с експлозивни и бетонни плочи, падащи върху нас. А след това — мрак.

ГЛАВА 19

Дойдох на себе си легнал на пода в пълен мрак. В главата ми веднага изплува спомена за експлозията на стълбите и нашето падане, и аз трескаво започнах да проверявам състоянието си. Колкото и да е странно, нищо не ме болеше и всичко изглеждаше на мястото си, с изключение на чантата с енергопроводяща хартия и оръжието. Но в джоба си все още имах три стрелички с атакуващо гофу, което вдъхваше известно самочувствие, но само в случай на среща с призрак. А мен сега явно ме преследваха хора.

Извадих телефона от джоба си, включих екрана и се огледах. Бетонни стени. Никакви прозорци или врати, само неработещи лампи на тавана и нито един лъч светлина. Изглежда по някакъв начин се бях озовал в подземния паркинг! Това е много странно, тъй като последното, което помнех, беше как слизаме някъде между двадесет и петия и тридесетия етаж на многоетажна сграда. Не бихме могли да паднем чак толкова дълбоко.

Телефонът нямаше мрежа или защото бях дълбоко под земята, или заради „заглушителя“. Сега трябваше да реша дали да продължа да се крия тук или да се опитам да изляза. Информацията явно беше недостатъчна. Най-много сега ме интересуваше как така се озовах на паркинга, а и това изобщо паркингът ли е?

Започнах предпазливо да изследвам околното пространство с надеждата да намеря някакъв намек за това кой ме е пренесъл тук и къде всъщност се намирам? И скоро наистина видях едва различими отпечатъци от ботуши на мръсния под, което ми даде насока за по-нататъшни търсения. Следите ме отведоха до затворена стоманена врата, която за щастие се оказа отключена. След известно мислене реших все пак внимателно да я отворя и да погледна навън. За известно време бях заслепен от ярка светлина, което означаваше, че все пак не съм под земята. Някъде наблизо се чуваха звуци от изстрели и писъци на хора, но в непосредствена близост до мен всичко беше спокойно. Промъкнах се до отвора на прозореца и предпазливо

погледнах навън: бях на десетия етаж, плюс-минус един. Звуците от изстрели се чуваха значително по-високо и отново бях изправен пред избор — да се върна горе или да слеза?

— Ей, кой си ти? — раздаде се детски глас зад мен.

Рязко се обърнах и изненадано се взрях в единадесет-дванадесет годишно момче в риза и шорти. Местните ученици носеха подобни дрехи почти през цялата година, стига климатът да позволяваше. Мисли за училище се появиха и защото на гърба на момчето висеше класическа раница.

— Момче, ти как се озова тук? — попитах предпазливо.

Най-неприятното е, че призраците не винаги могат да бъдат различени от живите хора. Да, Катя — призракът в имението на Михайлови, винаги изглеждаше полупрозрачна, но момчето от шосето, дори на дневна светлина отзад, лесно можеше да мине за жив човек. Затова, въпреки че момчето изглеждаше съвсем живо, с вероятност от деветдесет процента то беше един от призраците, виновни за смъртта на работниците. Прекалено подозрителна беше появата му.

— Изгубих се — намръщено отвърна момчето, пронизвайки ме с недоволен поглед.

— Тук сега е опасно, по-добре слез долу — казах аз, като бавно се отдръпнах.

Да бе, изгубил се бил. На петнадесетия етаж на недовършен небостъргач, истински лабиринт.

— Асансьорът не работи — промърмори момчето, като ме последва.

— А по стълбите?

— Страх ме е от стълби — раздразнено отвърна то. — И от височини като цяло.

Ами ако изведнъж се окаже, че не е призрак, а реално дете, тогава не завиждам на родителите му. С този вид изглежда като герой от филма „Поличбата“. Същата тъмна коса, блед като смъртта и реално плащещ.

— Как тогава попадна тук? — попитах аз, като героично прекъснах предпазливия си опит за бягство.

— С асансьора. Просто затворих очи.

Детето ме погледна така, сякаш аз съм виновен, че се е заклешил тук. В известен смисъл така си и беше, ако, разбира се, казваше истината. Ако асансьорът е блокиран, тогава човек, който се страхува от стълби, може да остане тук за много дълго време.

— Да ти помогна ли да слезеш? — обречено предложих аз.

— Разбира се, помогни — яростно ме погледна детето. — Или реши да ме оставиш тук?

Честно казано, много исках да го направя, но да се карам с дете, било то живо или призрак, беше твърде рисковано. То можеше да привлече твърде много внимание или дори само да ме нападне.

С едната ръка напипах в джоба си стреличка с гофу, а другата протегнах към момчето.

— Да вървим.

Ако се окаже нематериален или недостатъчно топъл, то поне ще мога да го развъплътя за известно време.

— Не обичам да ме докосват — каза момчето, като ме погледна изпод вежди.

— Как тогава ще вървиш по стълбите, ако не те държа за ръка?

Момчето се замисли за известно време.

— Добре — отговори неохотно най-накрая. — При стълбите можеш да ме хванеш за ръка.

Въздъгнах обречено.

— Е... тогава да тръгваме?

— Да тръгваме. Стълбите са там — посочи момчето.

Докато вървахме по коридорите, реших да науча малко информация за моя спътник.

— Как се казваш?

— Дейм — измърмори момчето.

По дяволите, това може да е съкратено от Деймиън. Ако този свят се е променил много под въздействие на колективния безсъзнателен разум, то е възможно и Антихрист... Така, стоп. Филмът излезе през седемдесетте, и то в моя свят, тук може изобщо да го няма. За какви глупости въобще си мисля?

— А пълното ти име? — за всеки случай настоях аз.

— Просто Дейм. Ето стълбите, страх ме е да приближа.

Да, и самият аз се страхувах малко да слизам по стълбите в тази сграда, след като една от тях избухна под краката ни.

Дейм протегна ръка към мен и аз предпазливо я хванах, усещайки топлината на обикновено човешко тяло.

„Все пак не е призрак!“ — помислих си с облекчение.

Минахме няколко етажа и всичко изглеждаше безопасно, докато не се натъкнахме на труп между етажите. Мъж във военна униформа лежеше по гръб и гледаше към тавана с белезникави очи. На лицето му беше застинала гримаса на такъв ужас, сякаш преди смъртта си се е срещнал с дявола, а под главата му вече се беше образувала прилична локва кръв.

Погледнах притеснено момчето.

— Затвори си очите.

— Всичко е наред, сякаш не съм виждал трупове — изсумтя момчето.

В същото време лицето му беше толкова зловецко, че в мен възникна подозрение — именно него е видял този мъж, преди да умре от сърдечен удар.

— Чакай малко.

Бързо претърсих тялото и за всеки случай му взех документите, но за съжаление не намерих никакво оръжие. Не че умеех да стрелям, но с пистолет щеше да ми е по-спокойно.

— Той чакаше тук някого с лоши намерения — неочаквано каза Дейм. — Затова трябваше да го убия.

Рязко спрях.

— Искаш да кажеш, че си го убил?

Все пак определено нещо не беше наред с момчето! Да, да, не беше трудно да се досетя от самото начало, но така или иначе не бих го нападнал първи.

— Сестра ми ме предупреди за лошите хора и с няколко от тях трябваше да се справя сам — поясни Дейм.

Колкото и плашещо да изглеждаше момчето, но да убие човек? Трудно беше да го повярвам... Стоп, каква сестра?

— Сестра? — повторих аз. — Не си ли сам тук?

Не, в своето време бях гледал много филми на ужасите и веднага се досетих, че най-вероятно става дума за женския призрак на покрива. Но все пак си струваше да уточня.

— Мислех, че вече си я видял? — изненада се момчето. — Елла беше тази, която те донесе на моя етаж.

— Как така донесе? — ококорих се аз.

— Ами така. Горе избухна експлозия, а после Елла се появи с теб в ръце. Сестра ми каза, че ти непременно ще ни помогнеш, а после изчезна.

Сега вече напълно изгубих представа какво става тук.

— С какво да ви помогна? — попитах объркано.

— Да ни помогнеш да отмъстим на тези, които я убиха!

— Така, да караме поред — въздъхнах аз, осъзнавайки, че тази история с момичето-призрак започва да ме завлича все по-дълбоко и по-дълбоко. — Кой уби сестра ти? Къде?

Не съм сигурен, че това беше подходящото време и място за такъв разговор, но и не исках да оставя детето тук. Така че трябваше да отделя малко време и да изслушам историята му. Самият Дейм и сестра му Елла били деца на жена, която работела като архитект на този строителен обект. Те често идвали при нея на работа, гледали как постепенно бизнес центърът се разраствал и прекарвали време на строителната площадка. И един ден сестра му изчезнала. Тя трябвало да посети майка си, но така и не се появила в офиса ѝ. Три дни по-късно била обявена за изчезнала, а месец по-късно Дейм дошъл на строителната площадка и тук срещнал призрака на сестра си.

— Тя не помнеше какво точно се е случило с нея, но беше сигурна, че се е случило тук, в тази сграда — каза Дам. — Опитах се да разпитам работниците, обърнах се към полицията, но всичко беше напразно. Затова започнах да се промъквам тук въпреки страха си от височини, надявайки се да намеря някакви следи от престъплението.

— Мислиш, че нейното... тяло е скрито тук? — уточних аз.

— Да!

Много тъжна история, но призракът на момичето, логично, беше останал на земята с желание да си отмъсти. Може би точно затова убива работници. И ако всички убити са замесени в нейната смърт, то дори се страхувам да си представя какво са направили с нея.

— А работниците? — попитах внимателно. — Защо ги е убила?

— Тя не е убила никого — уверено отговори Дейм. — Елла е най-добрият човек... беше най-добрият човек. Освен това защо ѝ е да убива някого просто така? Тя не помни кой я е убил!

— Наистина ли не помни? — попитах недоверчиво. — А човекът, който падна вчера в асансьорната шахта? Там открихме следи

от присъствието на сестра ти, което означава, че тя е замесена в това.

Момчето ме погледна изненадано.

— Как така сте открили?

— Не знаеш ли? — зададох контра въпрос аз и след като получих отрицателен отговор, обясних: — Ние сме медиуми, извикаха ни, за да хванем призрака, който убива хора в тази сграда.

— Ти си медиум?! И са те наели, за да убиеш сестра ми?!

Момчето се отдръпна от мен и грабна парче тухла от пода. Колкото и да е странно, с неговото лице това оръжие изглеждаше дори плашещо.

— Първо, призракът вече е мъртъв, в случай че не знаеш — вдигнах успокояващо ръце аз. — И второ, медиумите не убиват призраци, а им помагат да отидат на оня свят.

Още щом произнесох думите на глас, отчетливо осъзнах, че преговарящ от мен не става.

— Сестра ми никъде не трябва да отива!

Момчето хвърли тухлата по мен и тя прелетя с такава скорост, че изобщо не успях да реагирам. За щастие Дейм пропусна и снаряждът му се разби на малки парченца, удряйки стената зад мен. Очевидно дванадесетгодишното момче притежаваше някакви умения, които значително увеличаваха силата му. Добре, че точността му се оказа трагична.

Докато се дивях на силата му, Дейм успя да грабне още една тухла и я хвърли много по-точно, но тя внезапно увисна във въздуха между нас, уловена от появилата се от нищото жена в бяла рокля.

— Не се страхувай, Дейм — раздаде се спокоен женски глас. — Медиумът е дошъл да ми помогне.

Момчето упорито стисна устни и промърмори:

— Той сам каза, че иска да те убие...

— Само с негова помощ мога да си спомня какво ми се случи и да намеря покой.

Мисля, че тя силно надценява способностите ми, но кой съм аз, че да споря с призрак на отмъщението?

— И какво трябва да направя за това? — попитах, като извадих стреличка от джоба си и я стиснах в ръка. Просто за всеки случай.

Бялата фигура се обърна към мен и... аз едва не изпуснах оръжието си. Тя изглеждаше като рус ангел, с перфектни черти, мека

усмивка и сини очи, светещи от доброта. Никога не бях виждал толкова красиво момиче, нито в този, нито в предишния си живот, дори професионално обработените снимки в Интернет не изглеждаха толкова съвършени, както тя.

— Намери тялото ми — тихо каза момичето.

За да откажеш на такова идеално същество, трябва да притежаваш чудовищен самоконтрол или просто да си сляп и глух.

— Мисля, че мога да го направя — отвърнах, преди да осъзная каквото говоря. — Но при взрива загубих инструментите си.

— А ти сигурен ли си, че си медиум? — насмешливо попита момчето. — Какви инструменти? Чукче ли?

След появата на сестра си той дори започна да изглежда различно: престана да прилича на младия Антихрист и започна да проявява и други емоции освен недоволство и гняв.

— Но моят учител е в сградата — продължих аз. — Ако с него всичко е наред, той може да ни помогне.

Елла ми се усмихна нежно.

— Медиумът е жив и здрав. Наблюдавах го специално за теб.

Между другото, изстрелите и грохотът горе наистина бяха утихнали, което означаваше, че сблъсъкът е завършил с победа на едната от страните и най-вероятно това бяха Джеймс и Конър. Във всеки случай много се надявах да е така.

— Това е страхотно! — зарадвах се аз. — Тогава сега ще го намерим и...

Момичето се плъзна плътно до мен и ме погледна в очите.

— Не.

— Защо?! — попитах аз, като стиснах още по-силно стреличката с прогонващо гофу.

Красотата си е красота, както се казва, но всеки иска да живее.

— Вярвам само на теб — тихо каза момичето. — Трябва да ми помогнеш.

Много странно, ние се срещаме за първи път, откъде такова доверие? По дяволите, приятно е, разбира се, но все пак... много странно. Между другото, Селена Леони се държеше приблизително по същия начин, тя веднага повярва, че мога да я защита.

— Да, ще се радвам — казах честно. — Но без енергопроводяща хартия и мастило не мога да направя нищо, все още съм само ученик.

— Де-еймис — момичето погледна към брат си.

Ха! Момчето си има нормално име, какво си мислех аз.

— Какво веднага Дейм?! — измърмори момчето, гледайки я изпод вежди.

— Върни му нещата.

Момчето неохотно бръкна в раницата си и извади моята чанта.

— Взех я просто за всеки случай — направи опит да се оправдае то.

— Сега можеш ли да ми помогнеш? — отново ми се усмихна момичето-призрак.

Съвсем се обърках от случващото се, не разбирах как така преследването на призрак може да се превърне първо в преследване на самите нас, а след това и в сътрудничество със същия този призрак и много ядосан тийнейджър. И все още не ми беше ясно дали момичето е убило тези работници или не? И ако не е тя, тогава кой?

— Мисля, че мога да опитам — признах неохотно.

Извадих хартия и мастило от чантата си и започнах да рисувам руна за търсене на еманации на смърт, като същевременно обмислях как точно да я използвам. Методът със самолета в случая с многоетажна сграда едва ли би проработил — имаше твърде много етажи и стаи, а и изобщо не знаех как да го следвам. Въпреки че, ако Елла го прави, то защо не? Вярно, че това може да привлече вниманието на Джеймс, а неговата поява определено ще развали отношенията ни с призрака и момчето. И, между другото, като говорим за медиум, той съвсем наскоро ме увери, че може да определи местоположението ми във всеки един момент. Което означава, че Джеймс може да се появи тук всеки момент.

— Мм... Елла, а ти абсолютно нищо ли не помниш? Никаква идея ли нямаш къде да търся твоето... тяло?

— Да не си идиот?! — избухна Дейм. — Двайсет пъти ти казахме, че е загубила паметта си! Иначе нямаше да обикалям из тази сграда цяла седмица!

— Моля те да извиниш Деймис — извинително каза момичето. — Но наистина не помня нищо.

Обърнах се към момичето и я погледнах внимателно.

— А следите от... убийството? Обикновено, когато човек умира, в душата му се отпечатват получените преди смъртта рани. Възможно

е дори паметта ти да е изтрита, следите по тялото да ни подсказат нещо...

Призракът разпери ръце встрани и се завъртя на място.

— Има ли нещо?

— Свали качулката — казах аз.

Момичето послушно махна качулката и... в тила ѝ точно под косата стърчеше стоманена игла.

— О, Господи — неволно се изтръгна от мен.

— Какво има там? — нетърпеливо попита Елла.

Не знам как работи паметта на призраците, но въпреки липсата на спомени за момента на убийството, душата си спомняше много ясно самата смърт.

— Стоманен щифт.

— Можеш ли да го опишеш?

— Квадратна глава, гравирани... Л93РО — отвърнах аз, след като се вгледах отблизо.

Момичето-призрак се замисли за момент.

— Такива щифтове се използват при монтажа на вътрешни прегради.

— Ти изчезна преди четиридесет и девет дни — бързо каза Дейм.

— Доколкото си спомням, по това време тепърва започваха да монтират прегради, значи максимум трети или пети етаж! Но аз прегледах всичко там и не намерих нищо.

— Възможно е видимите следи да са били премахнати, но ако тялото е в сградата, мога да го намеря — колкото се може по-уверено казах аз.

Още повече, че конкретизацията на зоната за търсене значително опрости нашата задача. След като слязохме на петия етаж, аз сгънах самолетче от гофу, активирах го много внимателно, като по някакво чудо дори не го разкъсах, и го пуснах във въздуха.

Без да прелети дори няколко метра, самолетът падна на пода.

— Сериозно? — възмутено възкликна Дейм. — Надяваш се да намериш тялото на Елла с хартиен самолет?! Дори да ги правиш както трябва не знаеш!

Честно казано, имаше вероятност самолетът просто да не работи или гофуто да не е сработило. Така че го вдигнах от пода, отидох подалече и го хвърлих отново. Въпреки увеличеното разстояние, той

долетя точно до същото място, което означаваше, че с руните всичко беше наред. Според предишен ми опит, ако тялото беше в пода, самолетът нямаше да може да бъде вдигнат просто така, което означаваше, че горката Елла трябва да я търсим на долните етажи.

На следващите два етажа се повтори същата ситуация — самолетчето се удряше в пода на приблизително същото място. А после на втория етаж то просто се разпадна във въздуха, защото зарядът му свърши.

— Идиотизъм — измърмори Деймис. — Може би предложението да се обадим на нормален медиум все пак не е толкова лошо?

Трябваше отново да седна на пода и търпеливо да рисувам гофу под ядосания и в същото време подигравателен поглед на момчето. Ето защо, когато се стигна до активирането на гофу, аз напълно забравих, че трябва да огранича количеството приложена сила и хартията просто се разкъса на парчета, а аз едва не загубих съзнание от слабост. Парченцата хартия като малки и пъргави комари полетяха по етажа, докато накрая се блъснаха в една от стените, образувайки върху нея човешки силует.

— Намерихме го! — зарадвах се аз.

— Наистина? — не повярва Дейм. — Вярно ли е?

Елла доплува до силуета на стената и протегна ръка, но не можа да мине през бетона. Въпреки че до този момент момичето-призрак без проблем проникваше през всякакви стени.

— Не усещам нищо там, но и не мога да проникна — удивено каза тя.

Дейм изтича до стената и извади от раницата си малък, но доста тежък чук.

— Я дай да опитам аз!

Тряс!

Само с един удар той отвори малка дупка в стената. Да, кухнята имаше, но в същото време дебелината на стената ѝ беше десет сантиметра бетон. Дори възрастен не би могъл да разбие толкова дебела стена с обикновен чук, но момчето очевидно притежаваше някои специални умения или способности, така че само за десет минути той го направи. Изненадващо, но никой не дотича при целия този грохот. А вътре в кухнята намерихме човешко тяло, увито в плат с изрисувани с кръв шарки. Някои от тях бяха размити от вода, може

би поради някаква авария от по-горния етаж. Най-вероятно именно заради увредените шарки призракът на момичето се беше появил в сградата. По време на един от уроците ми Джеймс спомена начините, по които убийците крият трупове, така че да не могат да бъдат намерени от медиуми или други хора с умения за търсене. Може би шарките върху тъканта са задържали душата на момичето, като в същото време са правели тялото невидимо за каквото ѝ да е търсене. Но нещо се е объркало и душата се е измъкнала...

— Елла — изхлипа „малкият Хълк“.

Изненадващо, но тялото на момичето изобщо не се беше разложило за цялото време, през което е стояло скрито в стената. Когато с Деймис го сложихме на пода и започнахме да го отвиваме, пред погледа ми се разкри идеалното и умиротворено лице на Елла. Сякаш тя просто спи и сънува някакъв приятен сън. В същото време призракът на самото момиче стоеше до нас, но не виждаше тялото си.

— Трябва изцяло да махнем този плат — предположих аз. — Очевидно той скрива по някакъв начин тялото от Елла.

Бързо отстранихме плата от тялото и момичето радостно възкликна:

— Мога да го почувствам!

Тя приближи до своето тяло и прокара призракна ръка по лицето си. От очите на момичето-призрак закапаха кървави сълзи, паднаха върху белите дрехи и започнаха да ги оцветяват в червено. Аленото петно бавно се разпростря по роклята от деколтето във всички посоки.

— Всичко си спомних. Уби ме Гриша... Ние с него се срещаме известно време, но той често се държеше много странно, излишно агресивно. Понякога дори ме биеше. Аз прекъснах всякакви отношения с него, но онзи ден, когато дойдох при мама, случайно се засякохме на строителната площадка, скарахме се и...

Гледайки ангелското лице на Елла, дори не можех да си представя как някой може да вдигне ръка срещу нея, камо ли да я убие. Вероятно трябва да си откачен идиот. И що за кавга е това, завършваща със стоманен щифт в тила?

— Кой е този Гриша? — попитах аз.

— Григорий Орлов, синът на собственика на тази сграда — удивено каза Дейм. — Не знаех, че излизаш с него, Ел. И защо си го държала в тайна дори от мен?

Леле, това да не са онези Орлови, до чиито земи намерихме къщичката на дървото? Същите, за които Ника не се изказа много ласкаво?

— Репутацията му не е много добра, затова не исках някой да знае.

Мда, момичета-ангели, падащи си по идиоти, има във всички светове. Дори и елфи да имаше тук, най-красивата от тях със сигурност щеше да се забърка с някой орк.

Междувременно, въпреки че призракът беше спрял да пролива сълзи, червеният цвят продължаваше постепенно да покрива бялата рокля и интуицията ми подсказа, че това не е на добре.

— Намерихме тялото — казах аз, като погледнах предпазливо момичето. — Сега трябва да извикаме полиция, а вас да ви отведем в църквата, за да дадете показания пред свещеника. За целта ще трябва да ви... запечатам.

Аз сериозно се опасявах, че момичето ще започне да протестира, но сгреших.

— Да го направим — съгласи се Елла. — И... по-добре побързайте. Не знам какво става с мен, но с всяка минута мислите ми все повече и повече... блуждаят... убиват... — момичето потръпна с цялото си тяло. — Много странно усещане, сякаш нещо ме изгаря отвътре...

Дейм мълчаливо стоеше и гледаше ту тялото на сестра си, ту призрака, стиснал силно юмруци. Виждайки това, Елла се плъзна към него и го погледна в очите:

— Деймис. Трябва да ми обещаеш, че няма да се опитваш да направиш нещо глупаво — твърдо каза момичето. — Гриша винаги ходи с охрана, а самият той е силен Воин. А сега на мама не е останал никой освен теб, трябва да се грижиш за нея и за двама ни.

Момчето сърдито подсмъркна, явно не искаше да слуша доводите на сестра си, но когато се стигна до думите за майка му, издиша рязко и наведе глава.

— Добре — измърмори той. — Но ако по закон не успеят да го накажат, аз рано или късно ще се добера до Орлов. Но не сега.

Докато те разговаряха, аз седнах на пода и бързо започнах да рисувам запечатващо гофу. Засега не можех да създавам техни сложни версии, предназначени за конкретен призрак, но стандартната форма

бях научил наизуст. Затова, докато братът и сестрата тихо си говореха, аз бързо нарисовах руна.

— Готово.

Момичето доплува до мен.

— Да побързаме... чувствам болка... и гняв. Искан ми се да ви пусна кръв... — очите ѝ за миг станаха червени, но момичето потръпна и цветът им рязко се върна към началния. Тя плътно приближи лицето си до моето. — Обещайте, че лично ще ме отведете в църквата и ще проследите всичко да бъде по закон. Вярвам само на вас.

— Обещавам. Но откъде толкова доверие?

Очите на момичето отново станаха червени, чертите ѝ се изостриха, а зъбите ѝ изгъняха. Дори пръстите ѝ започнаха да се удължават, превръщайки се в огромни нокти. От онова мило ангелче, което ме накара да онемея с красотата си, не остана и следа. Изглежда, след като си върна спомените за своята смърт, тя започна да се превръща в истински полтъргайст.

— По-бързо! — изръмжа тя.

Веднага влях енергията си в гофутото и докоснах гърдите на момичето с него. Призракът веднага беше засмукан в хартията като в прахосмукачка, а аз се отпуснах на пода, изгубил мигновено цялата си сила. Е, поне не загубих съзнание.

Дейм остана да стои до тялото на сестра си с безизразно лице и дори не можех да си представя какви мисли витаят в главата му. Да загубиш сестра си така, да знаеш как точно е умряла и че я е убил точно този човек...

— Как си? — попитах тихо.

— Ще се почувствам значително по-добре, когато убия този мръсник — процеди през зъби Дейм, стиснал до побеляване юмруци.

— Но ти обеща на сестра си...

— Да, помня — глухо отвърна момчето и ме погледна така, че отново си спомних филма „Поличбата“. — Но Орлов така или иначе ще се измъкне, той е аристократ. И тогава аз ще се погрижа за него.

В този момент усетих как телефонът ми вибрира. Извадих го и прочетох съобщение от Джеймс:

„Ела при изхода на сградата, аз чакам долу. Разправих се с нападателите и вече се обади на полицията.“

В крайна сметка не е лъгал, явно може някак да ме следи. Проклет медиум! Защо тогава не дойде на помощ по-рано?

Дейм предпочете да остане до тялото на сестра си до пристигането на полицията, а аз слязох в двора при Джеймс.

— Добре е, че си жив — посрещна ме медиумът, седнал на стълбите на входа. — Имаше момент, когато реших, че са те убили заедно с Конър.

Джеймс вече не изглеждаше толкова безупречно: скъсано яке, мръсни панталони, дори синини имаше по лицето му.

— Конър е убит?! — шокирано попитах аз.

Медиумът се изправи на крака и рефлекторно се опита да оправи панталона си, въпреки че това очевидно беше безполезно начинание.

— Когато взривиха стълбите под нас, той те прикри със силов щит. Започна стрелба. Щитът се справи с куршумите без проблеми, но след това се намеси воин, владеещ стихията на огъня. Щитът не издържа на огъня и... Конър те прикри с тялото си, а когато огънят стихна, телохранителят вече беше мъртъв, а ти изчезна. В началото си помислих, че и двамата сте загинали. Но ти някак си оцеля... между другото, как се случи?

— Спаси ме призрака, който преследвахме — отвърнах аз.

— Уау — изненада се Джеймс. — Все пак явно са привлечени от теб. И какво искаше тя от теб?

— Да намеря тялото ѝ и разбера кой я е убил.

Все още не можех да осъзная, че Конър е загинал, защитавайки ме. Не че бяхме станали добри приятели, но той все пак отговаряше за моята безопасност и пожертва живота си за това.

— А Джен? Тя също ли...

— Не, Джен оцеля — успокои ме медиумът. — Намерих я в колата недалеч оттук. Ударили са я лошо, но ще се оправи. Същото и с охранителите, нападателите по някаква причина не са ги убили — той нетърпеливо попита: — И какво стана с призрака? Да разбирам ли, че си изпълнил молбата ѝ? Усетих, че използва гофу за запечатване.

— Да — потвърдих аз. — Брат ѝ сега е с тялото на момичето горе. Между другото, тя беше запечатана с някакви руни и скрита в стената. И я е убил някакъв Григорий Орлов, син на собственика на сградата.

— Руните ще проуча по-късно, но най-вероятно те е трябвало да запечатат душата на убитото момиче и да ни попречат да я намерим. Може би е била направена някаква грешка при нанасянето им и призракът е успял да избяга от капана. А откъде се появи този брат?

Аз накратко разказах на медиума за всичко, което ми се случи, без да крия гордостта си. Все пак бях успял да се справя със ситуацията, да приложа получените от него знания и дори самостоятелно да изпълня договора. Ако не беше смъртта на Конър и самата причина да сме тук — убийството на Елла, това можеше да е повод за добро настроение. Но уви, моето професионално благополучие се оказа свързано изключително със смърт... За първи път си помислих, че работата на медиума по принцип не може да бъде свързана с нищо добро. Макар че Джеймс изглеждаше напълно доволен от живота:

— Не е зле — похвали ме той. — Може би нападателите дори са ни помогнали, като принудиха призрака да те спаси и да влезе в контакт.

— Ама че помощ — направих гримаса аз. — А кой ни нападна и защо?

— Очевидно недоброжелатели на семейство Михайлови, които са искали да се сдобият с ценен заложник. Вероника и Виктор са добре защитени в Академията, но ти тук си на показ. Ако бях на тяхно място, аз също щях да се опитам да те заловя жив.

Погледнах го недоверчиво.

— Жив ли? Опитват ли се да взривяват този, когото искат да заловят жив?

— Бяха добре подготвени. Знаеха способностите на Конър и че може да те защити от експлозия — отвърна Джеймс. — Дори бяха проучили и моите способности. За щастие от самото начало бях предупреден, че може да се случи нещо подобно, и се погрижих за допълнителна защита.

— Кой ви е предупредил?!

— Баща ти, разбира се.

Стоп. Евгений Михайлов го е предупредил, а на мен дори дума не каза?!

— За съжаление не убих всички, най-силният от тях успя да се измъкне. Но скоро няма да направят следващото си нападение. Във

всеки случай нашата работа тук приключи. Сега остава да дадем свитъка на клиента, а с останалото нека се оправя полицията.

— На клиента? — повторих аз. — Не! В убийството на момичето е замесен синът на Орлов! Не можем да им дадем свитъка!

Медиумът се намръщи.

— Това вече не е наш проблем. В договора изрично е посочено, че полтъргаистът трябва да бъде хванат и доставен на клиента.

— Елла не е полтъргаист — не се съгласих аз, но като си спомних в какво започна да се превръща след завръщането на спомените ѝ, се поправих: — Поне не беше. Тя дори никого не е убила.

— Това ти го е казала тя. А дори да е така, това вече не е наша работа, а на полицията.

Притиснах чантата с гофу към себе си.

— Не.

— Така, момче, не се горещи — успокояващо каза медиумът. — Договорът си е договор. Изпълняваме условията и получаваме парите — така работят нещата.

— Медиумът има право да разтрогне договора, ако изпълнението му противоречи на моралния и етичен кодекс — цитирах аз правилата на Асоциацията на медиумите.

Не напразно прекарах толкова много време на лаптопа, изучавайки всички тънкости в работата на медиумите и по-специално — правилата на Асоциацията, в която сега членувам.

— В случай на прекратяване на договора медиумът се задължава да заплати на клиента удвоения размер на хонорара като глоба! — отговори ми с цитат Джеймс. Изглежда чак очите му леко се навлажниха. — Удвоения!

— Запиши го на моята сметка — казах твърдо.

Джеймс се намръщи гневно.

— Така цял живот не можеш да ми се издължиш! Освен това дори свидетелство на призрак не гарантира обвинение в убийство!

— Знам правилата — отвърнах ядосано. — Ще заведем призрака в църквата за разпит пред свидетели, в присъствието на полицейски офицер. Посмъртните думи на призрака са достатъчни, за да се образува наказателно дело, а после този мръсник ще го погнат.

Честно казано, не очаквах Джеймс да е готов да плюе на справедливостта заради договора. Образът на героя — унищожител на

призраци — рухна точно пред очите ми и това ме ядоса още повече.

— Изобщо не е необходимо да разпитваш призрак, за да намериш престъпника — реши да смени подхода медиумът. — Може би доказателствата върху тялото на момичето и показанията на момчето ще бъдат достатъчни за обвинение. И ако тя наистина не е убила работниците, да се намери виновника ще е още по-лесно.

За чест на Джеймс, той не се опита да ми вземе свитъка насила, предпочитайки да използва убеждаване. Но аз настоявах на своето до момента, в който пристигна полицията и линейката. Когато няколко коли с мигащи светлини нахлуха в строителната площадка, Джеймс изведнъж рязко се успокои.

— Добре тогава. Тъй като това е твое решение, направи както ти повелява сърцето.

Бях малко изненадан.

— Ъ-ъ... какво?

— Понякога в преследването на пари забравям, че трябва да действам по съвест — въздъхна той. — Доведи работата до края, отмъсти за бедното момиче. А договора аз сам ще анулирам.

Известно време мълчаливо стоях и гледах медиума в очакване на продължението на тази излишно патетична реч, но Джеймс се обърна и тръгна към приближаващите полицаи.

— Защо толкова драстично променихте мнението си? — попитах аз, като бързо го настигнах.

— Изведнъж това подло нещо, съвестта, се събуди — отвърна той раздражено.

Ясно, че Джеймс беше ядосан от загубата на парите, но мисля, че ако обясня ситуацията на Вероника, тя ще ме подкрепи и ще убеди баща си да му плати всякакви неустойки. Само да ми позволи да изпълня обещанието си към Елла и да накажа убиеца.

Докато Джеймс обясняваше на полицията какво точно се е случило, аз стоях отстрани и внимателно слушах всяка дума. Изненадващо, но той честно им разказа моята история и накрая дори позволи на мен и Деймис да отидем в църквата заедно с полицията. Вярно, самият медиум предпочете да остане на строителната площадка, като обеща да поеме цялото недоволство на Орлови върху себе си и в същото време да следи състоянието на Джен. Може би съвестта му наистина се беше пробудила, но интуицията ми

подказваше, че нещата не са толкова прости. Но сега нямах време да мисля за това — в чантата си имах гофу с душата на Елла, бледият като смъртта Деймис седеше до мен, и ние тръгнахме към църквата, за да накажем убиеца на горкото момиче според закона.

* * *

Когато полицейските коли изчезнаха зад портата, Джеймс извади телефона и набра номера на главата на семейство Орлови:

— Ало. Да, поръчката е изпълнена, но възникнаха известни затруднения. Моят колега реши да се откаже от договора и да отнесе призрака на момичето в църквата за разпит. Не можех да направя нищо, в този момент полицията вече беше пристигнала. Разбира се, надявам се, че своевременно предоставената информация ще бъде оценена подобаващо. Отлично. Тръгнаха към църквата „Свети Михаил“, охраната е от само четирима полицаи.

След като приключи разговора, медиумът завъртя телефона в ръката си с доволна усмивка и, подсвирквайки си някаква весела мелодия, се насочи към изхода от територията на строежа.

ГЛАВА 20

Първият половин час се возихме в пълна тишина. Седнали на задната седалка на полицейската кола, Дейм си мислеше за своето, а аз — за моето. Мислите ми скачаха от неочаквано появилата се неприятна страна на Джеймс към странното предупреждение, което е получил от Евгений Михайлов. Ако „баща ми“ е знаел, че ще се опитат да ме отвлекат, тогава можеше да наеме по-сериозна охрана, а не да рискува Джен и Конър. И сега в мен възникна подозрителното усещане, че той е скрил собствените си деца в строго охраняваната Академия, а мен ме е използвал като стръв, за да хваща врагове.

— Какви врагове? — попита Дейм.

— А?

— Искам да кажа, за какви врагове те използват като стръв?

По дяволите, дано някой ден се науча как да филтрирам това, което казвам на глас.

— И аз самият не знам — отвърнах неохотно. — Изглежда моят... баща просто ме е пуснал в Барса, за да примамя някого от враговете на семейството. Досега се опитаха да ме убият само веднъж, но какво ще стане по-нататък, дори ме е страх да си представя.

И най-неприятното беше, че цената на тази негова игра бе животът на Конър. Аз на практика не общувах с телохранителите, или по-скоро те се държаха дистанцирано през цялото време, но все пак Конър умря, докато ме защитаваше. Това събитие оставяше усещане за тежест в душата и вина за това, че... съм толкова слаб? Или че съм рискувал да изляза в града? Не мога да определя точно защо, но досега никога до мен не са умирали хора, и още повече, не са го правили, прикривайки ме с тялото си.

— Е, ти поне имаш баща — намусено каза Деймис, сякаш искаше да има последната дума.

— Но пък нямам майка. А и той не ми е точно баща... сложно е... — намръщих се. — За тях аз съм като много далечен роднина,

който им е дошъл на гости — сладко момче, но все още не е ясно къде да го сложим.

— Ако нещата са толкова зле за теб, винаги можеш да живееш у нас — внезапно предложи Дейм.

— Ха, благодаря, разбира се — усмигнах се аз. — Ако стане съвсем зле, непременно ще ти се обадя.

Известно време пътувахме мълчаливо.

— Хей, а какво започна да се случва със сестра ми в последния момент, преди да я запечаташ? — не успя да запази мълчание момчето. — Тя не приличаше на себе си.

— Мога само да предполагам, че припомняйки си всичко, което й се е случило, тя започна да се превръща в призрак на отмъщението или обезумял полтъргайт.

— Това може и да не е толкова зле — тихо каза Дейм, като крадешком погледна седящите отпред полицаи. — Тя би убила този мръсник.

Поклатих глава.

— Де да беше толкова просто. Аз все още не знам много за задгробния живот, но е малко вероятно злите призраци след развъпльщаването да отидат направо в рая.

Колата изведнъж рязко спря.

— Какво искат тези? — попита единият полицай и извади пистолет от кобура си.

Двамата с Дейм надникнахме иззад седалките, за да видим какво става. Два бронирани спортни автомобила бяха спрели точно пред нас, блокирайки целия път.

— Обади се за помощ — вместо да отговоря на този риторичен въпрос, каза вторият полицай.

Ние пътувахме в покрайнините на града и улицата беше твърде тясна, за да може колата ни да се промуши покрай нападателите. И нещо ми подсказа, че пътят обратно също е блокиран.

— Това са Орлови — уверено каза Дейм. — Дошли са за нас.

Кой ги знае, може да са Орлови, а може да са и онези, които искаха да ме отвлекат. Щом колата ни спря, веднага си помислих, че все пак е трябвало да поискам допълнителна охрана от Михайлов. Но всичко някак се завъртя, още повече, че бързахме да разпитаме призрака в църквата, преди Орлов да реагира. Джеймс също съвсем

спокойно ме остави сам, въпреки че на теория отговаряше за моята безопасност.

От колите изскочиха няколко човека в черни бронирани костюми и мотоциклетни каски. Колкото и да е странно, в ръцете си те нямаха огнестрелни оръжия, но преди да успея да се изненадам, единият протегна ръце и ни удари със струя огън.

„По дяволите, аз, разбира се, мечтаех да видя магически техники отблизо, но не по този начин, когато са насочени право към мен!“ — помислих си ужасено.

Гумите изсвириха и ние дадохме заден ход, опитвайки се да избегнем атаката, но се блъснахме във втората полицейска кола. Очевидно и те бяха заклещени, притиснати от други коли. За момент цялото пространство пред нас беше изпълнено с огън, а когато той изчезна, трима души в черно вече бяха до колата и единият удари с юмрук в страничното стъкло на шофьора. Раздаде се глух звук и ние бяхме осезаемо разклатени, но стъклото издържа, макар и леко да се напука. Шофьорът натисна газта и ние се втурнахме напред, събаряйки един от нападателите. По-точно се опитахме да го съборим, но само го изтласкахме на няколко метра. Човекът остана на крака и опря ръце в колата. Изненадващо, но силата му беше достатъчна, за да ни спре. Междувременно последва нов удар в страничното стъкло и в него се появи малка дупка.

И тогава полицаят от пътническата седалка започна да стреля в получената дупка с пистолет, отхвърляйки нападателя далеч от колата. След като изчака партньорът му да приключи със стрелбата, шофьорът с ритник отвори вратата и изскочи навън.

— Стойте тук! — извика ни вторият полицаи и също изскочи от колата.

А извика, защото стрелбата в затворена кола не е най-добрата идея, ако искаш да запазиш слуха си. Бяхме толкова оглушени, че за няколко мига дори не можех да чуя собствените си мисли през звъненето в ушите.

— ... веднага — каза Дейм.

Съдейки по артикулацията, каза нещо от рода на „трябва да бягаме“ и аз бях напълно съгласен с него. Въпреки че полицаите успяха да свалят двама от нападателите, единият вече беше мъртъв — горкият шофьор беше изгорен пред очите ни.

— Дай ми секунда!

Бързо извадих гофуто със запечатания в него призрак и го прибрах в джоба си. После с Дейм излязохме от колата през противоположната врата и веднага се втурнахме към най-близката сграда. Очевидно не си струваше да разчитаме, че полицията ще се справи с нападателите, и беше просто глупаво да оставаме в колата.

— Стой! — раздаде се вик зад гърба ни, но ние само затичахме още по-бързо.

Хукнахме между жилищните сгради и се озовахме в огромен зелен парк. Аз тичах с максимална скорост, но въпреки това Дейм се движеше доста по-бързо и беше далеч пред мен, така че бях хванат първи.

Дръпване за рамото, и краката ми полетяха напред, а аз тежко се стоварих по гръб, дъхът ми секна от удара в земята. Кракът на мъж в черна униформа ме притисна в гърдите, а затъмненото стъкло на мотоциклетна каска блесна на слънцето. И без това едва дишах след удара, а осезаемият натиск отгоре правеше дишането ми съвсем невъзможно.

— Не мърдай — студено каза мъжки глас.

И в същия миг в шлема му се удари камък. Главата на нападателя потрепна, парче стъкло отлетя, но това беше всичко.

— Обичаш да хвърляш? — насмешливо попита мъжът.

Той свали шлема от главата си, замахна и го хвърли към Дейм. Знаех, че момчето е доста пъргаво, но дори и с неговите способности не успя да отскочи. Легнал по гръб, с крайчеца на окото си видях как той буквално беше пометен.

— Дай ми запечатания призрак — каза мъжът, като ме погледна.

Вече бях виждал това лице. Беше ни хванал един от охранителите на Орлови, когото срещнахме близо до къщичката в гората. Но този път той не беше толкова приятелски настроен към мен.

— Няма — казах с усилие.

Нападателят внимателно ме погледна.

— Дай ни запечатания призрак, или ще убия теб и това момче.

— Така или иначе ще ни убиеш — отвърнах аз.

— Вие не ни трябват, само призрака.

Аха, направо повярвах. Ако Орлови искат да заметат следите си, ще убият и мен, и Дейм. Може би и тялото на момичето ще откраднат,

ако още не са го направили.

— Къде е той?! — попита мъжът, натискайки още по-силно гърдите ми.

Ако бях нормален човек, поне щях да се опитам да излъжа, че нямам това гофу. А така...

— Във вътрешния ми джоб — отговорих веднага.

Мамка му!

Мъжът се наведе да вземе гофутото, но изведнъж се разнесе изстрел. Кръв пръсна навсякъде по мен и пазачът рухна на земята. Аз веднага се претърколих по корем и се огледах.

Към нас приближаваха двама мъже в полицейски униформи, в единия от които познах Александър Воротов, бившият колега на моя „баща“ и добър приятел на Джеймс. Вторият мъж, с белезникав белег на половината лице, държеше в ръце два пистолета със заглушители, украсени с множество руни. Много странно оръжие за полицията, но кой съм аз, че да критикувам човека, който току-що ме спаси.

— Колко навреме пристигнахте! — извиках, когато се изправих на крака.

— Да, имахме късмет — кимна полицаят в знак на съгласие, като ме погледна много странно. — Кой ви нападна?

Междувременно неговият колега с двата пистолета приближи до убития от него боец и го простреля два пъти в главата.

— Орлови — отговорих, гледайки напрегнато това действие. — Познах го, беше човек от охраната на тяхното имение.

Горкият Деймис лежеше в безсъзнание на земята и исках да отида да проверя състоянието му, но Воротов ме спря.

— Стой. Дръж се близо до мен — студено заповяда той.

Сега мъжът изобщо не изглеждаше добродушен, както при първата ни среща, а по-скоро обратното — напрегнат и дори ядосан. Но въпреки това аз се опитах да споря:

— Той има нужда от помощ.

— Моите хора ще се погрижат за него, ние трябва да тръгваме — бързо каза полицаят. — Да вървим.

— Но...

Той ме хвана за ръката, стисна я силно и ме повлече. При това не забелязах някой да отива при горкото момче и в мен се прокраднаха

смътни съмнения, че полицаите са ни се притекли на помощ. Като нищо можеха да се окажат по-опасни от хората на Орлови.

— А как реагирахте толкова бързо? — попитах предпазливо.

Не бяха минали дори пет минути от атаката на хората на Орлови, така че появата на Воротов изглеждаше много подозрителна. Както и крачещият до него мъж с двата пистолета, нещо не си спомням да е обичайно полицаите да правят контролни изстрели в главата. А и като цяло, освен тези двамата, не забелязвах никаква друга „помощ“.

— Вече идвахме да ви посрещнем — отговори Воротов.

В същото време крачехме в съвсем друга посока, а не към нападнатите полицейски коли. Минахме между сградите и се озовахме на съвсем друга улица.

— Къде отиваме?

— На безопасно място — криво се усмихна Воротов. — Там, където Орлови не могат да ви докопат.

Малкото минувачи се разбягваха веднага щом видяха оръжието, а аз най-накрая имах възможност да се обадя на Джеймс. Но още щом извадих телефона, Воротов го грабна от ръката ми и го счупи, като просто го стисна в юмрук.

— Никакви обаждания.

Затова пък самият Воротов извади телефона си и се обади на някого:

— Кола на „Сан Мигел“. И в двора на шести дом останаха тела, някой да се погрижи за тях.

Случващото се все по-малко и по-малко ми харесваше. Може би щях да се опитам да избягам, но едва ли щях да успея — куршумите явно се движат в пространството по-бързо от мен. Освен това, дори ако Воротов замисляше нещо лошо, той се нуждаеше от мен жив, поне засега. И тогава възникна още един въпрос — как хората му ще се погрижат за Деймис, ако полицаят спомена по телефона само „тела“? Изглежда спешно трябва да предприема нещо, но какво?

Преди да успея да реша каквото и да е, бяхме нападнати от друг боец в черни дрехи и с мотоциклетна каска. Бог знае как изобщо ни намери. За разлика от другите, този се оказа въоръжен с някакво странно автоматично огнестрелно оръжие и веднага откри огън. Но секунда преди това Воротов протегна ръка пред себе си и асфалтовата лента пред нас излетя във въздуха, прикривайки ни от куршумите. А

миг по-късно части от фигуративно оформения тротоар полетяха към нападателя като непрекъснат каменен дъжд. Но противникът също се оказа не толкова лесен и без проблем отблъсна повечето импровизирани снаряди, след което метна в отговор съвсем истинско огнено кълбо. И отново точно пред мен се случи магия, но аз не изпитвах никаква радост от това, а само страх.

Воротов ме бутна настрана и пое огнения удар върху себе си, но без особени последствия. Кой би си помислил, че пълничкият и привидно крехък полицай ще прояви такива способности. Изглежда той беше специалист по стихията на земята, докато нашият противник явно оперираше с огън. А вторият полицай продължаваше да стреля по нападателя с пистолетите, но също без особен успех.

— Вие двамата, предайте момчето и ще ви пусна — раздаде се приглушен глас изпод шлема. — В противен случай ви обещавам, че моите хора ще се доберат до вас и вашите семейства.

— Твоите хора? — вдигна вежди Воротов. — Хм... Орлов старши едва ли би дошъл лично да убие момчето. Значи ти си неговият син? Григорий?

Мъжът свали мотоциклетния шлем и се оказа млад мъж на около двадесет години. Между другото, острите черти на лицето, тънките устни и трескаво светещите очи наистина издаваха в него психически нездрав човек. Можех само да се чудя, как това сладко ангелче, сестрата на Деймис, е излизала с такъв?

— Ако вече знаете кой съм, значи разбирате, че заплахата ми е реална.

— Момче, ти просто не знаеш с кого разговаряш — с лека насмешка каза Воротов. — Сега ще се обадя на татенцето ти и той ще те спуга от бой, че си застанал на пътя ни. Или мислиш, че вашият бизнес в Бронзовата академия би бил възможен без моята протекция?

Сянка на разпознаване пробяга по лицето на младия мъж.

— Лично аз нямам никакви претенции към вас — вече не толкова нагло продължи Григорий Орлов. — Всичко, което искам, са децата и запечатания призрак — той ме погледна. — И къде е второто хлапе?

Аха, така ще му отговоря...

— Останах за двамата — отговорих веднага.

— Моите хора вече се отърваха от него — намеси се Воротов.

Какво?! Убили са Деймис?! Ето значи какво е имал предвид Воротов, когато каза, че ще се погрижат за него?!

— А това момче засега ни трябва живо — продължи полицаят, отново стискайки ръката ми така, че ми избиха сълзи. — Така че няма да го получиш.

Изобщо не ми хареса това негово „засега“. И не за първи път през този ден съжалих, че не притежавам никакви умения, способни да навредят на хората. Защото демонстрираната от Воротов левитация на камъни потвърди опасенията ми, че ще бъде невъзможно да избягам от него. Ще получа камък по главата, преди да съм направил и няколко крачки.

— Ако ви трябва само „засега“, то нашето семейство е готово да обсъди условията на откупа — веднага се хвана за възможността Орлов.

— Можем да обсъдим това по-късно — кимна Воротов. — А запечатания призрак можеш да го вземеш — той ме погледна. — Дай ми свитъка.

Аз така и не разбрах какво стана с душата на момичето, когато се превърна в призрак-отмъстител или в полтъргайст, или в каквото там се превърна? И ще отиде ли в рая, ако убие убиеца си. Във всеки случай нямах намерение да давам бедния призрак на Орлов. Като цяло нямах какво да губя, така че просто бръкнах в джоба си за листа гофу, но вместо да го подам на полицая, аз го скъсах наполовина.

Разнесе се яростен женски писък и Елла се материализира във въздуха пред нас. По-точно, въпреки че знаех, че това е сестрата на Деймис, външно тя вече се беше променила напълно: с червена рокля, която плавно се слива с червена кожа, с дълги черни нокти и заострени зъби, гарваново черна коса и огромни светещи с огън очи. По подобен начин изобразяват злите призраци в аниметата, само че сега това беше съвсем истинско същество.

— Ти! — изпищя тя, щом видя Орлов.

Григорий пребледня, неволно залитна назад и едва не загуби равновесие.

— Елла... нали знаеш, че те обичах — нервно заекна младежът. — Всичко, което се случи, беше грешка...

Но момичето не се трогна.

— Ще изям сърцето ти! — изпищя тя и се втурна към него.

Щом приближи обаче, тя сякаш се удари в невидима стена. На врата на Орлов някакъв амулет, очевидно със защитни свойства, блесна с бяла светлина. А преди време Ника ме убеждаваше, че такива артефакти не се продават. Някой обаче беше помогнал на младежа да запечата трупа на горкото момиче в стената, което означаваше, че може и да осигури защита от призраци.

— Ти си просто един призрак — вече по-уверено каза младежът.
— Мислиш ли, че нямам защита от такива като теб?!

Превърнатото в отмъстителен призрак момиче продължи яростно да напада Орлов, но непрекъснато се сблъскваше с невидимо защитно поле.

— Да вървим — дръпна ме Воротов за ръката.

— Хей, не съм ви пускал! — извика Орлов.

— Да се справя ли с него? — попита полицаят с двата пистолета.
Воротов изсумтя.

— Това не са наши проблеми. Да вървим.

Влачеха ме като парцалена кукла. Да се съпротивявам беше безполезно, щом забавях, Воротов стискаше ръката ми така, сякаш ще я счупи. Усещането беше, сякаш е попаднала в ковашка преса.

Преди да успеем да се скрием зад завоя, се разнесе ужасен писък. Очевидно защитният амулет от призраци не беше вечен. Обърнах се и видях как Елла пронизва с нокти гърдите на убиеца си, явно възнамерявайки да го разкъса и да изпълни обещанието си да изяде сърцето му.

— Така е дори по-добре — подсмихна се Воротов.

Към нас приближи кола, не полицейска, а нещо като товарен микробус. Вкараха ме в товарното отделение, вързаха ме и ми сложиха торба на главата. Във филмите казват, че ако похитителите закриват очите на жертвата, значи планират да я пуснат. Но това никак не ме успокояваше, тъй като вече знаех името на главния похитител.

Возенето беше кратко. Скоро ме свалиха не особено нежно, изпразниха ми джобовете и ме поведоха надолу по някакви стълби. След това ме вкараха в някаква стая, развързаха ми ръцете и ме оставиха сам. Аз свалих торбата от главата си и се огледах, за да установя, че съм заключен в нещо като мазе. Никакви прозорци, само много солидна на вид стоманена врата. Съдейки по наличието на дръжка от моята страна, тази стая принципно не беше килия, което

означаваше, че не съм в полицейски участък или в истински затвор. Което като цяло беше логично — Воротов очевидно не действаше от името на полицията.

Обстановката в импровизираната килия не впечатляваше: нищо освен четири стени и няколко стола. Седнах на най-добре запазения, издишах и леко се отпуснах. Събитията от този ден летяха толкова бързо, че нямах възможност да отдъхна и да помисля. След като вече съм тук, защо да не седна и да не обмисля всичко случило се? Много се надявах Дейм да е оцелял, може би е дошъл на себе си и е успял да избяга, или просто са го съжалили. В крайна сметка Воротов явно не се интересуваше от момчето. Също така се притеснявах какво ще се случи с Елла, след като отмъсти на убиеца си. Ще се развъплъти ли призракът-отмъстител, след като постигне целта си? И ако се развъплъти, то къде ще отиде душата ѝ?

После дойде ред да мисля кой и защо ме отвлече. Очевидно Воротов работеше за някой, който иска да има лост за въздействие върху Михайлови. И аз логично си представях себе си като точно такъв лост. Въпреки че всъщност Евгений Михайлов едва ли сериозно се вълнуваше от това, което се случва с мен. Но използвайки ме като жива стръв, той очевидно имаше възможност по някакъв начин да ме проследи и да намери похитителите, може би с помощта на Джеймс. Все пак, колкото и пресметлив да е, на него му плащат, за да ме пази.

Някъде зад стоманената врата изведнъж се чува звуци от изстрели и като че ли дори писъци на хора. После се чу силен трясък, който леко разтърси тавана. Изглежда навън се водеше истинска битка.

„За мен е!“ — обнадеждих се аз.

Но минутите минаваха, звуците от битката спряха, а никой не бързаше да отваря вратата на килията. След като изчаках малко, започнах да ритам вратата, опитвайки се да привлека внимание. Може би спасителите не знаеха в коя конкретна стая съм затворен? Мина още половин час, преди да разбере, че никой няма намерение да ме спасява.

Така, добре, за начало главното е да изляза от стаята, а нататък ще видя. За съжаление Джеймс не ме научи на руните, които могат да нанасят физически щети. Най-вероятно просто се опасяваше, че без умения да управлявам нормално обемите енергия при активирането им, ще навредя на самия себе си. Може и да беше прав, но сега се оказах без нито един шанс да се измъкна оттук. Въпреки че... смътно

си спомнях руната, която използвах на прозореца на църквата, може би тя щеше да се справи с вратата. Защо да не рискувам?

След като счупих един от дървените столове в стената, използвах стърчащия от седалката пирон, за да разкъравя дланта си, и нарисувах по памет руната на вратата. Оставаше ми да се надявам, че не съм я объркал прекалено много и тя ще проработи, без при това да ме убие. Някак от само себе си възникна гениална идея, способна да ме предпази от възможни последствия — така наречения фитил. Защо да не нарисувам кървава ивица от руната до безопасно място и да я активирам отдалеч? Незабавно реализирах замисленото и отстъпих в най-отдалечената част на стаята, след което активирах руната, като се постарях да не пестя много енергията.

Тряс!

Стоманената врата просто изчезна, отлитайки някъде навън.

С дървения крак на стола в ръка, аз предпазливо надникнах от килията и се огледах. Просторната зала приличаше на хангар — високи тавани, големи пространства. И навсякъде лежаха трупове на хора. Не, не бих казал, че труповете са много, просто наличните бяха разкъсани и разпръснати из цялото помещение, сякаш някой специално се е постарал да изцапа с кръв всеки свободен метър открито пространство. А в центъра на всичко това, върху сравнително цялото и на пръв поглед дори живо тяло на Воротов, седеше момиче в прилепнали по стройната ѝ фигура сиви одежди.

— Рома, най-накрая — посрещна ме тя. — Вече си мислех, че никога няма да отвориш тази врата.

— Миси? — изненадах се аз. — Как се озова тук?

Изглеждаше много странно: светлосива кожа, жълти очи, издължена форма на лицето. И най-важното, всяко нейно движение излъчваше неестествено животинска грация. Ако не беше познатото лице, никога нямаше да разпозная в това... същество секретарката на Джеймс. По-точно, партньорката му в бизнеса.

— Проследих те, разбира се — усмихна се тя, показвайки нечовешки остри зъби. — Джеймс ми повери твоята безопасност.

— Ясно... — опитвах се да не поглеждам настрани, но очите ми сами се натъкваха на откъснатите части от тела. — А ти въобще... коя си? И как се справи с всички тези хора?

— Аз съм тъмна ханьо — смесица от човек и йокай — небрежно се усмихна момичето. — Но нека това си остане наша тайна, не смей да кажеш дори на близките си.

Ох, само ако знаеше какъв пазач на тайни съм. Впрочем, ако не ми зададат директен въпрос, може и да опазя тайната й.

— Джеймс сега е в офиса и старателно се преструва, че няма нищо общо с конфликта ти с Орлови — продължи Миси. — А мен ме изпрати в леговището на злодеите, за да хвана ето този — тя ритна тялото на Воротов — и да те освободя. Ех, с какво ли само не се налага да се занимава беззащитното момиче...

— Беззащитно? — повторих аз, оглеждайки разхвърляните наоколо тела.

— Изобщо не обичам да се защитавам — поясни момичето-демон, като облиза хищнически устни. — Само да нападам.

— Забелязах — съгласих се аз, като преглътнах конвулсивно.

— След няколко минути спасителният екип ще е тук, а вероятно и Инквизицията. Прекалих малко, когато се поиграх с тези момчета, и оставих твърде много следи. Когато те попитат какво се е случило, кажи, че си бил в килията и не си видял нищо, иначе ти също може да имаш проблеми — Миси ме погали по главата. — И, разбира се, нито дума за мен.

Преди да успея да отвърна нещо, момичето с лекота вдигна пълния полицай от пода, метна го през рамо и скочи към тавана.

— Ще се видим утре в офиса! — извика тя и мигновено се разтвори в сенките.

Каква, по дяволите, инквизиция?! И как да говоря с тях, като не мога да лъжа?!

* * *

Миси винаги беше обичала да работи „на терен“. За съжаление Джеймс рядко й позволяваше да се разхожда из града в естествения си вид — твърде опасно беше. Разбира се, маскировката й много добре я защитаваше от всякакъв вид погледи, но винаги имаше шанс да се натъкне на някой от инквизиторите. А тези момчета определено не харесваха тъмните ханьо.

Вярно, следенето на младия Михайлов в началото се оказа доста скучна задача. Той не излизаше от хотела и постоянно седеше пред компютъра. Стана по-забавно, когато Джеймс взе момчето със себе си по работа. Веднага се появиха подозрителни личности, които проследиха медиума и неговия ученик до самия строеж. Миси се разкъсваше между следенето на самото момче и външната зона около строителната площадка, така че когато Джен беше нападната, Миси успя да я спаси. Но пропусна експлозията. После се поправи и помогна на Джеймс да се справи с нападателите, а след това тайно последва Рома, докато той търсеше тялото на починалото момиче. И момчето действаше изненадващо добре, уж бяха минали само няколко дни обучение с Джеймс, а вече такъв резултат. Медиумът беше много посредствен учител, меко казано, дори името на момчето не можеше да запомни. Но Рома героично успя да научи нещо, да го приложи грамотно и да убеди опасния призрак да се предаде доброволно.

Сега към проблемите се добавиха и Орлови. Джеймс им предаде момчето, за да се освободи от всякаква отговорност по този въпрос, и изпрати Миси след Роман като допълнителна защита. Освен Орлови, за момчето трябваше да дойдат и враговете на Михайлови, тъй като Миси и Джеймс умишлено оставиха един от наблюдателите жив. Денят обещаваще да бъде много интересен. Интересуващите се от момчето групи се срещнаха точно на сред улицата: първо се появиха хората на Орлови и лесно се справиха с полицията, а след това и мистериозните врагове на Михайлови. И кой би си помислил, че сред тях ще се окаже Воротов, добър приятел на Джеймс и бивш колега на Евгений Михайлов. После Миси трябваше да се отклони, за да спаси малкото хлапе, лежащо в безсъзнание в парка, от много подозрителни полицаи, но успя да улови сцената на нападението на призрака на убитото момиче над Орлов младши. Преди да си тръгне, в знак на солидарност Миси хвърли диамантена обица, за да счупи защитния амулет и да позволи на призрака на отмъщението да се добере до своя убиец. След това последва дълго преследване, отлична битка и освобождаване на заложника. Изражението на Рома, когато излезе от килията и видя човешките останки, артистично подредени из залата — безценно. Малко вероятно е той да оцени цялата красота на това произведение на изкуството, но се изплаши неимоверно, а страхът — това е най-добрата награда за едно тъмно ханьо. Като цяло момчето беше много

доволно от днешния ден, това беше добра компенсация за месеците седене в офиса в образа на човек.

ЕПИЛОГ

Евгений Михайлов седеше на бюрото в кабинета си и разглеждаше разпечатка на фактура, получена чрез официална кореспонденция от Джеймс Харнет. Главата на семейство Михайлови знаеше, че медиумът е много педантичен по всякакви въпроси, свързани с финанси, но все пак не очакваше, че ще стигне толкова далеч.

„Лечебен мехлем и бинт — 1000 евро.“

Да не е хвърлял момчето в басейн от лечебен мехлем или нещо подобно? Откъде такава цена?!

„Хартия енергопроводяща — 100 евро/10 бр.

Хартия енергопроводяща — 120 евро / 10 бр.

Хартия енергопроводяща — 200 евро / 10 бр.“

Толкова бързо ли е поскъпнала само за няколко дни? Особено като се има предвид, че доколкото знаеше, пазарната стойност на енергопроводящата хартия е максимум петдесет евро. Що за глупости?

„Почасова ставка за инструктор (Джеймс Харнет) — 1000 евро на час / 20 часа.

Производствена практика в полицията — 10000 евро.

Реставрация на мебели от махагон — 2000 евро.

Настаняване на ученика в хотел с повишено ниво на сигурност — 5000 евро на ден / 14 дни.“

Не че това бяха огромни суми за Михайлов старши, но и бяха минали едва няколко дни обучение.

„Така, ако ученик на медиум дава една четвърт от спечеленото на Асоциацията, и една четвърт на учителя през цялото време на обучение, то момчето много дълго време няма да излезе на нула — помисли си Михайлов. — Остава да се надяваме, че от тези вложения ще има някаква полза.“

Но следващата точка от списъка вече не изглеждаше толкова забавно:

„Неустойка за неспазване на условията на договора със строителна компания «Ийгъл Билдинг» — 500000 евро (виж Приложение 1).“

„Какво?! — подскочи Евгений Сергеевич. — Този наглец е решил да смъкне дълга си към Орлови от момчето?!“

Впрочем, в приложения документ имаше много подробно описание на събитията по поръчката, довели до прекратяване на договора и плащане на неустойка. И недоволството на Михайлов старши беше заменено от изненада и дори частица гордост за... роднината. Твърде рано е да го нарича син, но с такива морални принципи младежът беше съвсем достоен за фамилията Михайлови.

„Медицински услуги за Деймис Норн (възстановяване на счупени ребра и разкъсани бели дробове) — 20000 евро.“

„Така, а това е синът на покойния Род Норн. Кой би помислил, че Роман ще се засече с него и дори ще подаде ръка на помощ — помисли си Евгений. — Трябва непременно да посетя майка му и да поднеса съболезнования. Първо съпругът, сега дъщерята... бедната жена.“

След това имаше отделна точка, посветена на спасителната операция на Роман и залавянето на Александър Воротов, също много скъпо. Особено скъпи бяха услугите на специален агент „Сянка“, но беше обосновано с това, че самият Джеймс не участвал в операцията, за да демонстрира неутралитет пред Орлови.

Виждайки окончателната сума в края на фактурата, Евгений Михайлов неволно подсвирна. Не се знае колко полезни ще бъдат способностите на медиум, които момчето ще овладее, но Джеймс определено ще го научи на финансова грамотност. Или нейното отсъствие. Във всеки случай пътуването на Роман до Мюнхен временно се отлагаше благодарение на информация, получена от бившия колега. Както се оказа, зад отстраняването на Михайлов старши от поста шеф на полицията стоеше нещо много повече от просто политика. И по-опасно, отколкото хората. А това означаваше, че начинаещият медиум скоро ще има добър шанс да се докаже и да отработи поне част от вложенията.

Издание:

Автор: Алекс Кош

Заглавие: Ученик на медиум

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2023

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2023

Тип: роман

Националност: руска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18943>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.